Agatha Christie

Agatha Christie

De ce nu i-au cerut lui Evans?

Lui Christopher Mallock
În memoria lui Hinds

CUPRINS:

Capitolul I. Accidentul.
Capitolul II. Despre taţi.
Capitolul III. O călătorie cu trenul.
Capitolul IV. Ancheta.
Capitolul V. Domnul şi doamna Cayman.
Capitolul VI. Sfârşitul unui picnic.
Capitolul VII. O evadare din ghearele morţii.
Capitolul VIII. Enigma unei fotografii.
Capitolul IX. Domnul Bassington-ffrench.
Capitolul X. Pregătiri pentru accident.
Capitolul XI. Se produce accidentul.
Capitolul XII. În tabăra inamicului.
Capitolul XIII. Alan Carstairs.
Capitolul XIV. Doctorul Nicholson.
Capitolul XV. O descoperire.
Capitolul XVI. Bobby devine avocat.
Capitolul XVII. Doamna Rivington vorbeşte.
Capitolul XVIII. Fata din fotografie.
Capitolul XIX. Consfătuire în trei.
Capitolul XX. Consfătuire în doi.
Capitolul XXI. Roger răspunde la întrebare.
Capitolul XXII. Altă victimă.
Capitolul XXIII. Moira dispare.
Capitolul XXIV. Pe urmele familiei Cayman.
Capitolul XXV. Domnul Spragge vorbeşte.
Capitolul XXVI. Aventura nocturnă.

Capitolul XXVII. „Fratele meu a fost ucis”
Capitolul XXVIII. În ceasul al doisprezecelea.
Capitolul XXIX. Povestea lui Badger.
Capitolul XXX. Evadarea.
Capitolul XXXI. Frankie pune o întrebare.
Capitolul XXXII. Evans.
Capitolul XXXIII. Senzaţie la Orient Café.
Capitolul XXXIV. Scrisoare din America de Sud.
Capitolul XXXV. Veşti de la vicariat

Capitolul I.
Accidentul.

Bobby James fixă mingea, făcu un scurt balans preliminar, apoi aduse încetişor din spate crosa şi lovi cu rapiditate de fulger.

O fi zburat mingea cum trebuia, drept, înălţându-se şi trecând peste buncăr, pentru a ateriza apoi sec în interiorul celui de-al paisprezecelea marcaj?

Nu, nu zburase. Înălţată prost, ţopăise în lungul terenului pentru a se propti ferm în buncăr!

Nu existau spectatori care să-şi exprime dezolarea prin bombănituri. Singurul martor al loviturii nu manifestă nici o surpriză. Iar acest lucru era uşor de explicat, întrucât cel care executase lovitura nu era un campion american care avea jocul în sânge, ci doar al patrulea fiu al vicarului din Marchbolt, un orăşel de la malul mării, situat pe coasta ţinutului Wales.

Bobby scoase o exclamaţie hotărât profană.

Era un tânăr cu o înfăţişare prietenoasă, în jur de douăzeci şi opt de ani. Nici cel mai bun prieten al lui n-ar fi putut spune că era frumos, dar avea un chip extrem de plăcut, iar ochii lui căprui avea acea privire sinceră şi prietenoasă pe care o au câinii.

— Cu fiecare zi joc tot mai prost, bombăni el deprimat.

— Forţezi, spuse tovarăşul lui.

Doctorul Thomas era un bărbat de vârstă medie, cu părul cărunt şi o faţă roşie, jovială. În ceea ce îl privea, niciodată nu executa un balans complet. Lovea scurt, drept în mijloc, şi de obicei îi bătea pe cei mai strălucitori dar mai fantezişti jucători.

Bobby îşi atacă mingea cu înverşunare. A treia lovitură avu succes. Mingea se opri la mică distanţă de spaţiul marcat în care doctorul Thomas ajunsese prin două lovituri lăudabile.

— Gaura dumitale, spuse Bobby.

Continuară până la următorul marcaj.

Doctorul trase primul – o lovitură frumoasă, dar nu foarte lungă.

Bobby oftă, aşează mingea, îşi balansă îndelung crosa, închise ochii, înălţă capul, îşi lăsă moale umărul drept, făcu tot ce n-ar fi trebuit să facă… Şi lovi.

Inspiră adânc, cu satisfacţie. Binecunoscuta îngrijorare a jucătorului de golf dispăru de pe chipul lui expresiv, pentru a fi înlocuită de la fel de binecunoscuta bucurie radioasă a jucătorului.

— Acum ştiu ce am făcut, spuse Bobby… cu totul neadevărat.

O lovitură perfectă şi Bobby rămase stană de piatră. Reuşise să reducă din handicap. Doctorul Thomas avea doar un punct în plus.

Plin de încredere, Bobby păşi spre al şaisprezecelea marcaj. Făcu din nou tot ce n-ar fi trebuit să facă, dar de data asta nu se produse nici un miracol. Reuşise o minge tăiată superbă, magnifică, aproape imposibilă! Mingea zbură în unghiuri drepte.

— Dacă ar fi mers drept… Phii! Spuse doctor Thomas.

— Dacă, rosti cu amărăciune Bobby. Hei, mi s-a părut că am auzit un strigăt! Sper ca mingea să nu fi lovit pe cineva.

Se uită cu ochii îngustaţi spre dreapta. Lumina îi era potrivnică. Soarele era pe punctul de a apune, şi, privind în

direcţia lui, era greu de văzut ceva. În plus, din mare se ridica o ceaţă uşoară.

— Poteca o ia într-acolo, spuse Bobby. Dar nu e posibil ca mingea să fi zburat atât de departe. În orice caz, cred că am auzit un ţipăt. Dumneata nu?

Dar doctorul nu auzise nimic.

Bobby plecă după minge. O găsi cu greu, dar o găsi. Practic, era o minge ce nu mai putea fi jucată – se înţepenise într-o tufă. Bobby se întinse, luă mingea, apoi îi strigă tovarăşului său că renunţă la următoarea gaură.

Doctorul veni spre el, întrucât următorul marcaj era chiar pe marginea stâncii.

Aceasta era spaima lui Bobby. Ca să ajungi la el, trebuia să treci peste o prăpastie. Distanţa nu era chiar mare, dar atracţia abisului te copleşea.

Traversaseră poteca ce acum, o lua la stânga lor, urmărind chiar marginea stâncii. Doctorul îşi luă avânt şi aterizã pe cealaltă parte. Bobby inspiră adânc şi trase. Mingea zvâcni şi dispăru pe buza prăpastiei.

— Exact aceeaşi grabă, spuse Bobby cu amărăciune. De fiecare dată mă reped ca prostul.

O luă pe marginea prăpastiei, uitându-se peste ea.

Jos, în depărtare, marea scânteia, dar nici o minge nu se pierduse în adâncurile ei. Lovitura căzuse perpendicular pe partea de sus, aşa că traiectoria mingei coborâse treptat.

Bobby porni încetişor în lungul prăpastiei. Ştia el că exista un loc pe unde se putea coborî uşor. Zurbagii aşa făceau, se aruncau peste marginea prăpastiei şi reapăreau trimfători şi gâfâind cu mingea dispărută.

Brusc, Bobby înlemni şi îşi strigă tovarăşul.

— Hei, doctore, vino aici. Ce-o fi cu astea?

La vreo cincisprezece metri în jos se afla un morman de culoare închisă care păreau a fi haine vechi.

Doctorul îşi ţinu respiraţia.

— Dumnezeule! Spuse el. Cineva a căzut în prăpastie. Trebuie să coborâm la el.

Cei doi coborâră stânca, Bobby, mai atletic, ajutându-l pe celălalt. În cele din urmă ajunseră la ciudata boccea întunecată. Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, care încă mai respira, deşi era inconştient.

Doctorul îl examină, îi cercetă membrele, îi luă pulsul, şi îi ridică pleoapele. Îngenunche lângă el şi continuă să-l examineze. Apoi îşi ridică privirea spre Bobby, căruia i se cam făcuse rău, şi clătină încet din cap.

— Nu mai e nimic de făcut, spuse el. Sărmanul, şi-a încheiat numărul. Şi-a rupt şira spinării. Cred că nu era familiarizat cu locul, iar când ceaţa a urcat n-a mai văzut poteca şi a călcat în gol. De atâtea ori le-am spus celor de la primărie că aici ar trebui pusă o balustradă!

Se ridică.

— Mă duc după ajutoare, spuse. Să vedem cum aducem cadavrul sus. Până ne vom descurca noi doi se face întuneric. Rămâi aici?

Bobby dădu afirmativ din cap.

— Chiar nu se mai poate face nimic? Întrebă el.

— Nimic. N-o mai duce mult… Pulsul îi scade rapid. Mai durează cel mult douăzeci de minute. E posibil ca în ultimele clipe să-şi recapete cunoştinţa, deşi mă îndoiesc. Totuşi…

— Gata! Spuse repede Bobby. Am să rămân. Dumneata du-te. Dacă îşi revine, nu ai nici un calmant sau ceva…

Doctorul clătină dint cap şi spuse:

— N-o să aibă dureri. N-o să simtă absolut nici o durere.

Întorcându-se, începu să urce stânca. Bobby îl urmări până când îl văzu dispărând peste creastă cu o fluturare din mână.

Bobby făcu doi, trei paşi pe platoul îngust, apoi se aşează pe o ieşitură a stâncii şi îşi aprinse o ţigară. Treaba îl răvăşise. Până acum nu mai venise în contact cu boala sau moartea.

Ce ghinion tâmpit! O pală de ceaţă într-o după-amiază superbă, un pas greşit… Şi gata cu viaţa! Iar tipul părea să fi fost foarte sănătos… Probabil nu fusese o zi din viaţa lui

bolnav. Paloarea apropierii morţii nu-i putea ascunde bronzul puternic al pielii. Un bărbat care trăise în aer liber… În străinătate, probabil. Părul buclat şi aspru, de culoarea castanei, uşor încărunţit la tâmple, nasul mare, bărbia puternică, dinţii albi ivindu-se printre buzele întredeschise. Umerii largi şi mâinile frumoase, vânjoase. Picioarele erau răsucite într-un unghi ciudat. Bobby se cutremură şi îşi mută ochii la faţa lui. O faţă atrăgătoare, hâtră, hotărâtă, spiritualizată. Ochii, gândi el, erau probabil albaştri…

Şi exact în acel moment, ochii i se deschiseră pe neaşteptate. Erau albaştri – un albastru adânc şi limpede. Se uitau drept la Bobby. Nu erau deloc nesiguri sau buimaci. Păreau pe deplin conştienţi. Priveau cu atenţie şi, în acelaşi timp, păreau să întrebe ceva.

Bobby se ridică repede şi veni spre el. Înainte de a ajunge la el, celălalt vorbi. Vocea nu-i era slabă – era limpede şi răsunatoare.

— De ce nu i-au cerut lui Evans? Rosti el.

Apoi, fu cuprins de un mic fior, pleoapele îi căzură, maxilarul căzu şi el…

Omul murise.

Capitolul II.

Despre taţi.

Bobby îngenunche lângă el, dar nu era nici un dubiu. Bărbatul era mort. Un ultim moment de luciditate, acea întrebare neaşteptată, iar apoi sfârşitul.

Cu destulă reţinere, Bobby băgă mâna în buzunarul mortului şi, scoţând o batistă de mătase, i-o puse cu pioşenie pe faţă. Era tot ce putea face.

Apoi observă că, o dată cu batista din buzunar, căzuse şi altceva. Era o fotografie. Înainte de a o băga la loc, îşi aruncă privirea pe ea.

Era chipul unei femei, un chip obsedant, o femeie blondă, cu ochii îndepărtaţi. Părea foarte tânără, cu siguranţă sub treizeci de ani, dar ceea ce îi aprinse imaginaţia tânărului

nu era frumuseţea în sine a chipului ci genul acela de frumuseţe. Era un chip greu de uitat, gândi Bobby.

Blând, cu respect, puse la loc fotografia în buzunar, apoi se aşeză din nou să aştepte întoarcerea doctorului.

Timpul trecea foarte încet… Sau cel puţin aşa i se părea lui. În plus, tocmai îşi amintise ceva. Îi promisese tatălui său că o să cânte la orgă la slujba de seară de la ora şase, iar acum era şase fără zece. Fireşte, tatăl său va înţelege situaţia, totuşi ar fi trebuit să-i trimită un mesaj prin doctor. Reverendul Thomas Jones era un om cu un temperament extrem de nervos. Era, par excellence, un agitat, iar când se zbuciuma aparatul digestiv nu mai lucra cum trebuie, şi avea dureri îngrozitoare. Bobby, deşi îl considera pe tatăl său un neghiob bătrân, demn de milă, ţinea nespus la el. Pe de altă parte, reverendul Thomas îşi considera cel de-al patrulea fiu un tânăr neghiob demn de milă, şi, mai puţin tolerant decât Bobby, încerca să-l dea pe tânăr pe brazdă.

„Sărmanul papa, gândi Bobby. O să se învârtească de colo-colo, neştiind dacă să înceapă sau nu slujba. O să se zbuciume până o să-l doară iar burta şi n-o să mai poată mânca la cină. N-o să aibă atâta minte să-şi dea seama că nu l-am lăsat de izbelişte decât că am fost nevoit… Şi, oricum, ce mai contează? El vede lucrurile cu totul altfel. Niciunul care a sărit peste cincizeci de ani n-are minte… Se dau cu toţii de ceasul morţii din orice fleac. Presupun că aşa au fost crescuţi şi nu se mai pot schimba. Bietul tata, n-are minte nici cât o găină”!

Stătea acolo gândindu-se la tatăl său cu un amestec de afecţiune şi disperare. Viaţa sa de acasă i se părea un lung sacrificiu pe altarul ciudatelor idei ale tatălui său. La rândul lui, domnul Jones considera că el era cel sacrificat, neînţeles şi neapreciat de tânăra generaţie. Aşadar, părerile pe aceeaşi temă pot să difere.

Ce se moşmondea atâta doctorul? Până la ora asta ar fi trebuit să se întoarcă.

Bobby se ridică şi îşi dezmorţi indispus picioarele. În acel moment auzi ceva deasupra lui şi ridică privirea, mulţumit că ajutoarele sosiseră şi nu mai era nevoie de el. Însă nu era doctorul. Era un bărbat pe care Bobby nu-l cunoştea.

— Hei, spuse noul venit. E vreo problemă? S-a întâmplat vreun accident? Pot să ajut cumva?

Era un bărbat înalt, cu un glas plăcut de tenor. Bobby nu-l vedea prea bine din pricina înserării care se lăsa rapid.

Îi explică ce se întâmplase, iar străinul se arătă răscolit.

— Nu pot să fac nimic? Întrebă el. Să aduc ajutoare sau altceva?

Bobby îi spuse că ajutoarele erau pe drum şi îl întrebă dacă nu cumva le vede venind.

— Deocamdată, nu.

— Ştiţi, aveam o întâlnire la şase, îi explică Bobby.

— Şi nu vrei să pleci…

— Nu, n-aş vrea. Adică, sărmanul e mort şi nu se mai poate face nimic, totuşi…

Se opri, nereuşind, ca de obicei, să-şi transpună emoţia în cuvinte.

Totuşi, celălalt păru să înţeleagă.

— Ştiu, spuse el. Ascultă, am să cobor eu… Adică, dacă văd pe unde… Şi rămân eu cu el până vin ceilalţi.

— Oh, aţi vrea? Întrebă recunoscător Bobby. Ştiţi, e vorba de tatăl meu. Nu e un om rău, dar se supără. Vedeţi pe unde să coborâţi? Un pic mai la stânga… Acum la dreapta… Gata. Nu-i chiar greu.

Noul venit ajunse lângă el. Era un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani. Avea un chip destul de şters, căruia i s-ar fi potrivit un monoclu şi o mustăcioară.

— Sunt străin de locurile astea, explică el. Apropo, numele meu e Bassington-ffrench. Am venit să mă uit după o casă. Ce tragedie! A călcat în gol?

Bobby dădu din cap.

— A fost un pic de ceaţă, explică el. E o porţiune de potecă periculoasă. Ei bine, pe curând. Mulţumesc foarte mult.

Trebuie să mă grăbesc. Aţi fost foarte amabil.

— Câtuşi de puţin, protestă celălalt. Oricine ar fi făcut la fel. Nu-l poţi lăsa pe bietul om aşa… Vreau să spun, n-ar fi creştineşte.

Bobby începu să urce în grabă stânca. Ajuns sus, îi făcu celuilalt cu mâna şi o luă la fugă peste câmp. Pentru a face economie de timp, escaladă zidul curţii bisericii, în loc să ocolească şi să intre pe poartă, lucru pe care vicarul îl văzu de la fereastra sacristei şi îl dezaprobă profund.

Era şase şi cinci minute şi clopotul încă mai bătea.

Explicaţiile şi reproşurile fură amânate pentru după slujbă. Gâfâind, Bobby se lăsă să cadă în scaunul din faţa orgii. Asociaţiile de idei îi dirijară degetele pe acordurile marşului funebru al lui Chopin.

Mai târziu, mai mult întristat decât mâniat, vicarul îşi luă fiul la întrebări.

— Dacă nu poţi face un lucru ca lumea, dragul meu Bobby, mai bine nu-l mai face deloc. Ştiu că tu şi toţi prietenii tăi tineri nu aveţi noţiunea timpului, dar există unul pe care n-ar trebui să-l facem să aştepte. Te-ai oferit de bună voie să cânţi la orgă. Nu eu te-am silit. În loc de asta, ai preferat să te joci…

Bobby consideră că era mai bine să-şi întrerupă tatăl înainte să ajungă prea departe.

— Îmi pare rău, tată, rosti el vesel şi senin, ca de obicei, indiferent de subiect. De data asta n-a fost vina mea. Am stat de pază lângă un cadavru.

— Ce-ai făcut?

— Am păzit un om care şi-a frânt coloana căzând în prăpastie. Ştii… Locul acela unde e prăpastia. Tocmai atunci a fost un pic de ceaţă, şi probabil a ieşit din cărare şi a călcat în gol.

— Cerule! Strigă vicarul. Ce tragedie! A murit pe loc?

— Nu. Era inconştient. A murit după plecarea doctorului Thomas. Dar, fireşte, a trebuit să stau lângă el… Nu-l puteam lăsa de izbelişte şi să plec. Apoi a venit un alt tip şi

i-am pasat rolul de bocitoare şefă şi am venit într-un suflet aici.

Vicarul oftă.

— Oh, dragul meu Bobby. Oare nimic nu te scoate din deplorabila ta împietrire? Asta mă îndurerează mai mult decât pot spune. Iată, ai fost pus faţă-n faţă cu moartea – cu moartea neaşteptată. Iar tu glumeşti! Nu te-a mişcat. Totul… Totul, oricât de sfânt, pentru generaţia ta e o glumă.

Bobby se îndepărtă târându-şi picioarele.

Dacă tatăl său nu putea să înţeleagă că dacă glumea pe tema morţii era doar pentru că îl afectase profund – nu putea şi gata! Când ai de a face cu moartea şi tragedia trebuie să te ţii tare.

Dar la ce s-ar fi putut aştepta? Nimeni trecut de cincizeci de ani nu înţelege absolut nimic. Toţi au cele mai năstruşnice idei.

„Cred că-i din cauza războiului”, îşi spuse Bobby. „I-a dat peste cap şi nu şi-au mai revenit”.

Îi era ruşine pentru tatăl său şi-i părea rău pentru el.

— Îmi pare rău, tată, spuse el oprindu-se în prag, dându-şi perfect seama că orice explicaţie era imposibilă.

Vicarului îi păru rău pentru fiul său – arăta atât de abătut – dar îi era ruşine cu el. Băiatul nu avea nici o concepţie despre seriozitatea vieţii. Chiar scuzele lui erau senine şi impertinente.

Porniră împreună spre casa parohială, fiecare făcând eforturi enorme de a-i găsi scuze celuilalt.

Vicarul gândea: „Mă întreb când va găsi Bobby ceva de făcut…?”

Bobby gândea: „Mă întreb cât am să mai stau bătut în cuie aici…?”

Totuşi, amândoi ţineam enorm unul la celălalt.

Capitolul III.

O călătorie cu trenul.

Bobby nu văzu imediat urmarea acelei aventuri. Dimineaţa următoare plecă la Londra pentru a se întâlni cu un prieten

care se gândea să-şi deschidă un garaj şi care îşi imagina că cooperarea lui Bobby ar putea fi preţioasă.

După ce lucrurile se aranjară, spre satisfacţia ambelor părţi, peste două zile Bobby prinse trenul de 11:30 spre casă. Îl prinse, e drept, dar în ultima clipă. Ajunse la gara Paddington când ceasul arăta 11:28, se repezi jos în pasaj, ieşi pe peronul 3 tocmai când trenul se punea în mişcare şi alergă spre primul vagon pe care îl văzu, neţinând seama de indignarea controlorilor de bilete şi a portarilor din imediata lui apropiere.

Zmucind uşa, sări înăuntru şi aterizâ în patru labe, apoi se ridică. Un controlor agil închise uşa cu un pocnet şi Bobby se pomeni privind la singurul ocupant al compartimentului.

Era un vagon de clasa întâi, iar în colţ, cu faţa spre locomotivă, stătea o fată brunetă care fuma. Purta o fustă roşie, o jachetă scurtă, verde şi o beretă de un albastru viu şi, în ciuda unei oarecare asemănări cu maimuţa unui flaşnetar (avea ochii prelungi, întunecaţi şi trişti şi o faţă zbârcită) era fără îndoială atrăgătoare.

Bobby se întrerupse în mijlocul unei scuze.

— Vai, Frankie, tu eşti! Spuse el. Nu te-am văzut de secole.

— Nici eu. Ia loc să discutăm.

Bobby rânji.

— Tichetul meu e de altă culoare.

— Nu contează, spuse amabilă Frankie. Am să plătesc eu diferenţa.

— Numai gândul mă indignează! Cum te-aş putea lăsa să plăteşti pentru mine?

— Se pare că doar la asta mai suntem buni în ziua de azi, spuse Frankie.

— Îmi plătesc singur diferenţa, spuse cu eroism Bobby în timp ce o siluetă masivă îmbrăcată în albastru deschise uşa.

— Las-o în seama mea, spuse Frankie.

Îi zâmbi graţios controlorului de bilete care îşi duse mâna la chipiu, luă din mâna ei bucata de carton alb şi o compostă.

— Domnul Jones tocmai a venit să stăm un pic la taclale, spuse ea. Nu-i nici o problemă, nu-i aşa?

— În regulă, excelenţă, bănuiesc că domnul nu va sta mult. Nu mă mai întorc decât după Bristol, adăugă el semnificativ.

— Ce poate face un zâmbet! Spuse Bobby după ieşirea controlorului.

Lady Frances Derwent clătină gânditoare din cap.

— Nu sunt convinsă că e vorba de zâmbet. Mai degrabă e obiceiul tatei de a da cinci şilingi bacşiş tuturor, ori de câte ori călătoreşte cu trenul.

— Credeam că ai renunţat definitiv la Wales, Frankie.

Frances oftă.

— Dragul meu, ştii cum e. Ştii ce mucegăiţi sunt părinţii. În ce stare sunt băile şi asta şi ailaltă, şi n-ai nimic de făcut, şi pe cine să vezi… Iar în ziua de azi, lumea nu mai vrea pur şi simplu să vină şi să stea la ţară! Spune că economiseşte şi nu poate merge atât de departe. Şi-atunci, ce poate să facă o fată?

Bobby clătină cu tristeţe din cap, cunoscând prea bine problema.

— Oricum, continuă Frankie, după petrecerea la care am fost aseară, mi-am zis că nici chiar acasă nu putea fi.

— Ce n-a mers la petrecere? S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic. A fost o petrecere ca oricare alta, dar mai lungă. Era plănuită să înceapă la Savoy la opt şi jumătate. Unii dintre noi am ajuns pe la nouă şi jumătate şi, bine-nţeles, ne-am încurcat cu alţii, dar am reuşit să ne adunăm pe la zece. Apoi am cinat şi, după puţin, am plecat la Marionette – a fost un zvon că avea să fie o razie, dar n-a fost nimic – am băut ceva, după care ne-am dus la Bullring, unde amorţeala era chiar mai mare, pe urmă ne-am dus la o cafenea, după aceea într-un loc unde aveau peşte prăjit, şi pe urmă ne-am gândit să luăm micul dejun la unchiul Angelei, să vedem dacă va fi scandalizat, dar n-a fost… A fost doar plictisit, iar după aceea ne-am gândit să ne

retragem la casele noastre răsuflate. Sincer, Bobby, nu-i mare scofală.

— Îmi închipui, spuse Bobby simţind o undă de invidie.

Nici în visele sale cele mai fanteziste nu se vedea în stare să fie unul din obişnuiţii casei la Marionette sau la Bullring.

Relaţia lui cu Frankie era o relaţie aparte.

În copilărie, el şi cu fraţii lui se jucaseră cu copiii de la castel. Acum când toţi erau mari, rar se întâmpla să se întâlnească. Când o făceau, îşi mai spuneau încă pe numele mic. În rarele ocazii când Frances era acasă, Bobby şi fraţii săi mergeau acolo să joace tenis. Însă Frankie şi fraţii ei nu erau invitaţi la parohie. Părea o recunoaştere tacită a faptului că nu i-ar fi încântat. Pe de altă parte, mereu se căutau mai mulţi bărbaţi pentru tenis. În ciuda faptului că se tutuiau, exista parcă o urmă de reţinere. Cei din familia Derwent erau, poate, ceva mai prietenoşi decât trebuia, ca pentru a arăta că „nu exista nici o diferenţă”. Cei din familia Jones, la rândul lor, erau ceva mai formalişti, mai reţinuţi, ca şi cum erau hotărâţi să nu pretindă mai multă prietenie decât li se oferea. Cele două familii nu aveau nimic în comun, în afară de amintirile din copilărie. Totuşi, Bobby ţinea foarte mult la Frankie şi era încântat când, chiar aşa, rar, soarta îi punea faţă-n faţă.

— Sunt atât de plictisită de toate! spuse Frankie pe un ton obosit. Tu nu?

Bobby reflectă.

— Nu, nu cred.

— Dragul meu, ce minunat! Spuse Frankie.

— Nu vreau să spun că sunt un entuziast, rosti Bobby repede, nedorind să creeze o impresie jalnică. Nu suport entuziaştii.

Frankie se cutremură doar la auzul cuvântului.

— Ştiu, spuse ea. Sunt îngrozitori.

Se uitară cu simpatie unul la celălalt.

— Apropo, spuse Frankie. Ce-i cu povestea aia cu bărbatul care a căzut de pe stâncă?

— Doctorul Thomas şi cu mine l-am descoperit. Dar tu cum ai aflat?

— Am citit în ziar. Uite.

Îi arătă cu degetul un mic articol intitulat: „Accident fatal în ceaţa mării.”

Victima tragediei de la Marchbott a fost identificată noaptea trecută, târziu, cu ajutorul unei fotografii pe care o avea asupra sa. S-a dovedit că fotografia era a doamnei Leo Cayman. S-a luat legătura cu doamna Cayman şi aceasta a venit imediat la Marchbott, unde a identificat pe decedat ca fiind fratele său, Alex Pritchard. Domnul Pritchard se întorsese recent din Siam. Fusese plecat de zece ani din Anglia, şi tocmai pornise într-o călătorie în circuit. Ancheta va avea loc mâine, la Marchbolt.

Gândurile lui Bobby se întorseseră la chipul obsedant din fotografie.

— Cred că am să depun mărturie la anchetă, spuse el.

— Ce palpitant! Am să vin să te aud.

— Nu cred că va fi nimic palpitant. Noi doar l-am găsit.

— Era mort?

— Atunci, nu. A murit cam după un sfert de oră. Eram singur cu el.

Se opri.

— Destul de trist, spuse Frankie cu acea înţelegere imediată ce-i lipsise tatălui lui Bobby.

— Desigur, el nu simţea nimic…

— Nu?

— Totuşi… Ei bine… Vezi tu, arăta teribil de viu… Genul de om plin de vitalitate… Ce mod tâmpit de a sfârşi… Doar să calci alături din cauza unei fărâme stupide de ceaţă.

— Te înţeleg, Steve, spuse Frankie, şi din nou fraza aceea ciudată exprimă simpatie şi înţelegere.

— Ai văzut-o pe soră? Întrebă ea la un moment dat.

— Nu. Am fost două zile în capitală să aranjez o afacere cu un prieten. Vrem să deschidem un garaj. Trebuie că-ţi aminteşti de el. Badger Beadon.

— Cine?
— Nu se poate să nu ţi-l aminteşti pe amicul Badger. Cel care se uită cruciş.
Frankie îşi împreună sprâncenele.
— Are un râs cam prostesc – hau, hau, hau… Ceva în genul ăsta, continuă Bobby.
Frankie încă nu-şi amintea.
— A căzut de pe ponei, când eram copii. A picat în cap în noroi şi a trebuit să-l scoatem trăgându-l de picioare.
— Oh! Acum ştiu. Era bâlbâit.
— Încă mai este.
— Nu a avut o fermă de pui cu care a dat-o în bară? Întrebă Frankie.
— Aşa e.
— Iar după aia a intrat la o agenţie de brokeri şi după o lună l-au concediat?
— Corect.
— Şi pe urmă l-au trimis în Australia şi el s-a întors?
— Da.
— Bobby, sper că nu bagi nici un ban în afacerea asta?
— N-am nici un ban de băgat, spuse Bobby.
— Mai bine.
— Fireşte, Badger a încercat să atragă pe cineva cu ceva capital. Dar nu-i chiar atât de simplu precum se crede.
— Când te uiţi în jurul tău n-ai crede că lumea are cât de cât minte, dar are.
Substratul acestor remarci păru în cele din urmă să-l izbească pe Bobby.
— Ascultă, Frankie, Badger e unul din cei mai buni… Unul dintre cei mai grozavi.
— Ei întotdeauna sunt, spuse Frankie.
— Care ei?
— Cei care se duc în Australia şi se întorc. Cum a pus mâna pe bani ca să pornească afacerea asta?
— I-a murit o mătuşă sau cineva şi i-a lăsat un garaj pentru şase maşini, având deasupra trei camere, iar ai lui s-au dat

peste cap să strângă o sută de lire cu care să cumpere maşini la mâna a doua. Nici nu ştii ce afaceri se fac cu maşini la mâna a doua!

— Am cumpărat şi eu cândva una. E un subiect dureros. Să nu mai vorbim despre asta. De ce ai plecat din marină? Nu te-au trecut în rezervă, nu? Nu la vârsta ta.

Bobby se înroşi.

— Ochii, spuse el repezit.

— Ţin minte că mereu ai avut probleme cu ochii.

— Da. Dar am reuşit să mă descurc. Apoi a urmat serviciul în străinătate… Lumină puternică… Asta le-a cam dăunat. Aşa că… Ei bine, a trebuit să ies.

— Trist, murmură Frankie privind pe fereastră. Urmă o pauză grăitoare.

— În tot cazul, e o ruşine, izbucni Bobby. Ochii mei nu-s chiar atât de răi… Vederea n-o să se mai înrăutăţească. Puteam să-mi văd perfect mai departe de treabă.

— Par în regulă, spuse Frankie.

Se uită direct în adâncul lor sincer şi castaniu.

— Aşa că, înţelegi, am de gând să mă asociez cu Badger. Frankie încuviinţă din cap.

Un ajutor de conductor deschise uşa şi spuse: „Primul dejun”.

— Mergem? Întrebă Frankie.

O luară în lungul culoarului spre vagonul restaurant.

Bobby încercă o retragere strategică la vremea când era de aşteptat să apară controlorul.

— Să nu-l facem să se simtă cu conştiinţa încărcată, spuse el.

Dar Frankie îi răspunse că nu se aştepta ca vreun controlor de bilete să aibă conştiinţă.

Tocmai trecuse de cinci când ajunseră la Sileham, care era staţia pentru Marchbolt.

— Mă aşteaptă maşina, spuse Frankie. Te reped eu.

— Mulţumesc. Asta mă va scuti să car două mile scârba asta.

Dădu cu duşmănie un şut în geamantan.

— Trei mile, nu două, spuse Frankie.

— Dacă o iei pe potecă peste terenul de golf, sunt două.

— Cea de pe care…

— Da… De pe care s-a prăbuşit tipul.

— Presupun că nu l-a împins cineva, nu? Întrebă Frankie în timp ce-i întindea servitoarei trusa de toaletă.

— Să-l împingă? Doamne Sfinte, nu! De ce?

— Ei bine, asta ar face ca lucrurile să fie mult mai palpitante, nu-i aşa? Spuse leneş Frankie.

Capitolul IV.

Ancheta.

Ancheta privind cadavrul lui Alex Pritchard avu loc în ziua următoare. Doctorul Thomas depuse mărturie în legătură cu găsirea cadavrului.

— Se stinsese din viaţă? Întrebă procurorul.

— Nu, decedatul încă mai respira. Oricum, nu exista nici o speranţă să scape. Avea…

Aici doctorul se lansă în termeni pur tehnici. Procurorul veni în ajutorul juraţilor:

— În limbaj obişnuit, avea coloana ruptă?

— Se poate spune şi aşa, rosti doctorul cu tristeţe.

Descrise apoi cum plecase după ajutoare lăsându-l pe muribund în sarcina lui Bobby.

— Ce aveţi de spus în legătură cu cauzele nenorocirii, doctor Thomas?

— Aş spune că, după toate probabilităţile (în lipsa oricărei evidenţe privind starea lui mintală), defunctul a păşit fără să ştie peste marginea stâncii. Din mare se ridicase un val de ceaţă, şi în locul acela poteca face o cotitură bruscă. Din cauza ceţii e posibil ca decedatul să nu fi sesizat pericolul şi să fi păşit înainte… În care caz ar fi fost de ajuns ca să cadă în gol.

— Nu există nici un semn de violenţă? Ceva ca şi cum ar fi putut fi vorba de o terţă persoană?

— Pot spune doar că toate leziunile erau pe deplin justificate de lovirea corpului de stânci, în cădere.

— Rămâne problema sinuciderii?

— Desigur, asta e perfect posibilă. Dacă defunctul a călcat în gol sau s-a aruncat în prăpastie, asta este o problemă asupra căreia nu mă pot pronunţa.

Următorul chemat fu Robert Jones.

Bobby povesti cum juca golf cu doctorul şi mingea lui zburase spre mare. La vremea aceea din mare se ridicase ceaţa şi vizibilitatea era scăzută. A crezut că a auzit un strigăt şi s-a întrebat dacă nu cumva mingea lovise pe cineva care trecea pe cărare. Totuşi, hotărâse că n-ar fi putut ajunge atât de departe.

— Aţi găsit mingea?

— Da, era la vreo nouăzeci de metri de potecă.

Apoi descrise cum continuaseră jocul şi cum condusese mingea în prăpastie.

Aici procurorul îl opri, deoarece mărturia lui ar fi fost o repetare a celor spuse de doctor. Totuşi, îl interogă în amănunţime în privinţa strigătului, pe care îl auzise, sau crezuse că-l auzise.

— A fost doar un strigăt.

— Un strigăt de ajutor?

— Oh, nu. Doar un fel de ţipăt. De fapt, nu-s foarte sigur că l-am auzit.

— Un strigăt uimit?

— Mai degrabă aşa, spuse recunoscător Bobby. Un fel de zgomot pe care l-ar scoate un tip dacă o minge l-ar lovi pe neaşteptate.

— Sau dacă ar călca în gol când credea că e pe potecă?

— Da.

Apoi, după ce povesti că, de fapt, omul a murit la câteva minute după plecarea doctorului după ajutoare, chinul lui Bobby luă sfârşit.

Procurorul era nerăbdător să încheie un caz cât se poate de simplu.

Fu chemată doamna Leo Cayman.

Bobby avu un şoc de dezamăgire profundă. Unde era chipul din fotografia care căzuse din buzunarul mortului?

Fotografii erau cel mai rău soi de mincinoşi, îşi spuse el cu dezgust. Era evident că fotografia trebuie să fi fost făcută cu câţiva ani în urmă, dar chiar şi aşa, era greu de crezut că frumoasa cu ochii mari devenise femeia asta cu aspect obraznic, cu sprâncenele smulse şi părul vopsit ţipător. „Ce lucru înspăimântător e timpul!” îşi zise brusc Bobby. Cum va arăta Frankie, de pildă, peste douăzeci de ani? Se înfioră uşor.

Între timp, Amelia Cayman din St. Leonard's Gardins 17, Paddington, depunea mărturie.

Defunctul era singurul ei frate, Alexander Pritchard. Ultima dată îl văzuse cu o zi înainte de tragedie, când el o anunţase că pleacă într-un circuit, prin Wales. Fratele ei se întorsese recent din Orient.

— Părea într-o stare de spirit normală şi era fericit?

— Da, foarte. Alex era întotdeauna vesel.

— Din câte ştiţi, nu avea nimic pe suflet?

— Oh! Sunt sigură că ştiu. Nu-l interesa decât excursia lui.

— N-a avut necazuri cu banii… Sau alte necazuri, de orice fel, în ultimul timp?

— Pai, asta n-aş putea să spun, zise doamna Cayman. Vedeţi, de abia se întorsese, şi nu-l mai văzusem de zece ani, iar el nu se prea omora cu scrisul. Dar m-a dus la Londra la teatru şi la restaurant, şi mi-a făcut câteva cadouri, aşa că nu cred că putea să fi avut vreo problemă.

— Ce profesie avea fratele dumneavoastră, doamnă Cayman?

Doamna păru uşor stânjenită.

— Ei, bine, n-aş putea spune precis. Prospectare… Aşa îi spunea el. Venea foarte rar în Anglia.

— Cunoaşteţi vreun motiv care l-ar fi putut face să-şi ia viaţa?

— Oh, nu, şi nu cred că a făcut una ca asta. Trebuie că a fost un accident.

— Cum vă explicaţi faptul că fratele dumneavoastră nu avea nici un bagaj la el… Nici măcar un rucksack?

— Nu-i plăcea să care rucksack. Intenţiona să-şi trimită bagajele prin poştă, tot la câteva zile. Şi-a pus unul la poştă cu o zi înainte de a pleca, cu lucruri pentru noapte şi o pereche de şosete, doar că a pus adresă Derbyshire în loc de Denbighshire, aşa că abia azi a ajuns aici.

— Ah! Asta clarifică un aspect oarecum ciudat.

Doamna Cayman explică în continuare cum fusese contactată prin intermediul fotografilor a căror nume erau pe fotografia găsită asupra fratelui ei. Venise imediat cu soţul ei la Marchbolt şi îl recunoscuse pe decedat ca fiind fratele ei.

În timp ce rostea aceste cuvinte îşi trase puternic nasul şi începu să plângă.

Procurorul îi spuse câteva cuvinte liniştitoare şi îi spuse să se retragă.

Apoi se adresă juraţilor. Sarcina lor era să stabilească felul în care îşi găsise moartea acest om. Din fericire, problema părea a fi foarte simplă. Nu exista nici un indiciu că domnul Pritchard fusese supărat sau deprimat sau într-o stare mintală care să-l fi făcut să-şi ia viaţa. Dimpotrivă, fusese sănătos şi bine dispus şi aşteptase vacanţa. Era un caz nefericit în care ceaţa urcând dinspre mare făcuse ca poteca din lungul stâncii să fie periculoasă şi, poate erau de acord cu el, era timpul să se facă ceva în privinţa asta.

Verdictul juraţilor fu prompt.

„Am ajuns la concluzia că decedatul şi-a găsit moartea în urma unui accident şi dorim să adăugăm că, după părerea noastră, consiliul orăşenesc ar trebui să întreprindă măsuri imediate de a pune un gard sau o balustradă pe partea potecii care dă înspre mare, în zona prăpastiei”

Procurorul dădu aprobator din cap.

Ancheta era încheiată.

Capitolul V.

Domnul şi doamna Cayman.

Ajungând la parohie o oră şi jumătate mai târziu, Bobby descoperi că legătura lui cu moartea lui Alex Pritchard nu luase încă sfârşit. Fu anunţat că domnul şi doamna Cayman veniseră să-l vadă, şi se aflau în birou cu tatăl său. Bobby se duse acolo şi îşi găsi tatăl întreţinând curajos o conversaţie care, în mod vizibil, nu-i făcea o plăcere deosebită.

— Ah! Exclamă acesta cu un oftat vag de uşurare. Iată-l pe Bobby.

Domnul Cayman se ridică şi înaintă spre Bobby cu mâna întinsă. Domnul Cayman era un bărbat masiv şi înfloritor, cu o purtare pretins exuberantă şi cu o privire rece şi pătrunzătoare care contrazicea purtarea. Cât despre doamna Cayman, deşi ar fi putut fi considerată atrăgătoare la modul obraznic şi vulgar, nu prea avea nimic în comun cu cea care fusese cândva, aşa cum o arătase fotografia, şi nici o urmă din expresia aceea visătoare. De fapt, gândi Bobby, dacă nu şi-ar fi recunoscut ea însăşi fotografia, nimeni altul n-ar fi putut s-o facă.

— Am venit cu soţia, spuse domnul Cayman prinzând mâna lui Bobby într-o strânsoare puternică şi dureroasă. A trebuit să-i fiu alături; Amelia este, firesc, foarte supărată.

Doamna Cayman îşi trase nasul.

— Am venit la dumneata, continuă domnul Cayman, înţelegi, bietul ei frate a murit, practic vorbind, în braţele dumitale. E firesc să vrea să cunoască totul despre ultimele lui clipe.

— Absolut, spuse nefericit Bobby. Absolut.

Rânji nervos şi fu imediat conştient de privirea tatălui său – o privire de Crist răstignit.

— Sărmanul Alex, spuse doamna Cayman frecându-şi ochii. Sărmanul meu Alex.

— Înţeleg, e foarte trist, spuse Bobby.

Se fâţâi, stânjenit…

— Înţelegi, spuse doamna Cayman uitându-se plină de speranţă la Bobby, dacă a mai spus ceva, sau a transmis un mesaj în acele ultime clipe, normal că vreau să le ştiu.

— Desigur, spuse Bobby. Dar, de fapt, n-a făcut-o.

— N-a spus absolut nimic?

Doamna Cayman părea dezamăgită şi neîncrezătoare. Bobby simţi nevoia să se scuze.

— Nu… Ei bine… De fapt, absolut nimic.

— Mai bine că a fost aşa, rosti solemn domnul Cayman. Să te stingi inconştient… Fără dureri… Vai, Amelia ar trebui să te gândeşti la asta ca la o îndurare din partea cerului.

— Poate că da, spuse doamna Cayman. Crezi că a simţit vreo durere?

— Sunt sigur că nu, răspunse Bobby.

Doamna Cayman oftă adânc.

— Măcar pentru asta să fim recunoscători soartei. Am sperat că a lăsat vreun mesaj, dar înţeleg că e mai bine aşa. Bietul Alex. Cât îi plăcea să hoinărească în aer liber!

Bobby îşi aminti chipul bronzat, ochii intens albaştri. O persoană atrăgătoare, acel Alex Pritchard, atrăgătoare chiar şi în pragul morţii. Ciudat că fusese fratele doamnei Cayman şi cumnatul domnului Cayman! Ar fi meritat ceva mai bun.

— Ei bine, îţi rămânem îndatoraţi, spuse doamna Cayman.

— Oh, în regulă. Adică… N-am putut face nimic… Vreau să spun…

Se zbuciumă neajutorat.

— N-o să uităm asta, spuse doamna Cayman.

Bobby avu din nou parte de-o strângere de mână dureroasă. Doamna Cayman îi întinse o mână flască. Vicarul rosti câteva cuvinte de despărţire. Bobby conduse familia Cayman până la uşa principală.

— Iar dumneata cu ce te ocupi, tinere? Întrebă Cayman. Eşti acasă în concediu… Ceva în genul ăsta?

— Îmi petrec majoritatea timpului căutând o slujbă. Am fost în marină.

— Timpuri grele… Trăim timpuri grele, spuse domnul Cayman clătinând din cap. Ei bine, îţi doresc noroc.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse politicos Bobby.

Îi urmări cum coborau pe cărarea acoperită de iarbă.

Stând acolo, căzu în melancolie. Diverse idei îi trecea haotic prin minte… Reflecţii confuze… Fotografia… Chipul acelei fete cu ochi mult depărtaţi şi cu părul ca o ceaţă… Şi doamna Cayman de acum, cu machiajul ei grosolan, cu sprâncenele smulse, cu acei ochi depărtaţi căzuţi între cute de grăsime şi semănând cu nişte ochi de porc, şi părul ei strident vopsit. Toate urmele tinereţii şi inocenţiei dispăruseră. Ce păcat! Probabil toate astea din cauza mariajului cu huiduma aia de Cayman. Poate dacă s-ar fi măritat cu altcineva ar fi înaintat în vârstă cu graţie. Părul cu o tuşă de gri, ochii mult depărtaţi privind de pe un chip palid şi neted. Dar poate, oricum.

Bobby oftă şi clătină din cap.

— Asta-i partea proastă a măritişului, spuse el cu tristeţe.

— Ce-ai spus?

Bobby se trezi din cugetare şi luă act de prezenţa lui Frankie, a cărei apropiere n-o auzise.

— Bună, spuse el.

— Bună. De ce măritiş? Şi al cui?

— Era o remarcă de ordin general.

— Şi anume?

— Despre efectele devastatoare ale măritişului.

— Cine e cea devastată?

Bobby îi explică. Frankie se dovedi neînţelegătoare.

— Prostii. Femeia semănă exact cu fotografia ei.

— Când ai văzut-o? Ai fost la anchetă?

— Bine-nţeles că am fost la anchetă. Tu ce credeai? Nu prea sunt multe de făcut pe aici. O anchetă e o mană cerească. Nu mai fusesem până acum. M-a emoţionat teribil. Fireşte, aş fi preferat să fi fost un caz de otrăvire, cu rapoartele analizelor de laborator şi tot tacâmul; dar nu trebuie să emiţi pretenţii când îţi ies în cale nişte mici

plăceri. Am sperat până la sfârşit să apară ceva care să indice o mână criminală, dar totul a părut cât se poate de regretabil de simplu.

— Ce instincte sângeroase ai, Frankie!

— Ştiu. Este probabil un atavism (sau cum i-o fi zicând… Niciodată n-am fost sigură). Nu crezi? Sunt sigură că sunt atavică. La şcoală porecla mea era Faţă de Maimuţă.

— Maimuţelor le place să omoare?

— Sună ca o corespondenţă dintr-un ziar de duminică. „Se solicită părerea corespondenţilor noştri asupra acestui subiect.”

— Ştii, spuse Bobby revenind la ideea de mai înainte, eu nu sunt de acord cu tine în privinţa doamnei Cayman. Fotografia ei era încântătoare.

— Retuşată, atâta tot, spuse Frankie.

— Ei bine, atunci atât de retuşată încât n-ai fi ştiut că e vorba de aceeaşi persoană.

— Eşti orb, spuse Frankie. Fotografii au făcut tot ce le-a permis arta fotografică, totuşi a fost o muncă scârboasă.

— Nu-s deloc de acord cu tine, spuse rece Bobby. În tot cazul, unde ai văzut-o?

— În ziarul local Evening Echo.

— Probabil au reprodus-o prost.

— Am impresia – că eşti complet obsedat de o târfă pictată – da, am spus târfă – ca madama asta, Cayman, spuse pe şleau Frankie.

— Frankie, mă uimeşti! Şi încă în faţa parohiei! Un loc semisfânt, ca să zic aşa.

— Păi, n-ar fi trebuit să fii atât de caraghios.

Urmă o pauză, apoi criza neaşteptată de furie a lui Frankie dispăru.

— Ce e caraghios, e că ne certăm pentru afurisita asta de femeie, spuse ea. Venisem să-ţi propun o partidă de golf. Ce zici?

— O. K., şefa! Spuse fericit Bobby.

Începură jocul şi discuţia lor se axă numai pe balansul crosei, pe cum se trage ca să dai o minge tăiată şi probleme de genul ăsta.

Recenta tragedie îi ieşise total din minte lui Bobby până când, ajuns la al unsprezecelea marcaj, scoase brusc o exclamaţie.

— Ce e?

— Nimic. Mi-am amintit ceva.

— Ce?

— Ei bine, oamenii ăştia, familia Cayman… au venit să mă întrebe dacă tipul n-a spus nimic înainte de a muri… Iar eu le-am răspuns că nu.

— Şi?

— Iar acum mi-am adus aminte că a spus.

— N-a fost una din dimineţile tale sclipitoare, de fapt.

— Păi, vezi tu, n-a fost genul de lucru la care se refereau. Presupun că de asta nu m-am gândit la el.

— Ce-a spus? Întrebă curioasă Frankie.

— A spus: „De ce nu i-au cerut lui Evans?”

— Ce chestie ciudată de spus! Altceva nimic?

— Nu. Doar a deschis ochii şi a spus asta – absolut brusc – apoi, sărmanul, a murit.

Frankie rumegă în minte problema.

— Ei bine, nu văd de ce îţi faci griji. Nu-i ceva important.

— Nu, fireşte că nu. Totuşi, aş dori s-o fi menţionat. Vezi tu, le-am spus că n-a zis absolut nimic.

— Păi, asta e cam anapoda. Adică, nu e ca „Spune-i lui Gladys că întotdeauna am iubit-o”, sau „Testamentul e în biroul de nuc”, sau ca oricare din romanticele Ultime Cuvinte pe care le întâlneşti în cărţi.

— Nu crezi că ar merita să le scriu despre asta?

— Eu nu m-aş deranja. Nu putea fi ceva important.

— Cred, că ai dreptate, spuse Bobby şi îşi întoarse atenţia cu mai mult interes către joc.

Dar problema nu i se şterse cu desăvârşire din minte. Era un chiţibuş care îl rodea şi îl făcea să se simtă uşor

stingherit. Punctul de vedere al lui Frankie era fără doar şi poate corect şi logic. Dar conştiinţa lui nu-i dădea pace. Spusese că mortul nu spusese nimic, or asta nu era adevărat. Totul era banal şi prostesc, dar nu se simţea el bine şi pace!

În seara aceea, sfârşi prin a se aşeza şi a-i scrie domnului Cayman.

Stimate domn Cayman, tocmai mi-am amintit că, de fapt, cumnatul dumneavoastră a spus ceva înainte de-a muri. Cred că vorbele exacte au fost „De ce nu i-au cerut lui Evans?”

Îmi cer scuze pentru că n-am pomenit de asta azi dimineaţă, dar, la vremea respectivă, n-am dat nici o importanţă cuvintelor, aşa că mi-au ieşit din minte.

Al dumneavoastră sincer, Robert Jones.

Nu mai târziu decât a doua zi, primi răspuns.

Dragă domnule Jones (scria domnul Cayman), multe mulţumiri pentru a ne fi repetat cu atâta precizie, în ciuda caracterului lor banal, ultimele cuvinte ale cumnatului meu. Ceea ce soţia mea spera era că s-ar fi putut ca fratele ei să-i lase vreun ultim mesaj. Totuşi, îţi mulţumim că ai fost atât de conştiincios.

Al dumitale credincios, Leo Cayman.

Bobby se simţi jignit.

Capitolul VI.

Sfârşitul unui picnic.

În ziua următoare, Bobby primi o scrisoare de cu totul altă natură.

Totul e aranjat, bătrâne (scria Badger într-o mâzgălitură iligibilă care nu reflecta nici o încredere în şcoala publică costisitoare care-l educase). Am obţinut ieri cinci maşini, toate în schimbul a cincisprezece lire – un Austin, două Morris, şi două Rover. În momentul de faţă nu merg, dar le cârpim noi şi le punem pe picioare. La naiba, în definitiv, o maşină-i o maşină! Atâta timp cât cel care o cumpără ajunge cu ea întreagă acasă, mai mult nici n-are la ce să se

aştepte. M-am gândit să fac deschiderea luni şi mă bazez pe tine, aşa că nu mă lăsa în găleată, bătrâne. Trebuie să-ţi spun că bătrâna mea mătuşă Carrie a fost o tipă pe cinste. Cândva i-am spart geamurile unui vecin de-al ei care fusese bădăran cu ea în legătură cu pisicile ei, şi n-a uitat niciodată. De fiecare Crăciun mi-a trimis o hârtie de cinci lire… Iar acum asta.

Suntem sortiţi succesului. Treaba-i sigură. Adică, o maşină e o maşină, la urma urmelor. Nu poţi s-o iei pe nimic. Îi tragi un strat de vopsea şi asta-i tot ce observă proştii de rând. Treaba va zbârnâi. Nu uita. Luni. Mă bazez pe tine…

Al tău pe veci, Badger.

Bobby îşi informă tatăl că avea de gând să plece luni în capitală să-şi ia o slujbă. Descrierea slujbei nu-i stârni vicarului nimic care să semene a entuziasm. Trebuie spus că avusese ocazia în trecut să-l cunoască pe Badger Beadon. Se mulţumi să-i ţină lui Bobby o lungă prelegere în care îl sfătui să nu se angajeze la nimic. Nefiind o autoritate în probleme financiare sau de afaceri, sfatul lui era vag din punct de vedere tehnic, dar înţelesul lui era inconfundabil. În ziua de miercuri a aceleeaşi săptămâni, Bobby primi o altă scrisoare. Era scrisă cu un scris înclinat, străin. Conţinutul ei îl uimi oarecum pe tânăr.

Era de la firma Henriquez şi Dollo din Buenos Aires şi, pe scurt, îi oferea lui Bobby un post în cadrul firmei cu un salariu de o mie de lire pe an.

Câteva clipe tânărul crezu că visează. O mie pe an! Citi mai atent scrisoarea. Nu exista nici o menţiune că se prefera un fost angajat al marinei. Se făcea aluzie la faptul că numele lui fusese recomandat de cineva (cineva nenumit). Acceptul trebuia să fie imediat şi Bobby trebuia să fie pregătit de plecare spre Buenos Aires într-o săptămână.

— Fir-aş al naibii! Îşi dădu Bobby drumul sentimentelor într-o manieră întrucâtva nefericită.

— Bobby!

— Scuză-mă, tată. Am uitat ca eşti aici.

Bătrânul Jones îşi drese glasul.

— Aş vrea să-ţi atrag atenţia…

Bobby consideră că acest lucru – de obicei unul lung – trebuia evitat cu orice preţ. Reuşi asta doar cu o simplă frază:

— Cineva mi-a oferit o mie pe an.

Vicarul rămase cu gura căscată, incapabil pe moment să facă vreun comentariu.

„Asta l-a scos cu totul din ale lui”, gândi cu satisfacţie Bobby.

— Dragul meu Bobby, am înţeles eu bine că cineva ţi-a oferit o mie pe an? O mie?

— Bătuţi pe muchie, tată.

— Imposibil! Spuse vicarul.

Bobby nu se simţi rănit de această francă lipsă de încredere. Estimarea propriei valori era puţin diferită de cea a tatălui său.

— Trebuie să fie complet nebun, spuse el cu însufleţire.

— Cine sunt… Ăă… Nebunii ăştia?

Bobby îi dădu scrisoarea. Vicarul, bâjbâind după ochelari, o privi neîncrezător, apoi o citi de două ori.

— Extraordinar! Zise în cele din urmă. Extraordinar!

— Lunatici!

— Oh, băiete! E mare lucru să fii englez. Serios! Ei asta caută. Marina a răspândit această imagine în toată lumea. Firmele sud-americane sunt conştiente de valoarea unui tânăr a cărui seriozitate nu poate fi pusă la îndoială, pe a cărui fidelitate se poate bizui orice patron. Când e vorba de corectitudine, întotdeauna te poţi baza pe un englez…

— Şi să ţii steagul sus, spuse Bobby.

Vicarul îşi privi fiul cu îndoială. Fraza, excelentă de altfel, îi stătuse pe vârful limbii, dar tonul lui Bobby avea ceva ce nu suna sincer. În rest, băiatul părea perfect serios.

— Oricum ai lua-o, tată, de ce tocmai eu?

— Cum adică… De ce tu?

— Există o mulţime de englezi în Anglia. Tipi straşnici, cu calităţi zbârnâitoare. De ce le-am picat eu cu tronc?

— Probabil că ai fost recomandat de fostul tău comandat.

— Da, să zicem că-i aşa. Oricum, nu contează, din moment ce nu pot accepta slujba.

— N-o poţi accepta? Cum adică, băiete dragă?

— Ei bine, am o afacere… Cu Badger.

— Badger? Badger Beadon? Lasă prostiile, dragul meu Bobby, asta e treabă serioasă.

— Pentru mine e niţel mai complicat, spuse Bobby oftând.

— Orice aranjament oi fi făcut tu cu tânărul Beadon nici nu se pune la socoteală. Nu contează.

— Contează pentru mine.

— Tânărul Beadon e complet iresponsabil. Am înţeles că deja le-a pricinuit multe necazuri şi cheltuieli părinţilor săi.

— N-a prea avut noroc. Badger e cumplit de credul.

— Auzi, noroc! Aş spune ca tânărul ăsta nu şi-a luat niciodată viaţa în propriile-i mâini…

— Prostii, tată! Se trezea la cinci dimineaţa să le dea de mâncare nenorociţilor ăia de pui. Nu-i vina lui că au mâncat toate grăunţele alea sau ce-or fi fost.

— N-am fost niciodată de acord cu ideea garajului. E o prostie. Trebuie să renunţi la ea.

— Nu pot, tată. Am promis. Nu-l pot dezamăgi pe bătrânul Badger. Contează pe mine.

Discuţia continuă. Vicarul, fidel vederilor sale pe tema Badger, nu putea concepe cum o promisiune făcută acelui tânăr putea fi obligatorie. Se uita la Bobby cum ţinea cu tot dinadinsul să ducă o viaţă prostească într-o companie cât se poate de rea. În ceea ce-l privea, Bobby, impasibil, repeta papagaliceşte că „nu-l putea dezamăgi pe bătrânul Badger.”

În cele din urmă, vicarul părăsi furios încăperea, iar Bobby se apucă imediat de scris şi refuză oferta firmei Henriquez şi Dallo.

Scria şi ofta. Dădea cu piciorul unei ocazii cu care nu avea să se mai întâlnească în viaţă. Dar nu vedea altă soluţie.

Mai târziu, pe terenul de golf, îi ceru părerea lui Frankie, care îl ascultă cu atenţie.

— Ai fi putut pleca în America de Sud?

— Da.

— Ţi-ar fi plăcut?

— Da, de ce nu?

Frankie oftă.

— Oricum, cred că ai făcut foarte bine, spuse ea hotărâtă.

— Te referi la Badger?

— Da.

— Nu-l puteam dezamăgi pe bătrânul gâscan, nu?

— Nu, dar fii foarte atent cu bătrânul gâscan, cum îi spui. Nu te lăsa pe seama lui.

— Oh, am să fiu atent. Oricum, n-am ce pierde – nu investesc nimic.

— Trebuie să fie destul de amuzant, spuse Frankie.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. Doar că sună destul de drăguţ şi liber şi iresponsabil. Totuşi, dacă stau să mă gândesc, nici eu n-am cine ştie ce. Tată îmi dă o alocaţie, am o grămadă de case, haine, slujitori, câteva bijuterii oribile de familie, un cont bun la bancă, dar toate astea aparţin de fapt familiei, nu mie.

— Nu, dar tot aia e, concluzionă Bobby.

— Oh, e o altă situaţie.

Se simţi brusc foarte deprimat. Merseră în tăcere până la următorul marcaj.

— Mâine mă duc în oraş, spuse Frankie în timp ce Bobby lovea mingea.

— Mâine? Şi eu care vroiam să-ţi propun un picnic!

— Mi-ar fi făcut plăcere, dar am stabilit deja. Tata are iar crize de gută.

— Iar tu trebuie să stai să-l îngrijeşti.

— Nu-i place să fie îngrijit. Îl enervează teribil. Preferă să stea cu al doilea valet. E înţelegător şi nu-l deranjează dacă arunci cu ceva după el şi-l faci tâmpit.

Bobby conduse mingea care se strecură în buncăr.

— Straşnic! Zise Frankie şi trimise o frumoasă minge directă care zbură pe deasupra. Apropo, spuse ea, am putea face ceva împreună la Londra. Vii curând?

— Luni. Dar… Ei bine, ce folos?

— Ce vrei să spui prin „ce folos”?

— Vreau să spun că majoritatea timpului am să lucrez ca mecanic. Adică…

— Chiar şi aşa, presupun că ai putea veni la o petrecere unde să faci faţă ca oricare din prietenii mei?

Bobby se mulţumi doar să dea din cap.

— Dau numai o petrecere cu bere şi sandvişuri, îl încurajă Frankie.

— Ascultă, Frankie, n-are rost. Vreau să spun că nu-ţi poţi amesteca prietenii. Prietenii tăi diferă de cei ai mei.

— Te asigur că prietenii mei sunt de toate soiurile.

— Nu vrei să înţelegi.

— Dacă vrei, poţi să-l aduci şi pe Badger. E prietenul tău.

— Tu ai nişte rezerve faţă de Badger.

— Cred că din cauză că e bâlbâit. Bâlbâiţii mă fac şi pe mine să mă bâlbâi.

— Ascultă, Frankie, n-are rost, şi tu ştii asta. Aici, la noi, totu-i perfect. Pe aici nu prea ai ce face, iar eu sunt mai bun decât nimic. Vreau să spun că tu întotdeauna eşti bună cu mine şi tot tacâmul, şi-ţi sunt recunoscător. Dar eu ştiu că sunt un nimeni… Adică…

— După ce vei fi terminat să-ţi etalezi complexul de inferioritate, poate vei încerca să ieşi din buncăr, spuse cu răceală Frankie.

— Am… Oh! La dracu!

Frankie îl urmări cu o satisfacţie răutăcioasă cum rată cele cinci mingi la rând. Nori de praf se ridicară în jurul lor.

— Gaura îţi aparţine, spuse Bobby ridicând mingea.

— Aşa cred. E minge de meci.
— Mai jucăm?
— Nu, nu cred. Am o grămadă de treburi.
— Fireşte, sunt convins.
Merseră în tăcere până la vestiar.
Frankie întinse mâna.
— La revedere, dragul meu. A fost grozav să-mi omor timpul cu tine cât am stat pe-aici. Poate te mai văd când n-oi avea ceva mai bun de făcut.
— Ascultă, Frankie…
— Poate vei catadicsi să vii la petrecerea mea simandicoasă. Cred că poţi găsi butoni cu perle mai ieftini la Woolworth's.
— Frankie…
Cuvintele lui fură acoperite de zgomotul motorului maşinii Bentley pe care Frankie tocmai o pornise. Fata porni din loc cu o fluturare a mâinii.
— La naiba! Zise Bobby cu năduf, Frankie, considera el, se purtase revoltător. Poate nu se exprimase el cu tact, dar, la dracu, ce spusese era adevărat.
Poate, totuşi, n-ar fi trebuit s-o spună.
Următoarele trei zile părură interminabile.
Vicarul avu o durere de gât care îl făcu să le vorbească tuturor laconic. Vorbea foarte puţin şi suporta prezenţa celui de-al patrulea fiu al său aşa cum se cuvenea s-o facă un creştin adevărat.
Sâmbătă Bobby simţi că nu mai suportă atmosfera încordată de acasă. Se duse la doamna Roberts (care împreună cu soţul ei ţineau frâiele parohiei), luă un pachet cu sandvişuri la care adaugă o sticlă de bere cumpărată din Marchbolt, şi purcese la un picnic solitar.
Îi lipsise îngrozitor Frankie în ultimele zile. Oamenii ăştia de viţă veche erau culmea! O ţineau numai pe-a lor. Bobby se întinse pe iarbă şi se întrebă dacă să mănânce mai întâi şi apoi să doarmă, sau invers. În timp ce dezbătea problema îl cuprinse moleşeala şi adormi fără să-şi dea seama.

Când se trezi era trei şi jumătate! Gândindu-se la cât ar dezaproba tatăl lui modul ăsta de a-ţi petrece ziua, Bobby rânji mulţumit. O plimbare de vreo douăsprezece mile prin sat, iată ce trebuia să facă în accepţiunea tatălui său un tânăr sănătos! Asta ducea inevitabil la faimoasa cugetare: „Cred că acum îmi merit prânzul”.

„Aiurea”, gândi Bobby. „De ce să-ţi meriţi prânzul după un amar de drum pe care n-ai ţinut neapărat să-l baţi? Care-i meritul? Dacă-ţi face plăcere, e pură delectare, dacă nu, trebuie să fii tâmpit s-o faci!”

Apoi se repezi asupra prânzului nemeritat şi-l mâncă cu poftă. Oftă satisfăcut şi desfăcu sticla de bere. O bere extrem de amară, dar cât se poate de răcoritoare.

Se întinse la loc, aruncând sticla goală într-un pâlc de iarbă.

Lungit aşa, se simţea cam ca un dumnezeu. Lumea era la picioarele sale. Era doar o frază, dar o frază frumoasă. Putea face orice, dacă încearca! Prin minte îi treceau planuri grandioase şi fapte îndrăzneţe.

Apoi adormi din nou.

Un somn greu, de plumb…

Capitolul VII.

O evadare din ghearele morţii.

Frankie îşi parcă pe trotuar maşina, un Bentley verde, încăpător, chiar în faţa unei case mari şi demodate pe a cărei uşă stătea scris „St Asaph's”.

Sări din maşină şi, întorcându-se, luă un buchet imens de crini. Apoi, sună. În uşă apăru o femeie îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Jones, spuse Frankie.

Ochii infirmierei se uitară cu mult interes la Bentley, la crini şi la Frankie.

— Pe cine să anunţ?

— Lady Frances Derwent.

Infirmiera tresări, brusc impresionată.

O conduse pe Frankie într-o cameră de la primul etaj.

— Aveţi o vizită, domnule Jones. Cine credeţi că e? Aşa o surpriză plăcută!

Purtarea „luminoasă” a infirmierei era ceva comun în clinicile de dezintoxicare.

— Doamne! E chiar Frankie! Spuse Bobby uimit peste măsură.

— Bună, Bobby. Am adus florile de rigoare. Cam seamănă cu nişte flori de înmormântare, dar n-am prea avut de unde alege.

— Oh, lady Frances, sunt încântătoare! Spuse infirmiera. Le voi pune în apă.

Părăsi camera.

Frankie se aşează pe un scaun pus anume pentru vizitatori.

— Ce-i povestea asta, Bobby? Întrebă ea.

— Bună întrebare, răspunse Bobby. Sunt un subiect de senzaţie în locul ăsta. Jumătate de gram de morfină, nici mai mult, nici mai puţin. Vor scrie despre mine în Bisturiul şi în R. M. B.

— Ce-i R. M. B.?

— Revista Medicală Britanică.

— Perfect. Dă-i înainte. Mai trânteşte nişte iniţiale.

— Ştii, fata mea, că o doză de trei miligrame de morfină e mortală? Ar fi trebuit să mor de şaisprezece ori. E drept că se cunosc cazuri de recuperare şi după un gram, totuşi, o jumătate de gram e ceva, nu crezi? Sunt eroul acestui lăcaş. N-au mai avut până acum un caz ca al meu…

— Ce drăguţ pentru ei!

— Nu-i aşa? Acum pacienţii au ce discuta.

Infirmiera intră din nou, aducând crinii în vaze.

— E adevărat, soră, nu? Întrebă Bobby. N-aţi avut niciodată un caz al meu.

— Oh, n-ar fi trebuit să fiţi aici, spuse infirmiera. Ar fi trebuit să fiţi la cimitir. Dar se spune că numai cei buni mor de tineri.

Infirmiera chicoti la propria-i glumă şi ieşi.

— Ai văzut? Zise Bobby. Am să fiu renumit în toată Anglia, ai să vezi.

Continuă să vorbească. Orice urmă de complex de inferioritate îi dispăruse cu desăvârşire. Povestea cu o plăcere imensă şi egoistă fiecare detaliu al cazului său.

— Gata, îl opri Frankie. Nu mă prea dau în vânt după spălăturile stomacale. Ascultându-te, s-ar putea crede că nimeni n-a mai fost otrăvit până acum.

— Nu există mulţi care să fi supravieţuit otrăvirii cu o jumătate de gram de morfină. La naiba, nu eşti prea impresionată.

— Destul de neplăcut pentru cei care te-au otrăvit.

— Ştiu. Au irosit bunătate de morfină.

— Era în bere, nu-i aşa?

— Da. Înţelegi, cineva m-a găsit dormind dus, a încercat să mă trezească dar n-a reuşit. Apoi a intrat în panică, m-a cărat până la o fermă şi a chemat doctorul.

— Ştiu continuarea, i-o reteză Frankie.

— Iniţial au avut impresia că am luat în mod deliberat praful. După ce le-am povestit cum a fost, au căutat sticla de bere acolo unde o aruncasem şi au dus-o la laborator. Avea destulă drojdie în ea ca să poată s-o analizeze.

— N-au descoperit cum a ajuns morfina în bere? Nici un indiciu?

— Absolut niciunul. Au cercetat cârciuma de unde am cumpărat-o, deschizând şi alte sticle, dar totul era în regulă.

— Să fi băgat cineva drogul în bere în timp ce dormeai?

— Asta e. Îmi amintesc că învelişul dopului nu era lipit cum trebuie.

Frankie dădu din cap gânditoare.

— Ei bine, asta dovedeşte că e adevărat ce am spus atunci în tren, zise ea.

— Şi ce-ai spus?

— Că omul ăla, Pritchard, a fost împins în prăpastie.

— Asta n-ai spus-o în tren, ci în gară, spuse Bobby încetişor.
— E acelaşi lucru.
— Dar de ce…
— Dragul meu, e evident! De ce ar vrea cineva să te elimine pe tine? Nu eşti moştenitorul unei averi sau ceva de genul ăsta.
— Poate că sunt. Poate că vreo mătuşă din Noua Zeelandă sau mai ştiu eu de unde, de care n-am auzit niciodată, mi-a lăsat mie toţi banii ei.
— Prostii. Nu fără să te cunoască. Iar dacă nu te-a cunoscut, de ce să lase banii unui al patrulea fiu? Vai, pe vremurile astea, nici măcar un om al bisericii n-ar putea avea un al patrulea fiu! Nu, totul e foarte clar. Nimeni nu are de câştigat de pe urma morţii tale, deci asta iese din discuţie.
Poate fi vorba de răzbunare. N-ai sedus, cumva, vreo fiică de farmacist?
— Din câte îmi aduc aminte, nu, spuse Bobby cu demnitate.
— Ştiu. Unii seduc atât de mult că pierd socoteala. Pe de altă parte, aş spune că niciodată n-ai sedus pe cineva.
— Mă faci să roşesc, Frankie. Şi de ce neapărat o fiică de farmacist?
— Are acces neîngrădit la morfină. Nu-i atât de uşor să faci rost de morfină.
— Ei bine, n-am sedus nici o fiică de farmacist.
— Şi n-ai nişte duşmani de care să ştii?
Bobby clătină din cap.
— Deci, asta e! Spuse triumfătoare Frankie. Trebuie să fie vorba de omul împins în prăpastie. Poliţia ce crede?
— Crede că trebuie să fi fost vreun lunatic.
— Prostii! Lunaticii nu se plimbă de colo-colo cu cantităţi mortale de morfină la ei, căutând sticle de bere în care s-o bage. Nu, cineva l-a împins pe Pritchard în prăpastie. După

câteva clipe ai ajuns tu acolo, iar el a crezut că l-ai văzut când a făcut-o, şi aşa s-a hotărât să te elimine.
— Nu cred că ţine, Frankie.
— De ce nu?
— În primul rând, n-am văzut nimic.
— Da, dar el nu ştie asta.
— Iar dacă aş fi văzut ceva, aş fi spus-o la anchetă.
— Presupun că e aşa, spuse Frankie neconvinsă.
Rămase câteva clipe pe gânduri.
— Poate s-a gândit că ai văzut ceva ce ai crezut că nu conta, dar care în realitate conta. Sună cam aiurea, dar ai prins ideea?
Bobby dădu din cap.
— Da, înţeleg ce vrei să spui, dar nu prea pare plauzibil.
— Sunt convinsă că treaba cu prăpastia are un amestec în toate astea. Tu ai fost prima persoană care a ajuns imediat acolo.
— A fost şi Thomas, îi aminti Bobby. Dar pe el n-a încercat nimeni să-l otrăvească.
— Poate că are de gând, spuse Frankie, veselă. Sau poate că a încercat şi a dat greş.
— Totul pare nefiresc.
— Mie mi se pare logic. Dacă iei cele două lucruri întâmplate în văgăuna asta de Marchbolt… Stai! E şi un al treilea lucru.
— Care?
— Slujba care ţi s-a oferit. Nu e mare lucru, fireşte, dar trebuie să recunoşti că e ciudat. N-am auzit niciodată de vreo firmă străină specializată în căutare de foşti marinari anonimi.
— Ai spus anonimi?
— Încă n-ai ajuns în paginile RMB. Dar înţelegi tu ce vreau să spun. Ai văzut fără să vrei ceva ce nu trebuia să vezi, sau aşa cred ei (oricine ar fi aceştia). Foarte bine. Mai întâi încearcă să te îndepărteze oferindu-ţi o slujbă în

străinătate. Apoi, nereuşindu-le planul, încearcă să te scoată cu totul din joc.

— Nu e cam drastic? Şi, oricum, nu e un risc prea mare?

— Oh, dar criminalii sunt întotdeauna teribil de grăbiţi. Cu cât fac mai multe crime, cu atât vor să facă şi mai multe.

— Ca în A treia pată de sânge, cită Bobby unul din romanele poliţiste preferate.

— Da, la fel e şi în realitate… Smith şi nevestele lui şi Armstrong şi ceilalţi.

— Bine, Frankie, dar ce naiba se presupune că am văzut?

— Ei, asta-i problema! Recunoscu Frankie. De acord că nu poate să fi fost împinsul în sine, pentru că ai fi spus.

Trebuie să fie ceva legat de omul împins. Poate avea vreun semn din naştere, sau degete încârligate sau vreo particularitate fizică ciudată.

— Înţeleg că-ţi fuge gândul la domnul Rafiei. Thornadyke. Nu putea fi nimic de genul ăsta pentru că orice aş fi văzut, la fel de bine putea să vadă şi poliţia.

— Deci ar fi văzut şi poliţia. A fost o sugestie tâmpită. E foarte complicat, nu-i aşa?

— E o teorie măgulitoare şi mă face să mă simt important, totuşi, cred că nu-i decât o teorie.

— Sunt sigură ca am dreptate. Frankie se ridică. Acum trebuie s-o întind. Să trec şi mâine pe la tine?

— Chiar te rog. Sporovăiala infirmierelor devine plictisitoare. Apropo, ai venit de mult de la Londra?

— Imediat ce-am auzit despre tine, m-am întors. Este cât se poate de palpitant să ai un prieten otrăvit în mod romantic.

— Nu ştiu dacă morfina e chiar atât de romantică, spuse Bobby pe gânduri.

— Bine, am să vin mâine. Să te sărut sau nu?

— Nu e molipsitor, o încurajă Bobby.

— Atunci am să-mi fac datoria faţă de bietul bolnav.

Îl sărută uşor.

— Pe mâine.

În timp ce ieşea, intră infirmiera cu ceaiul lui Bobby.

— I-am văzut adesea fotografia în ziar. Nu prea seamănă, totuşi. Şi, fireşte, am văzut-o la volan, dar niciodată până acum de aproape, în carne şi oase, ca să zic aşa. Nu-i deloc cu nasul pe sus, nu-i aşa?

— Oh, nu! Niciodată n-aş spune că Frankie e o încrezută.

— I-am spus eu sorei că e ca toată lumea. Nu-i nici un pic băţoasă. I-am spus eu sorei, i-am spus.

Dezaprobând tacit acest punct de vedere, Bobby nu răspunse. Infirmiera, dezamăgită de lipsa lui de reacţie, părăsi camera.

Bobby rămase cu propriile-i gânduri. Îşi termină ceaiul, apoi trecu în revistă posibilităţile uimitoarei teorii a lui Frankie şi sfârşi prin a le respinge. Pe urmă se uită în jur după alte distracţii.

Ochii îi căzură pe vazele cu crini. Extrordinar de drăguţ din partea lui Frankie să-i aducă toate florile astea, fireşte, erau încântătoare, dar ar fi preferat să-i aducă în loc câteva romane poliţiste. Îşi mută privirea pe masa de alături. Pe ea se aflau un roman de Ouida, un exemplar din John Halifax, Gentleman şi Marchbolt Weekly Times de săptămâna trecută. Luă John Halifax, Gentleman.

După cinci minute îl puse jos. Pentru o minte ameţită de A treia pată de sânge, Cazul arhiducelui ucis, şi Strania aventură a pumnalului florentin, John Halifax, Gentleman era lipsit de acţiune.

Oftând, luă Marchbolt Weekly Times.

După câteva clipe, apăsă butonul soneriei de sub pernă cu o insistenţă care aduse în fugă o infirmieră în cameră.

— Ce s-a întâmplat, domnule Jones? Vă e rău?

— Sună la castel, strigă Bobby. Spune-i lui lady Frances că trebuie să se întoarcă aici într-o clipă.

— Vai, domnule Jones, nu puteţi transmite un mesaj ca ăsta.

— Serios? Dacă mi s-ar da voie să cobor din patul ăsta nenorocit ai vedea dacă pot sau nu. Dar aşa trebuie s-o faci

dumneata în locul meu.
— Dar o să-i fie greu să se întoarcă.
— Nu ştii de ce e în stare un Bentley.
— Încă nu şi-a băut nici ceaiul.
— Ascultă, fată dragă, nu sta aici să te cerţi cu mine. Sună cum ţi-am spus. Spune-i că trebuie să vină imediat pentru că am să-i spun ceva foarte important.
Nemulţumită, dar neavând încotro, infirmiera ieşi. Îşi luă, însă, libertatea de a denatura oarecum mesajul lui Bobby.
Dacă lady Frances nu avea nimic împotrivă, domnul Jones o ruga să vină până la el deoarece ar fi vrut să-i spună ceva, dar, firește, lady Frances nu trebuia să se grăbească.
Lady Frances răspunse prompt că va sosi într-o clipă.
— Închipuiţi-vă, e moartă după el! Le spuse infirmiera colegelor sale. Asta e!
Frankie ajunse într-un suflet.
— Ce-i cu apelul ăsta disperat? Întrebă ea.
Bobby stătea în capul oaselor, cu obrajii aprinşi şi radioşi. Flutură ziarul pe care-l ţinea în mână.
— Uită-te la asta, Frankie.
Frankie se uită.
— Ei şi? Întrebă ea.
— Asta e fotografia de care spuneai că e retuşată dar că seamănă mult cu femeia aia, Cayman.
Bobby arătă cu degetul reproducerea oarecum ceţoasă a unei fotografii. Sub ea era scris: „FOTOGRAFIA GĂSITĂ ASUPRA MORTULUI ŞI PRIN CARE ACESTA A FOST IDENTIFICAT. DOAMNA AMELIA CAYMAN, SORA DECEDATULUI”.
— Aşa am spus şi o susţin. Nu văd nimic anormal în asta.
— Nici eu.
— Dar ai spus…
— Ştiu ce-am spus. Dar vezi tu, Frankie (glasul lui Bobby deveni apăsat), asta nu e fotografia pe care am pus-o eu înapoi în buzunarul mortului.
Se uitară unul la altul.

— În cazul ăsta înseamnă că… Începu Frankie.
— Fie că au fost două fotografii…
— Ceea ce e puţin probabil…
— Sau…
Se opriră.
— Omul ăla… Cum îl cheamă?
— Bassington-ffrench! Spuse Bobby.
— Sunt absolut sigură!

Capitolul VIII.
Enigma unei fotografii.

Se uitară lung unul la altul, în timp ce încercau să se adapteze la noua situaţie.
— Nu putea fi nimeni altcineva, spuse Bobby. A fost singurul care a avut ocazia.
— Doar dacă, cum spuneam, n-au fost două fotografii.
— Am fost de acord că e puţin probabil. Dacă ar fi fost două fotografii, ar fi încercat să-l identifice după ambele, nu numai după una.
— Oricum, asta e uşor de aflat. Putem să întrebăm poliţia. Deocamdată, să presupunem că a fost doar o fotografie, cea pe care ai văzut-o tu şi ai pus-o înapoi în buzunar. Era acolo când ai plecat, dar când a venit poliţia nu mai era. Deci singura persoană care putea s-o ia şi să pună alta în loc este individul ăsta, Bassington-ffrench. Cum arată, Bobby?
Bobby făcu un efort să-şi amintească.
— Un tip greu de descris. Avea un glas plăcut. Mă rog, un gentleman. Nu l-am analizat cu atenţie. Spunea că nu e de prin părţile astea şi că e în căutarea unei case.
— Putem verifica şi asta. Wheeler & Owen este singura agenţie imobiliară. (Tresări). Bobby, te-ai gândit? Dacă Pritchard a fost într-adevăr împins, Bassington-ffrench trebuie s-o fi făcut.
— Sinistră treabă, spuse Bobby. Părea un tip atât de plăcut! Dar, Frankie, nu putem fi foarte siguri că a fost împins, să ştii.
— Parcă erai de acord.

— Nu, vroiam doar să fie aşa pentru că făcea lucrurile mai palpitante.

Dar acum e cât de cât dovedit. Dacă a fost o crimă, totul se potriveşte. Apariţia ta neaşteptată care a stricat planurile criminalului, faptul că ai găsit fotografia şi, ca urmare, necesitatea de a te elimina.

— Exista o lacună aici, spuse Bobby.

— De ce? Tu ai fost singura persoană care a văzut acea fotografie. Rămas singur cu cadavrul, Bassington-ffrench a înlocuit fotografia văzută de tine.

Bobby clătină din cap în continuare.

— Nu, n-a făcut asta. Să acceptăm, deocamdată, că fotografia aceea era atât de importantă încât trebuia să fiu „eliminat”, cum te-ai exprimat tu. Pare absurd, dar presupun că e posibil. Ei bine, atunci, orice ar fi fost de făcut trebuia făcut imediat. Faptul că am plecat la Londra fără să văd Marchbolt Weekly Times sau celălalt ziar în care a apărut fotografia a fost o pură întâmplare, lucru pe care nimeni nu putea conta. Puteam spune imediat „asta nu-i fotografia văzută de mine”. De ce să aştepte până după anchetă când totul era deja aranjat?

— E ceva aici, recunoscu Frankie.

— Şi mai e un lucru. N-aş putea jura, dar sunt aproape sigur că atunci când am pus fotografia la loc, Bassington-ffrench nu era acolo. A ajuns abia după cinci sau zece minute.

— Poate te-a urmărit în tot timpul ăsta.

— Nu prea văd cum, zise Bobby încetişor. Acolo există un singur loc de unde poţi vedea punctul în care ne aflam noi. De jur împrejurul acelui loc buza prăpastiei iese în afară şi apoi se retrage în aşa fel încât nu poţi vedea ce e jos. Deci era singurul loc. Iar când Bassington-ffrench a ajuns acolo, l-am auzit imediat. Se aude ecoul paşilor. Se poate să fi fost pe aproape, dar pot să jur că, până atunci, n-a putut să vadă ce e jos.

— Deci crezi că nu ştia că văzuseşi fotografia.

— Nu văd cum putea să ştie.

— Şi nu avea de ce să-i fie teamă că l-ai văzut făcând-o – mă refer la crimă – pentru că, după cum spui, e absurd. Tonul vocii tale nu arăta asta. Deci, se pare că a mai fost ceva.

— Numai că nu văd ce.

— Ceva ce ei n-au ştiut decât după anchetă. Nu ştiu de ce spun „ei”.

— De ce nu? La urma urmei, trebuie să fie amestecată şi familia Cayman. Probabil e o bandă. Îmi plac bandele.

— Ar fi de prost gust, spuse Frankie absentă. O crimă făcută de o singură persoană are mai multă clasă. Bobby!

— Da?

— Ce-a spus Pritchard chiar înainte de-a muri? Ştii, mi-ai spus în ziua aceea, la golf. Era, parcă, o întrebare ciudată.

— De ce nu i-au cerut lui Evans?”

— Da. Oare n-o fi fost asta?

— Dar e ridicol!

— Aşa pare, dar poate fi important, să ştii. Bobby, sunt sigură că asta e. Oh, nu, sunt o proastă… Tu nu le-ai vorbit niciodată despre asta celor doi Cayman, nu?

— De fapt, le-am vorbit, spuse Bobby încet.

— Le-ai spus?

— Da. Le-am scris în după-amiaza aceea spunându-le, firește, că probabil era ceva lipsit de importanţă.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Cayman mi-a răspuns politicos că, într-adevăr, nu era nimic în fraza aceea, şi, firește, se mira mulţumit că m-am deranjat să le scriu. M-am simţit jignit.

— Iar după două zile ai primit scrisoarea aceea de la firma sud-americană?

— Da.

— Ei bine, nu ştiu ce vrei mai mult de atât. Au încercat mai întâi cu asta; tu ai refuzat, iar următorul lucru a fost să te urmărească şi să găsească momentul prielnic să-ţi bage o groază de morfină în sticla de bere.

— Atunci familia Cayman e implicată?
— Bine-nţeles că e implicată!
— Da, spuse gânditor Bobby. Dacă raţionamentul tău e corect, trebuie să fie implicată. Conform noii noastre teorii, treaba stă cam aşa: Mortul X este împins în prăpastie de către BF, probabil (scuze pentru iniţiale). Este important ca X să nu fie identificat, de aceea fotografia blondei necunoscute din buzunarul lui este înlocuită cu fotografia doamnei Cayman. Mă întreb cine o fi blonda?
— Rămâi la subiect, îl atenţionă serioasă Frankie.
— Doamna C aşteptă apariţia fotografiei în ziar, apoi se prezintă ca soră îndurerată şi-l identifică pe X ca fiind fratele său venit din străinătate.
— Nu crezi că putea să fi fost chiar fratele ei?
— Câtuşi de puţin! Ştii, asta m-a izbit din prima clipă. Cei doi Cayman erau complet diferiţi de X. Mortul… Ei bine, sună oribil, ca şi cum ai vorbi de un fost militar de prin Indii al naibii de bătrân, dar ţin să spun că mortul era un domn până în vârful unghiilor. Avea clasă.
— Iar familia Cayman nu?
— Câtuşi de puţin.
— Şi apoi, când din punctul de vedere al familiei Cayman totul s-a terminat cu bine – identificarea cadavrului, verdictul de moarte accidentală, etc.
— Apari tu şi tulburi apele, medită Frankie.
— De ce nu i-au cerut lui Evans”? Repetă Bobby gânditor. Ştii, nu văd ce are fraza asta ca să bage în sperieţi pe cineva.
— Nu vezi pentru că nu ştii. E ca în cuvintele încrucişate. Compui un careu care crezi că e floare la ureche, iar când cineva încercă să-l dezlege eşti teribil de mirat că nu pricepe nimic. „De ce nu i-au cerut lui Evans?” trebuie să fi fost o frază extrem de importantă pentru ei, dar nu aveau cum să-şi dea seama că pentru tine nu înseamnă nimic.
— Atunci sunt şi mai proşti.

— Chiar aşa, dar e posibil să se fi gândit că dacă Pritchard a spus asta putea să mai fi spus şi altceva de care să-ţi aminteşti ulterior. Oricum, nu vroiau să rişte. Era mai sigur să te înlăture.

— Şi-au asumat destule riscuri. De ce n-au înscenat alt accident?

— Nu, nu, ar fi fost o prostie. Două accidente într-o săptămână? Putea să se fi făcut o legătură între ele şi s-ar fi redeschis ancheta primului. Nu, cred că isteţimea metodei lor constă tocmai în simplitatea ei.

— Dar tocmai ai spus că morfina nu e uşor de procurat.

— Nu mai e. Trebuie să semnezi în registre şi alte chestii. Oh, asta-i o idee! Cine a făcut-o, a avut uşor acces la morfină.

— Un doctor, o infirmieră sau un farmacist, sugeră Bobby.

— Mă gândeam mai degrabă la drogurile importate ilicit.

— Nu poţi pune laolaltă atâtea soiuri de delicte.

— Vezi tu, ideea de bază ar fi lipsa motivului. Moartea ta nu foloseşte nimănui. Aşa că ce va gândi poliţia?

— Că a fost un lunatic, spuse Bobby. Şi chiar aşa gândeşte.

— Vezi, e teribil de simplu.

Bobby izbucni în râs.

— Ce te amuză atât?

— Mă gândeam ce dureri de cap trebuie să aibă ăia. Toată morfina aia cât să omori cinci sau şase oameni, iar eu n-am nici pe dracu!

— Una din micile ironii ale vieţii, aprobă Frankie.

— Întrebarea e ce facem acum?

— Oh, destule!

— Ca de pildă?

— Ca de pildă să aflăm dacă au fost două fotografii şi nu una şi să vedem ce-i cu casa pe care o caută Bassington-ffrench.

— Probabil totul va fi în regulă şi fără dubii.

— De ce spui asta?

— Păi, Frankie, gândeşte-te puţin. Bassington-ffrench trebuie să fie mai presus de orice bănuială. Trebuie să aibă totul aranjat şi fără dubii. Nu numai că nu trebuie să existe nimic care să-l asocieze cu mortul, dar trebuie să aibă un motiv plauzibil să se afle aici. O fi scornit povestea cu casa sub un impuls de moment, dar pariez că şi-a aranjat ceva de genul ăsta. Nu trebuie să apară ca un străin misterios văzut în apropierea accidentului. Îmi închipui că îl cheamă chiar Bassington-ffrench şi că e genul de persoană în afara oricărei suspiciuni.

— Da, recunoscu Frankie gânditoare. Foarte bun raţionament. Nimic nu-l va asocia pe Bassington-ffrench cu Alex Pritchard. Oh, dacă-am şti cine a fost, în realitate, mortul!

— Ah, ar fi cu totul altceva.

— Deci era foarte important ca mortul să nu fi fost recunoscut, de unde şi toată mascarada familiei Cayman. Şi aşa a fost un mare risc.

— Uiţi că doamna Cayman l-a identificat cu o repeziciune fantastică. Apoi, chiar dacă fotografia lui ar fi apărut într-un ziar (ştii cât de neclare sunt chestiile astea), oamenii ar fi spus doar: „Curios, acest Pritchard care a căzut în prăpastie seamănă fantastic cu domnul X!”

— Mai mult de atât. X trebuie să fi fost un om căruia să nu i se simtă uşor lipsa. Adică nu putea fi un om cu familie a cărui soţie sau rude să se ducă imediat la poliţie să-i anunţe dispariţia.

— Bravo, Frankie! Nu, trebuie că tocmai pleca în străinătate sau poate de abia se întorsese (era splendid bronzat, ca un vânător de lei… Părea un tip de genul ăsta) şi nu putea să aibă cunoştinţe apropiate care să-i cunoască toate mişcările…

— Raţionăm grozav, spuse Frankie. Sper să nu raţionăm greşit.

— E foarte posibil, dar cred că ce am spus până acum sună destul de logic adăugând, fireşte, un grad mare de

improbabilitate întregii afaceri.

Frankie înlătură cu o mişcare a mâinii gradul de improbabilitate.

— Problema e ce e de făcut acum, spuse ea. Se pare că avem trei direcţii de a acţiona.

— Continuă, Sherlock.

— Prima eşti tu. Au atentat o dată la viaţa ta. Probabil vor încerca din nou. De data asta avem ceea ce se cheamă un atu asupra lor. Folosindu-te ca momeală, vreau să spun.

— Nu, mulţumesc, Frankie, refuză Bobby cu tărie. Prima oară am avut mare noroc, dar s-ar putea să nu mai am acelaşi noroc în cazul unui atac brutal. Mă gândeam ca pe viitor să am mai mare grijă de viaţa mea. Ideea cu momeala poate fi un eşec total.

— Mă temeam că vei spune asta. Tinerii din ziua de azi au decăzut, cum spune tata. Le place să se simtă bine, şi nu mai vor să facă lucruri neplăcute şi periculoase. E păcat.

— Mare păcat! Spuse Bobby, dar vorbea serios. Care e al doilea plan de bătaie?

— Să aflăm cheia frazei „De ce nu i-a cerut lui Evans?” Probabil mortul a venit aici la Evans, oricine ar fi el. Oh, măcar de l-am găsi pe Evans!

— Ai idee câte persoane cu numele de Evans sunt în Marchbolt? O întrerupse Bobby.

— Aş zice că vreo şapte sute, răspunse Frankie.

— Pe puţin. Am putea face ceva în direcţia asta, dar mă cam îndoiesc.

— Am putea face o listă cu toţi cei pe care îi cheamă Evans şi să le facem o vizită câtorva.

— Şi să-i întrebăm… Ce?

— Asta-i problema! Spuse Frankie.

— Avem nevoie de ceva mai multe date. Atunci ideea ta ar putea deveni practică. Care e al treilea plan?

— Acest Bassington-ffrench. Trebuie să existe ceva de care să ne legăm. E un nume neobişnuit. Am să-l întreb pe tata.

El cunoaşte toate numele astea de familii nobile din zonă şi pe cele ce derivă din ele.

— Da, am putea face ceva în sensul ăsta.

— În tot cazul, ne apucăm să facem ceva?

— Bine-nţeles. Crezi că după ce am fost îndopat cu jumătate de gram de morfină am de gând să stau cu mâinile în sân?

— Asta-i ideea, spuse Frankie.

— În plus, umilinţa la care a fost supus stomacul meu se cere spălată.

— Ajunge! Dacă nu te opresc, iar devii morbid şi indecent.

— N-ai nici pic de compasiune feminină, spuse Bobby.

Capitolul IX.

Domnul Bassington-ffrench.

Frankie nu pierdu timpul şi se apucă imediat de treabă. În după-amiaza aceleaşi zile îşi abordă tatăl.

— Tată, cunoşti pe cineva cu numele de Bassington-ffrench?

Lordul Marchington, care citea un articol politic, nu pricepu prea bine întrebarea.

— Francezii nu-s ca americanii, spuse el aspru. Toată aiureala asta şi conferinţele nu fac decât să irosească timpul şi banii naţiunii.

Frankie aşteptă nerăbdătoare până când lordul Marchington, gonind ca un tren pe ruta obişnuită, păru să se oprească în staţie.

— Familia Bassington-ffrench, repetă Frankie.

— Ce-i cu ei? Întrebă lord Marchington.

Frankie nu ştia ce-i cu ei, dar, cunoscând că tatălui său îi plăcea să se contrazică, aruncă la întâmplare:

— Sunt din Yorkshire, nu-i aşa?

— Prostii – din Hampshire. Există ramura Shropshire, fireşte, iar apoi cea irlandeză. Care din ele sunt prietenii tăi?

— Nu prea ştiu, spuse Frankie, acceptând ideea prieteniei cu nişte necunoscuţi.

— Nu prea ştii? Cum adică? Trebuie să ştii.

— În ziua de azi oamenii se mută de colo – colo.

— Se mută… Se mută… Cam atât ştiu să facă. Pe vremea mea întrebam lumea. Aşa puteai şti de unde e cineva. Dacă unul spunea că e din ramura Hampshire, foarte bine, tu îi spuneai că înseamnă că bunica lui s-a măritat cu vărul tău de-al doilea. Era o verigă.

— Trebuie să fi fost tare drăguţ, spuse Frankie. Dar în ziua de azi nu mai e timp pentru cercetări genealogice şi geografice.

— Nu, în ziua de azi n-aveţi timp decât pentru cocteilurile alea mizerabile.

Lordul Marchington scoase un geamăt de durere din cauza piciorului bolnav care, fiind vorba de o boală de familie, nu se vindecase.

— Sunt bogaţi? Întrebă Frankie.

— Familia Bassington-ffrench? N-aş putea spune. Neamul Shropshire a fost greu lovit… Cheltuieli de înmormântare şi altele. Unul din ramura Hampshire s-a căsătorit cândva cu o moştenitoare americancă.

— Unul din ei a fost pe aici zilele trecute. Căuta o casă, parcă.

— Ciudat. De ce ar vrea cineva o casă aici?

„Asta-i întrebarea," gândi Frankie.

În ziua următoare se duse la sediul agenţiei imobiliare Whefer & Owen. Domnul Owen în persoană sări în întâmpinarea ei. Frankie îi surâse graţios şi se aşează într-un fotoliu.

— Cu ce avem plăcerea să vă ajutăm, lady Frances? Îmi închipui că nu doriţi să vindeţi castelul? Ha, ha!

— Aş dori să se fi putut. Nu, de fapt, cred că un prieten al meu a fost aici zilele trecute. Un anume domn Bassington-ffrench. Caută o casă.

— A, da, într-adevăr! Îmi amintesc perfect numele. Doi de f mic.

— Exact.

— Făcea cercetări privind diferite mici proprietăţi în scopul de a cumpăra. A trebuit să se întoarcă a doua zi în oraş, aşa că n-a putut vedea multe, dar cred că nu era foarte grăbit. Între timp au apărut pe piaţă două proprietăţi corespunzătoare pretenţiilor lui şi i-am dat de ştire, dar n-am primit nici un răspuns.

— I-aţi scris la Londra sau pe adresa de la ţară? Întrebă Frankie.

— Staţi să mă uit. (Chemă un funcţionar mai tânăr). Frank, adresa domnului Bassington-ffrench.

— Roger Bassington-ffrench, Merroway Court, Staverley, Hants, spuse repede tânărul.

— A, atunci nu e acel Bassington-ffrench care e prieten cu mine. Trebuie să fie vărul său. M-am gândit eu că nu era normal să vină aici şi să nu mă caute.

— Chiar aşa, chiar aşa… Aprobă cu tact domnul Owen.

— Să văd… Trebuie că era miercuri când a trecut pe la dumneavoastră.

— Exact. Chiar înainte de ora închiderii, la şase şi jumătate. Îmi amintesc perfect pentru că era chiar în ziua în care a avut loc acel trist accident. Bărbatul căzut în prăpastie. De fapt, domnul Bassington-ffrench e cel care a stat lângă cadvru până la venirea poliţiei. Arăta foarte indispus când a venit aici. Mare tragedie, şi, până acum, nu s-a făcut nimic cu porţiunea de potecă. Consiliul local a fost foarte criticat, să ştiţi, lady Frances. E foarte periculos. Nici nu ştiu cum n-am avut mai multe accidente.

— Extraordinar! Spuse Frankie.

Părăsi gânditoare biroul.

După cum profeţise Bobby, toate acţiunile domnului Bassington-ffrench păreau clare şi fără dubii. Era din ramura Hampshire a familiei Bassington-ffrench, îşi dăduse propria adresă şi chiar îi menţionase patronului agenţiei imobiliare prezenţa sa la locul crimei. Să fi fost oare posibil ca domnul Bassington-ffrench să fie o persoană complet

nevinovată precum părea? Frankie avea îndoieli, drept pentru care respinse ideea.

„Nu”, îşi spuse. „Un om care are intenţia să-şi cumpere o căsuţă ar fi venit mai devreme în ziua respectivă, sau dacă nu, rămânea şi a doua zi. Nu te duci la o agenţie imobiliară la şase şi jumătate şi apoi, în ziua următoare, pleci la Londra. De ce să bată atâta drum? De ce să nu scrie? Nu, e clar, Bassington-ffrench e şi el vinovat.”

Următorul drum îl făcu la poliţie. Inspectorul Williams era o veche cunoştinţă de-a ei care reuşise să dea de urma unei slujnice cu referinţe false care o ştersese cu câteva din bijuteriile lui Frankie.

— Bună ziua, domnule inspector.

— Bună ziua, excelenţă. Nimic rău, sper?

— Nu încă, dar cred că în curând voi sparge o bancă pentru că stau tot mai prost cu banii.

Inspectorul râse zgomotos, savurând gluma.

— De fapt, am venit să vă pun câteva întrebări din pură curiozitate, spuse Frankie.

— Serios, lady Frances?

— Spuneţi-mi, domnule inspector, bărbatul care a căzut în prăpastie… Pritchard, sau cum îl chema…

— Exact, Pritchard.

— Avea numai o fotografie la el, nu-i aşa? Cineva mi-a spus că avea trei!

— Numai una, într-adevăr. Era fotografia sorei sale care a venit şi l-a identificat.

— Ce prostie să spui că au fost trei!

— Of, e uşor, excelenţă. Ziariştilor nu le pasă cât de mult şi de des exagerează faptele atâta timp cât nu denaturează situaţia.

— Ştiţi, am auzit cele mai fantastice poveşti, spuse Frankie. Se opri, apoi îşi dădu frâu imaginaţiei. Am auzit spunându-se că mortul avea buzunarele înţesate, cu documente false, fapt ce dovedea că era spion bolşevic. Alţii

spuneau că avea buzunarele pline cu droguri, în timp ce unii spuneau că nu droguri, ci bancnote false.

Inspectorul râse cu toată inima.

— Asta-i bună!

— Îmi închipui că nu avea în buzunare decât lucrurile obişnuite, nu-i aşa?

— Şi chiar foarte puţine. O batistă fără monogramă, nişte mărunţiş, un pachet de ţigări şi câteva bancnote – false, în nici un caz! Şi nici un act. Am fi avut mult de furcă cu identificarea lui dacă n-ar fi fost fotografia. Providenţială, s-ar putea spune.

— Mira-m-aş, spuse Frankie.

Având în vedere ceea ce ştia ea, „providenţială” i se părea un cuvânt cu totul nepotrivit. Schimbă subiectul conversaţiei.

— Ieri am trecut pe la domnul Jones, fiul vicarului. Cel care a fost otrăvit. Un lucru extraordinar!

— Chiar că-i extraordinar. N-am mai auzit o asemenea întâmplare. Un tânăr simpatic, fără un duşman pe lume, sau aşa s-ar spune. Ştiţi, lady Frances, trebuie că la mijloc sunt nişte indivizi ciudaţi. Oricum, n-am auzit niciodată în viaţa mea despre un criminal maniac care să acţioneze astfel.

— Aveţi vreun indiciu privitor la cine a făcut-o?

Frankie era numai ochi şi urechi.

— E atât de palpitant să auzi toate astea, adăugă ea.

Inspectorul se umflă în pene de încântare. Îi plăcea această conversaţie cu o fiică de nobil. Lady Frances nu era deloc îngâmfată sau snoabă.

— A fost văzută o maşină în apropiere, spuse inspectorul. Un Talbot albastru închis, lung. Un tip din Lock's Corner a raportat că a văzut un Talbot albastru închis cu Numărul G G 8282 luând-o în direcţia St. Botolph.

— Şi ce credeţi?

— G G 8282 este numărul maşinii episcopului de Botolph.

Frankie cochetă câteva clipe cu ideea unui episcop criminal care sacrifica fii de preoţi, dar o respinse cu un

suspin.

— Bănuiesc că nu-l suspectaţi pe episcop, spuse ea.

— Am aflat că maşina episcopului nu a părăsit garajul palatului în acea după-amiază.

— Deci numărul era fals.

— Da, aşa că nici vorbă că trebuie să continuăm.

Mulţumindu-i pentru informaţii, Frankie plecă.

N-o spusese cu voce tare în faţa inspectorului, dar gândise: „Trebuie să existe o mulţime de maşini Talbot albastru închis în Anglia.”

Întorcându-se acasă, luă cartea de telefon a Marchbott – ului de pe biroul din bibliotecă şi se duse în camera sa. O studie câteva ore. Rezultatul fu nesatisfacător. În Marchbolt existau 482 de persoane cu numele Evans.

„La naiba!” îşi zise. Începu să facă planuri de viitor.

Capitolul X.

Pregătiri pentru accident.

O săptămână mai târziu, Bobby i se alătură lui Badger la Londra. Primise mai multe masaje enigmatice de la Frankie, majoritatea atât de neciteţ mâzgălite încât tot ce avusese de făcut fuse să le ghicească înţelesul. Oricum, ideea generală părea să fie aceea că Frankie avea un plan şi că el, Bobby, nu trebuia să facă nimic până nu primea instrucţiuni de la ea. Asta era bine, pentru că în mod sigur nu avu răgaz să facă ceva, de vreme ce nenorocitul de Badger reuşise deja să se încurce pe sine şi afacerile sale în toate felurile imaginabile, iar Bobby era ocupat până peste cap cu descâlcirea nemaipomenitei învălmăşeli pe care prietenul său părea s-o fi provocat.

Între timp, tânărul devenise foarte atent în a-şi păzi propria persoană. Jumătatea de gram de morfină avusese ca efect provocarea unei puternice suspiciuni cu privire la mâncare şi băutură şi îl hotărâse să aducă la Londra cu el un revolver a cărui posesie îl deranja cumplit.

Tocmai începuse să creadă că întreaga afacere fusese doar un coşmar ieşit din comun când Bentley-ul lui Frankie

apăru huruind şi trase lângă garaj. Bobby îi ieşi în întâmpinare, într-o salopetă plină de unsoare. Frankie era la volan, iar lângă ea stătea un tânăr cu o figură destul de întunecată.

— Bună, Bobby, spuse Frankie. Ţi-l prezint pe George Arbuthnot. E doctor şi s-ar putea să avem nevoie de el.

Bobby tresări uşor în timp ce făcu cunoştinţă cu George Arbuthnot.

— Eşti sigură că vom avea nevoie de doctor? Întrebă el. Nu eşti cam pesimistă?

— Nu mă referem la el în sensul ăsta, spuse Frankie. Am nevoie de el pentru schema pe care am făcut-o. Ascultă, există vreun loc unde am putea discuta?

Bobby se uită în jur.

— Păi, dormitorul meu, spuse fără convingere.

— Excelent! Spuse Frankie.

Coborî din maşină şi, însoţită de George Arbuthnot, îl urmă pe Bobby pe o scară exterioară iar apoi într-un dormitor micuţ.

— Nu ştiu pe unde s-ar putea sta, spuse Bobby uitându-se în jur.

Avea dreptate. Singurul scaun era încărcat aparent cu toată garderoba lui Bobby.

— Pe pat, spuse Frankie şi se aruncă pe el.

George Arbuthnot făcu la fel, iar patul protestă printr-un scârţâit.

— Am plănuit totul, spuse Frankie. Pentru început vrem o maşină. Una de-a voastră ar fi numai bună.

— Adică vrei să cumperi una din maşinile noastre?

— Da.

— E foarte drăguţ din partea ta, Frankie, spuse Bobby cu căldură şi recunoştinţă. Dar nu e nevoie să faci asta, eu nu-mi oblig prietenii. Nu profit de ei.

— Ai înţeles greşit, spuse Frankie. Nu-i deloc aşa. Ştiu ce ai vrut să spui. E ca atunci când cumperi haine şi pălării îngrozitoare de la un prieten care tocmai se lansează în

afaceri. E o pacoste, dar trebuie s-o faci. Dar în cazul nostru nu-i deloc aşa. Chiar am nevoie de o maşină.

— Bentley-ul ce are?

— Nu e bun.

— Ai luat-o razna.

— Nu, n-am luat-o razna. Pentru ce vreau eu să fac, Bentley-ul nu e bun.

— Adică?

— S-o fac praf.

Bobby gemu şi îşi duse mâna la frunte.

— În dimineaţa asta nu mă simt bine.

George Arbuthnot vorbi pentru prima oară. Avea un glas profund şi melancolic.

— Vrea să spună că o să aibă un accident, rosti el.

— De unde ştie? Întrebă înnebunit Bobby.

Frankie oftă exasperată.

— Se pare că am început-o prost, spuse ea. Dacă stai liniştit şi mă asculţi, ai să înţelegi ce vreau să spun. Ştiu că creierul tău e practic neglijabil, dar dacă te-ai concentra puţin ai fi în stare să pricepi.

Făcu o pauză, apoi reluă.

— Sunt pe urmele lui Bassington-ffrench.

— Bravo ţie!

— Bassington-ffrench, Bassington-ffrench al nostru, locuieşte la Merroway Court, în satul Staverley din Hampshire. Merroway Court aparţine fratelui lui Bassington-ffrench, iar Bassington-ffrench al nostru locuieşte cu fratele său şi cu soţia lui.

— A cui soţie?

— A fratelui, se înţelege. Nu asta e ideea. Ideea este cum am putea tu, eu, sau amândoi să ne strecurăm pe domeniul lor. Am cercetat terenul. Steverley este doar un sat. Străinii care ajung acolo sunt mirosiţi de la o poştă. Prin urmare, treaba asta cade. Aşa că am făcut un plan. Iată-l. Lady Frances Derwent, conducându-şi nebuneşte maşina, se izbeşte de un zid în apropiere de Merroway Court. Maşina e

distrusă complet, iar lady Frances, mai puţin distrusă, este dusă sub stare de şoc în casă de unde, din cauza comoţiei, nu poate fi mişcată.

— Cine spune asta?

— George. Acum înţelegi care e rolul lui George. Nu putem să riscăm ca un doctor străin să spună că n-am nimic. Sau ca vreo persoană săritoare să-mi care trupul istovit la vreun spital local. Nu, iată ce se va întâmpla: George trece pe acolo, tot într-o maşină (mai bine ne-ai mai vinde una), vede accidentul, sare şi preia situaţia. „Sunt doctor. Toată lumea la o parte!” (Asta în caz că există cineva care să se dea la o parte). „Trebuie s-o ducem în casa aceea. Ce e, Merroway Court? Trebuie să o examineze cu atenţie”. Sunt dusă în cea mai bună cameră de oaspeţi, familia Bassington-ffrench fie sare şi ea în ajutor, fie se opune cu vehemenţă, dar, în tot cazul, George îi va potoli. George mă examinează şi emite diagnosticul: din fericire, nu-i atât de grav pe cât crezuse. Nici un os rupt, dar pericol de comoţie. Nu trebuie cu nici un chip să fiu mişcată timp de două sau trei zile. După aceea voi fi în stare să mă întorc la Londra… Apoi George pleacă, iar eu am posibilitatea să-mi bag nasul prin casă.

— Iar rolul meu care e? Întrebă Bobby.

— Nu e.

— Dar, ascultă…

— Copile dragă, aminteşte-ţi că Bassington-ffrench te cunoaşte. Pe mine nu mă cunoaşte, şi, în plus, sunt într-o postură extrem de avantajoasă pentru că am un titlu. Pricepi cât de folositor e acest lucru. Nu sunt o fată oarecare care caută să intre în casă cu cine ştie ce scopuri ascunse. Sunt fiică de nobil şi, prin urmare, foarte respectabilă. Iar George e doctor veritabil, deci totul e în afara oricărei bănuieli.

— Oh, bănuiesc că-i în regulă, spuse nefericit Bobby.

— Cred că-i un plan extrem de bine gândit, spuse Frankie cu mândrie.

— Şi eu nu fac chiar nimic?

Se simţea întrucâtva jignit, ca un câine căruia i se ia pe neaşteptate osul din faţă. Asta, considera el, era propria lui crimă iar acum se vedea scos din schemă.

— Fireşte că faci, dragule. Îţi laşi mustaţă.

— Oh, spui să-mi las mustaţă?

— Da. Cât îţi ia?

— Cred că două, trei săptămâni.

— Doamne Sfinte! Habar n-avem că-i un proces atât de lent. Nu-l poţi accelera?

— Nu, dar de ce să nu-mi pun una falsă?

— Pentru că ar arăta fals, şi s-ar suci, sau ar cădea, sau ar mirosi a lipici. Stai puţin, cred că există o metodă ca să ţi-o înfigi fir cu fir, ca să zic aşa, şi să poţi înşela pe toată lumea. Îmi închipui că un confecţioner de peruci pentru teatru poate să ţi-o facă.

— Ar putea crede că fug de justiţie.

— Nu contează ce ar putea crede.

— O dată cu mustaţă, ce trebuie să fac?

— Îţi pui o livrea de şofer şi conduci Bentley-ul până la Staverley.

— Aha, pricep!

Bobby se lumină.

— Vezi, ideea e următoarea, spuse Frankie. Nimeni nu priveşte un şofer ca pe-o persoană. În tot cazul, Bassington-ffrench te-a văzut doar câteva clipe şi trebuie să fi fost prea preocupat să se întrebe dacă poate schimba fotografia la timp ca să se fi uitat prea atent la tine. Erai pentru el doar un tânăr pierde vară care juca golf. Nu e ca în cazul familiei Cayman care a stat, în faţa ta, a vorbit cu tine, şi a încercat în mod deliberat să te elimine. Aş paria pe orice că, văzându-te în livrea de şofer, Bassington-ffrench nu te-ar recunoaşte nici fără mustaţă. S-ar putea ca doar să se gândească la faptul că faţa ta îi aminteşte de cineva – nimic mai mult. Dar cu mustaţă e şi mai sigur. Ei, ce părere ai de planul meu?

Bobby întoarse pe toate feţele problema în minte.

— Ca să fiu sincer, cred că-i destul de bun, Frankie, spuse elgeneros.

— În cazul ăsta, să mergem să cumpărăm maşinile, spuse Frankie grăbită. Auzi? Cred că George şi-a rupt patul.

— Nu-i nimic, n-a fost niciodată un pat grozav.

Coborâră în garaj unde un tânăr cu aspect nervos, fără bărbie şi cu un zâmbet plăcut îi salută cu un vag „Hau, hau, hau!”. Înfăţişarea lui generală era uşor marcată de faptul că ochii lui se împotriveau cu hotărâre să privească amândoi în aceeaşi direcţie.

— Salut, Badger, spuse Bobby. O ţii minte pe Frankie, nu?

Era clar că nu, dar spuse din nou „hau, hau, hau” într-o manieră prietenoasă.

— Ultima oară când te-am văzut erai cu capul în nămol şi au trebuit să te scoată trăgându-te de picioare, spuse Frankie.

— Serios? Întrebă Badger. Vai, asta tr-tr-trebuie s-să fi fost în W-w-wales.

— Chiar aşa, spuse Frankie. Acolo a fost.

— Întotdeauna am f-f-fost un c-c-călăreţ prost. Şi acum m-m-mai sunt, adăugă el cu tristeţe.

— Frankie vrea să cumpere o maşină, spuse Bobby.

— Două maşini. Va avea şi George nevoie de o maşină, preciză Frankie. A lui e lovită, deocamdată.

— Îi putem închiria una, spuse Bobby.

— Bine, vreţi să vedeţi ce avem în s-s-stoc?

Frankie spuse:

— Par foarte elegante aşa cum sunt vopsite în nuanţe strălucitoare de roşu şi verde crud.

— Doar par, spuse Bobby întunecat.

— Asta-i un Chryster f-f-foarte valoros pentru m-m-mâna a doua.

— Nu, nu aia, spuse Bobby. Orice va cumpăra trebuie să reziste măcar patruzeci de mile.

Badger îşi privi cu reproş partenerul.

— Standard-ul ăsta e cam pe ducă, medită Bobby. Dar cred că te-ar duce pană acolo. Essex-ul e niţel prea bun pentru treaba asta. Va mai merge cel puţin două sute de mile până să capoteze.

— Foarte bine, spuse Frankie. Voi lua Standard-ul Badger îşi trase colegul de o parte.

— C-ce zici de p-p-preţ? Murmură el. Nu vreau să f-f-fraieresc prea tare o prietenă de-a ta. Z-z-zece lire?

— Zece lire e în regulă, interveni Frankie. Îţi plătesc pe loc.

— Cine-i de fapt, tipa? Întrebă Badger cu glasul coborât. Bobby îi răspunse tot în şoaptă.

— E p-p-prima oară când v-văd pe cineva cu t-t-titlu plătind cu b-b-bani gheaţă.

Bobby îi urmă pe ceilalţi doi până la Bentley.

— Când o să aibă loc toată povestea? Întrebă el.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse Frankie. Ne-am gândit la mâine după-amiază.

— Ascultă, nu pot veni şi eu? Îmi pun o barbă, dacă vrei.

— În nici un caz. O barbă ar putea strica totul, picând când ţi-e lumea mai dragă. Dar nu văd de ce n-ai putea fi un motociclist mascat bine cu o caschetă şi ochelari de conducere. Ce zici, George?

George Arbuthnot vorbi pentru a doua oară.

— E în regulă, spuse el. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Glasul său era şi mai melancolic decât înainte.

Capitolul XI.

Se produce accidental.

Locul de întâlnire în vederea grandiosului spectacol al accidentului fu fixat la o distanţă de cam o milă depărtare de satul Staverley, unde drumul spre Staverley se bifurca din drumul principal ce ducea la Andover. Ora stabilită era unu.

Toţi trei ajunseră întregi, deşi Standard-ul lui Frankie dăduse la fiecare hop semne evidente de bătrâneţe.

Înaintară vreo jumătate de milă pe domnul respectiv, apoi Frankie indică locul ales pentru accident.

— După părerea mea, altul mai bun nici că se putea, spuse ea. Coboară dealul, drept, şi apoi, vedeţi, drumul coteşte brusc după porţiunea aia curbă a zidului. Zidul e chiar zidul lui Merroway Court. Dacă pornim maşina şi-i dăm drumul la vale, ea se va izbi direct de zid şi se va petrece ceva groaznic.

Aşa aş spune, aprobă Bobby. Dar ar trebui să stea cineva de pază la colţ ca să fim siguri că nu vine nimeni din sens opus.

— Foarte adevărat, spuse Frankie. Nu vrem să băgăm pe nimeni în belea sau să-l nenorocim pe viaţă. George ar putea să-şi ducă maşina jos şi s-o întoarcă în aşa fel încât să pară că vine din direcţie opusă. Apoi, când va flutura batista, va însemna că drumul e liber.

— Arăţi foarte palidă, Frankie, spuse Bobby neliniştit. Eşti sigură că totul e în regulă?

— Paloarea mea e intenţionată, răspunse Frankie. M-am pregătit pentru comoţie. Doar nu vrei să fiu cărată în casă plesnind de sănătate.

— Ce grozave sunt femeile! Spuse cu apreciere Bobby. Arăţi exact ca o maimuţă bolnavă.

— Eşti foarte grosolan, spuse Frankie. Deci, să mă duc să stau de veghe la poarta lui Merroway Court. E chiar pe partea asta a curburii zidului. Din fericire, nu există nici o căsuţă a portarului. Când George îşi flutură batista iar eu o flutur pe a mea, tu porneşti maşina.

— Exact, spuse Bobby. Am să stau la volan s-o ghidez până prinde viteză, pe urmă am să sar.

— Să nu te răneşti, spuse Frankie.

Am să fiu foarte atent. Un accident veritabil în preajma celui trucat ar complica lucrurile.

— Bine, dă-i drumul, George.

George dădu din cap, sări în a doua maşină şi coborî încet dealul. Bobby şi Frankie îl urmăriră cu atenţie.

— Să ai grijă de tine, Frankie! Spuse Bobby, dintr-odată sever. Adică să nu te apuci să faci cine ştie ce prostii.

— N-am să am nimic. Voi fi foarte precaută. Apropo, nu cred că ar fi bine să-ţi scriu direct. Am să-i scriu lui George, sau cameristei mele, sau altcuiva care să treacă pe la tine.

— Mă întreb dacă George o să aibă succes în carieră.

— De ce n-ar avea?

— Nu prea pare să fi deprins vocabularul ăla tipic al medicilor.

— Va veni şi asta cu timpul, spuse Frankie. Acum ar fi bine să plec. Am să te anunţ când să vii cu Bentley-ul.

— Am să-i dau bătaie cu mustaţa. Pe curând, Frankie.

Se priviră un moment, apoi Frankie dădu din cap şi începu să coboare dealul.

George întoarse maşina şi o trase după curbura zidului.

Frankie dispăru un moment, apoi reapăru în drum fluturând batista. O a doua batistă flutură la cotitura drumului.

Bobby băgă maşina în viteza a treia, apoi apăsă pe accelerator şi ridică frâna de mână. Maşina se urni anevoie.

Oricum, panta era destul de abruptă. Maşina prinse viteză. Bobby o manevră din volan, apoi, în ultimul moment, sări.

După ce coborî panta, maşina se izbi puternic în zid. Totul ieşise bine. Accidentul avusese loc cu succes.

Bobby o văzu pe Frankie fugind repede la locul accidentului şi vârându-se printre rămăşiţe. Venit de după colţ cu maşina sa, George o trase afară.

Oftând, Bobby se urcă pe motocicletă şi porni spre Londra.

La locul accidentului lucrurile mergeau strună.

— Să mă rostogolesc puţin pe şosea ca să mă umplu de praf? Întrebă Frankie.

— Ar fi bine, spuse George. Dă-mi pălăria.

Luă pălăria şi-i aplică o lovitură puternică. Frankie scoase un geamăt slab de durere.

— Asta-i pentru comoţie, explică George. Acum prefă-te că eşti leşinată chiar acolo unde eşti. Cred că am auzit un

claxon de bicicletă.

Aproape în aceeaşi clipă de după colţ apăru fluierând un băiat de vreo şaptespezece ani. Se opri în loc, încântat de plăcutul spectacol din faţa ochilor.

— Ooo! Exclamă. A fost un accident?

— Nu, tânăra doamnă a intrat intenţionat în zid cu maşina, spuse sarcastic George.

Luând remarca drept o ironie şi nu purul adevăr cum era, băiatul spuse cu entuziasm:

— Arată rău, nu? E moartă?

— Nu încă. Trebuie dusă imediat undeva. Sunt doctor. Ce casă e asta?

— Merroway Court. Aparţine domnului Bassington-ffrench. E judecător de pace.

— Trebuie dusă imediat înăuntru, spuse autoritar George. Auzi, lasă-ţi bicicleta şi dă-mi o mână de ajutor.

Foarte săritor, băiatul îşi propti bicicleta de zid şi veni să-l ajute. George şi flăcăul o purtară pe Frankie pe braţe pe drumul ce ducea la o casă veche, cu aspect plăcut.

Apropierea lor nu trecu neobservată, căci un majordom în vârstă le ieşi în întâmpinare.

— A avut loc un accident, spuse George scurt. E vreo cameră unde s-o pot duce pe această doamnă? Trebuie să i se acorde imediat îngrijire.

Majordomul se întoarse agitat în hol. George şi flăcăul îl urmară, ducând corpul moale al lui Frankie. Majordomul intră într-o cameră din stânga holului, din care apoi ieşi o femeie. Era înaltă, cu părul roşu şi cam la vreo treizeci de ani. Avea ochii de un albastru deschis, limpede.

Aceasta preluă imediat iniţiativa.

— E un dormitor liber la parter, spuse ea. Vreţi s-o duceţi acolo? Să telefonez după doctor?

— Eu sunt doctor, explică George. Treceam cu maşina şi am văzut accidentul.

— Oh, ce noroc! Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse într-un dormitor plăcut ale cărui ferestre dădea înspre grădină.

— E rănită grav? Întrebă ea.

— Nu mă pot pronunţa încă.

Doamna Bassington-ffrench înţelese aluzia şi se retrase. Băiatul o însoţi şi se lansă într-o descriere amănunţită a accidentului, ca şi cum ar fi fost cu adevărat martor la el.

— S-a izbit fulgerător de zid. Maşina e distrusă complet. Ea era întinsă pe pământ, cu pălăria turtită. Domnul trecea în maşina lui…

Începu să improvizeze până ce epuiză şi cel mai mic detaliu. Între timp, Frankie şi George discutau în şoaptă cu mare precauţie.

— George, dragă, asta nu-ţi va distruge cariera, nu? Nu-ţi vor retrage diploma, nu-i aşa?

— Probabil, spuse George întunecat. Adică, dacă se află vreodată.

— Nu se va afla, spuse Frankie. Nu-ţi face griji, George. Nu te voi lăsa de căruţă. Adăugă gânditoare: Te-ai descurcat de minune. Până acum nu te-am mai auzit vorbind atât.

George oftă. Se uită la ceas.

— Examenul meu o să mai dureze încă trei minute, spuse el.

— Cum rămâne cu maşina?

— Am să vorbesc la un garaj să cureţe locul.

— Bun.

George continuă să se uite la ceas. Într-un final spuse cu uşurare:

— E timpul.

— George, ai fost un înger, spuse Frankie. Nu ştiu de ce ai făcut-o.

— N-am făcut mare lucru. A fost o bagatelă. Dădu din cap în semn de salut.

— Pa. Distracţie plăcută.

— Mă întreb dacă o să mă distrez, spuse Frankie.

Se gândea la glasul acela stăpânit şi impersonal, cu un uşor accent american.

George plecă în căutarea posesoarei glasului, pe care o găsi aşteptându-l în salon.

— Mă bucur să spun că nu e chiar atât de grav cum mă temeam, spuse el. Şocul a fost uşor şi deja a trecut. Ar trebui totuşi să stea liniştită într-un loc măcar o zi. Făcu o pauză. Pare să fie lady Frances Derwent.

— Oh, închipuieşte-ţi! Exclamă doamna Bassington-ffrench. Cunosc nişte veri de-ai ei, familia Draycott… Şi chiar foarte bine.

— Nu ştiu dacă nu vă deranjează prezenţa ei aici. Ar fi bine dacă ar putea să rămână unde este, o zi sau două… Aici, George se opri.

— Oh, desigur. Nici o problemă domnule…?

— Arbuthnot. Dr. Arbuthnot. Apropo, mă voi ocupa de maşină. Am să trec pe la un garaj.

— Mulţumesc mult, doctore Arbuthnot. Ce noroc că treceaţi pe aici. Presupun că ar trebui s-o mai vadă mâine un doctor, numai pentru a vedea dacă evoluează bine.

— Nu cred că e nevoie, spuse George. Singurul lucru de care e nevoie e liniştea.

— Dar aş fi mai liniştită. Şi trebuie să afle şi rudele ei.

— Am să mă ocup eu de asta. În ce priveşte problemele medicale, pare să facă parte din biserica scientologică şi nu acceptă doctorii sub nici o formă. N-a fost prea încântată s-o examinez eu.

— Oh, vai!

— Dar se va face bine, o asigură George. Vă puteţi baza pe cuvântul meu.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… Doamna Bassington-ffrench era cam îndoită.

— Sunt convins, spuse George. La revedere. Vai, am uitat un instrument în dormitor.

Se întoarse repede în cameră şi se apropie de pat.

— Frankie, şopti el în grabă. Faci parte din biserica scientologică, să nu uiţi.

— De ce?

— A trebuit să spun asta. N-am avut încotro.

— Perfect. N-am să uit.

Capitolul XII.

În tabăra inamicului „Ei bine, iată-mă-s!” gândi Frankie. „Teafără în tabăra inamicului. De-acum, totul depinde de mine.”

Se auzi o bătaie în uşă şi intră doamna Bassington-ffrench.

Frankie se ridică puţin pe perne.

— Îmi pare rău teribil de rău, spuse ea cu glas slab. V-am provocat atâta deranj.

— Prostii, spuse doamna Bassington-ffrench. Frankie auzi din nou vocea stăpânită şi tărăgănată, cu un uşor accent american, şi îşi aminti că lordul Marchington îi spusese că un Bassington-ffrench din Hampshire se căsătorise cu o moştenitoare americancă. Doctorul Arbuthnot spune că vă veţi face bine într-o zi sau două dacă staţi în linişte.

Frankie se abţinu să facă vreo remarcă deplasată.

— Părea drăguţ, spuse ea. A fost foarte amabil.

— Mi s-a părut un tânăr deosebit de capabil, spuse doamna Bassington-ffrench. A fost un adevărat noroc că s-a întâmplat să treacă pe acolo.

— Da, nu-i aşa? Nu că aş fi avut neapărat nevoie de el.

— Dar nu trebuie să vorbiţi. Voi trimite slujnica să vă aducă nişte lucruri şi pe urmă să vă aşeze cum se cuvine în pat.

— Sunteţi foarte amabilă.

— Deloc.

În timp ce gazda se îndepărta, Frankie avu un moment de remuşcare.

„O făptură drăguţă”, îşi spuse ea. „Şi e minunat de credulă.” Pentru prima dată se gândi că-i juca o farsă urâtă gazdei sale. Mintea îi fusese atât de obsedată de un Bassington-ffrench criminal împingând în prăpastie o

victimă nevinovată încât personajele secundare ale dramei nu intraseră în calcul.

„Oh, acum trebuie să merg până la capăt”, îşi zise Frankie.

„Dar aş fi dorit să nu fie atât de drăguţă.”

Petrecu o după-amiază şi o seară plicticoase în camera aceea întunecată. Doamna Bassington-ffrench băgă de câteva ori capul pe uşă să vadă cum se simte, dar nu rămase.

A doua zi, totuşi, Frankie acceptă lumina zilei şi îşi exprimă dorinţa de a avea companie, drept care gazda ei veni şi stătu un timp cu ea. Descoperiră că aveau multe cunoştinţe comune şi, pe la sfârşitul zilei, Frankie simţi, nu fără remuşcare, că deveniseră prietene.

Doamna Bassington-ffrench se referi de câteva ori la soţul său şi la băieţelul lor, Tommy. Părea o femeie simplă, foarte ataşată de căminul ei, şi totuşi Frankie intui că, dintr-un motiv sau altul, nu era prea fericită. Ochii ei aveau uneori o expresie neliniştită care nu se potrivea cu un suflet împăcat cu sine însuşi.

În a treia zi Frankie se ridică din pat şi fu prezentată stăpânului casei.

Acesta era un bărbat masiv cu un aer blajin dar cam distrat. Părea să-şi petreacă o mare parte din timp închis în biroul său. Frankie îl cântări şi trase concluzia că ţinea foarte mult la soţia lui, deşi era prea puţin interesat de preocupările ei.

Tommy era un băieţel de şapte ani, sănătos şi neastâmpărat.

— E atât de plăcut aici, spuse Frankie cu un oftat.

Stătea întinsă într-un şezlong, în grădină.

— Nu ştiu dacă-i din cauza loviturii la cap, dar simt că nu-mi face bine să mă mişc. Mi-ar plăcea să zac aşa zile întregi.

— Foarte bine, faceţi-o, spuse Sylvia Bassington-ffrench cu glasul ei calm, lipsit de curiozitate. Vorbesc serios. Nu vă grăbiţi să vă întoarceţi la Londra. Vedeţi, e o mare placer

pentru mine să vă am aici. Sunteţi atât de luminoasă şi amuzantă. Mă înveseliţi.

„Aşadar, are nevoie de veselie” gândi Frankie. În aceeaşi clipă îi fu ruşine de ea însăşi.

— Simt că, într-adevăr, am devenit prietene, continuă cealaltă.

Frankie se simţi şi mai ruşinată.

Ceea ce făcea ea era o treabă murdară – murdară! Ar trebui să renunţe! Să se întoarcă la Londra…

Gazda continuă:

— Nu va fi prea plictisitor aici. Mâine se întoarce cumnatul meu. O să vă placă, sunt sigură. Tuturor le place Roger.

— Locuieşte cu dumneavoastră?

— Vine şi pleacă. Nu are astâmpăr. Se autointitulează „fac totum-ul” familiei şi poate că-i adevărat într-un fel. Niciodată nu rămâne prea mult într-un serviciu. De fapt, cred că în viaţa lui n-a muncit cu adevărat. Dar mulţi sunt aşa, mai ales în familiile vechi. Şi de regulă sunt oameni cu maniere fermecătoare. Roger e foarte săritor. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el în primavară, când Tommy a fost bolnav.

— Ce-a păţit Tommy?

— A căzut din leagăn şi s-a lovit grav. Se pare că leagănul era prins de-o creangă putredă care a cedat. Roger a fost foarte necăjit, pentru că el îl dădea în leagăn până sus… Ştiţi cum le place copiilor. La început am crezut că Tommy şi-a rupt coloana, dar s-a dovedit a fi o rană uşoară şi acum nu mai are nimic.

— După cum arată, în mod sigur! Spuse Frankie zâmbind. Până la ea, răzbăteau din departare strigăte şi chiuieli.

— Ştiu, pare că e foarte bine. E o aşa uşurare! Are parte numai de accidente. Iarna trecută era să se înece.

— Zău? Întrebă gânditoare Frankie.

Nu se mai gândea să se întoarcă la Londra. Sentimentul de vinovăţie îi dispăruse.

Accidente! Se întrebă dacă Roger Bassington-ffrench era specialist în accidente. Cu glas tare, spuse:

— Dacă chiar nu vă deranjează, mi-ar plăcea să mai stau puţin. Dar soţul dumneavoastră nu se supără că mă bag în viaţa dumneavoastră în felul acesta?

— Henry? Buzele doamnei Bassington-ffrench se strâmbară într-un mod ciudat. Nu, Henry nu se supără. Pe Henry nu-l supără nimic… În ziua de azi.

Frankie se uită curioasă la ea.

„Dacă m-ar cunoaşte mai bine, mi-ar spune ceva," gândi ea.

„Cred că în casa asta se petrec o mulţime de lucruri ciudate".

Henry Bassington-ffrench li se alătură la ceai, şi Frankie îl studie cu atenţie. Omul ăsta avea cu siguranţă ceva ciudat. Era evident unul din oamenii aceia joviali, iubitori de sport, tipul gentleman-ului simplu de la ţară. Dar un astfel de om n-ar fi trebuit să stea atât de crispat, cu nervii evident încordaţi la maxim, acum cufundat într-o apatie din care era imposibil să-l scoţi, acum emiţând remarci dure şi sarcastice la orice i-ai fi spus. Dar nu întotdeauna era aşa. În aceeaşi seară, la cină, apăru într-o cu totul altă lumină. Glumi, râse, povesti, fu chiar strălucitor. Prea strălucitor, consideră Frankie. Strălucirea asta era nefirească şi nu-i stătea în caracter.

„Are ochii atât de stranii!" gândi ea „Mă înspăimântă puţin."

Dar oare, sigur nu-l suspecta pe Henry Bassington-ffrench de nimic? De ce să-l fi suspectat? Fratele lui, nu el, se aflase în Marchbolt în ziua aceea fatală.

În ce-l privea pe frate, Frankie era nerăbdătoare să-l cunoască. După părerea ei şi a lui Bobby, tipul era un criminal. Urma să se afle faţă-n faţă cu un criminal.

Brusc o cuprinse neliniştea.

Dar, la urma urmei, cum ar fi putut el ghici? Cum ar fi putut s-o asocieze unei crime duse cu succes la bun sfârşit?

„Îmi face griji din orice nimic", gândi ea.

Roger Bassington-ffrench ajunse în ziua următoare chiar înainte de ceai. Frankie nu-l întâlni până la ceai. Trebuia totuşi să se „odihnească” după accident.

Când ieşi pe peluză, unde era servit ceaiul, Sylvia spuse zâmbind:

— Iat-o pe bolnava noastră. Lady Frances Derwent, ţi-l prezint pe cumnatul meu.

Frankie văzu un bărbat înalt şi svelt, puţin trecut de treizeci de ani, cu ochi foarte frumoşi, de un albastru intens. Cei doi dădură mâna.

Bărbatul spuse:

— Am auzit totul despre felul în care aţi încercat să dărâmaţi zidul.

— Recunosc că sunt cel mai prost şofer din lume, spuse Frankie. Dar conduceam o rablă foarte veche. Maşina mea e pe butuci şi am cumpărat una ieftină la mâna a doua.

— A fost scoasă din dărâmături de un doctor tânăr şi foarte chipeş, spuse Sylvia.

— Era destul de drăguţ, o aprobă Frankie.

În clipa aceea Tommy veni şi se aruncă în spatele unchiului său, cu un chiuit vesel.

— Mi-ai adus un tren Hornby? Ai spus că ai să-mi aduci.

— Vai, Tommy, nu-i frumos să ceri! Îl admonestă Sylvia.

— E în regulă, Sylvia. I-am promis. Ţi-am adus trenul, bătrâne. Îşi privi cumnata în treacăt. Henry nu vine la ceai?

— Nu cred.

Glasul ei avea o notă abătută.

— Cred că azi nu se simte prea bine, adăugă ea apoi izbucni: oh, Roger, mă bucur că te-ai întors!

Bărbatul îşi puse mâna o clipă pe braţul ei.

— E în regulă, Sylvia.

După ceai, Roger se jucă cu nepotul său cu trenul.

Frankie îi urmărea, cu mintea înţesată de gânduri.

Ăsta nu era genul de om care să împingă pe cineva în prăpastie. Tânărul ăsta fermecător nu putea fi un criminal cu sânge rece.

Dar, atunci… Înseamnă că şi Bobby trebuie să se fi înşelat tot timpul. Adică s-au înşelat cu privire la partea asta a poveştii.

Acum era sigură că nu Bassington-ffrench era cel care-l împinsese pe Pritchard în prăpastie.

Atunci cine să fi fost?

Era totuşi convinsă că fusese împins. Cine s-o fi făcut? Şi cine i-a pus lui Bobby morfină în bere? Cu gândul la morfină, găsi explicaţia ochilor ciudaţi ai lui Henry Bassington-ffrench, cu pupilele lor cât vârful de ac.

Era Henry Bassington-ffrench toxicoman?

Capitolul XIII.

Alan Carstairs.

Teoria lui Frankie avea să se confirme nu mai târziu de a doua zi, iar confirmarea veni de la Roger.

Jucaseră tenis, iar acum stăteau şi îşi beau răcoritoarele.

Discutau tot felul de lucruri, iar Frankie devenea tot mai sensibilă la farmecul lui Roger Bassington-ffrench, un bărbat care călătorise prin toată lumea. „Fac-totum-ul” familiei contrasta în mod flagrant cu agresivul şi apaticul său frate. Frankie nu se putea abţine să nu-l admire.

După o pauză în care gândurile lui Frankie gravitară în jurul persoanei lui, Roger rosti pe un ton total diferit de cel de până atunci.

— Lady Frances, am să fac un lucru destul de ciudat. Vă cunosc de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dar instinctul îmi spune că sunteţi singura persoană căreia pot să-i cer sfatul.

— Sfatul? Întrebă mirată Frankie.

— Da, nu mă pot hotărî între două alternative. Se opri. Stătea aplecat, cu fruntea încruntată, şi îşi legăna racheta între genunchi. Părea îngrijorat. E vorba de fratele meu, lady Frances.

— Da?

— Se droghează. Sunt sigur de asta.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Totul. Înfăţişarea lui… Schimbarea extraordinară a comportamentului său… I-aţi remarcat ochii? Pupilele lui sunt ca nişte vârfuri de ac.

— Am observat asta, recunoscu Frankie. Ce credeţi că ia?

— Morfină sau vreo formă de opiu.

— Ia de mult timp?

— Aş zice că de vreo şase luni. Îmi amintesc că se plângea întruna de insomnie. Nu ştiu cum a ajuns să se drogheze, dar cred că a început la scurt timp după aceea.

— Cum face rost de drog? Întrebă Frankie practică.

— Cred că îi vine prin poştă. Aţi observat în ultimele zile, la ceai, că e deosebit de irascibil?

— Da, am observat.

— Bănuiesc că asta e din cauză că şi-a terminat provizia şi aşteaptă alta. Apoi, după ce la ora şase vine poşta, se duce în biroul lui, şi când iese la cină este în cu totul altă dispoziţie.

Frankie dădu din cap. Îşi amintea spontaneitatea lui nefirească din unele seri.

— Dar de unde îi vine marfa?

— Ah, asta nu ştiu. Nici un doctor respectabil nu i-ar da. Presupun că există destule surse la Londra de unde ţi-o poţi procura contra unui preţ bun.

Frankie dădu gânditoare din cap.

Îşi aminti că-i spusese lui Bobyy ceva despre o bandă de traficanţi de droguri, şi răspunsul lui că nu puteai să aduni la un loc prea multe delicte. Era straniu cât de curând trebuiseră să pice în investigaţia lor pe urmele unui asemenea lucru.

Era straniu că principalul suspect trebuise să-i atragă atenţia asupra faptului. Era mai înclinată ca oricând să-l absolve pe Roger Bassington-ffrench de acuzaţia de crimă.

Şi totuşi există inexplicabila problemă a fotografiei schimbate. Proba împotriva lui, îşi reaminti sieşi, rămânea totuşi exact cea care fusese. De partea cealaltă era doar

personalitatea omului însuşi. Iar toată lumea spunea despre criminali că erau persoane fermecătoare!

Îşi alungă aceste gânduri şi se întoarse spre interlocutorul său.

— De fapt, de ce îmi spuneţi toate astea? Întrebă ea direct.

— Pentru că nu ştiu ce să fac cu Sylvia, răspunse el simplu.

— Credeţi că nu ştie?

— Bine-nţeles că nu ştie. Ar trebui să-i spun?

— E foarte dificil…

— Este. De asta m-am gândit că m-aţi putea ajuta. Sylvia vă îndrăgeşte foarte tare. Nu-i prea pasă de nimeni de pe aici, dar pe dumneavoastră v-a plăcut de la început, aşa mi-a spus ea. Ce ar trebui să fac, lady Frances? Spunându-i, am să adaug o mare povară vieţii ei.

— Dacă ar şti, ar putea avea vreo influenţă, sugeră Frankie.

— Mă îndoiesc. Când e vorba de droguri, nimeni, nici chiar cei dragi şi apropiaţi, nu poate avea vreo influenţă.

— E un punct de vedere cam disperat, nu credeţi?

— E un fapt. Există soluţii, firește. Măcar dacă Henry ar fi de acord să facă un tratament… Există un loc în apropiere. Îl conduce un anume dr. Nicholson.

— Dar n-ar consimţi în ruptul capului, nu-i aşa?

— S-ar putea să consimtă. Uneori consumatorii de droguri trec prin stări de spirit în care se căiesc atât de mult din cauza viciului lor încât ar face orice să se vindece. Înclin să cred că Henry ar putea ajunge mai uşor într-o astfel de stare dacă ar crede că Sylvia nu ştie… Gândul că ea ar putea afla ar fi pentru el ca un fel de ameninţare. Dacă tratamentul ar avea succes (firește, va fi numit tratament pentru „boală de nervi”) Sylvia n-ar mai avea de ce să afle.

— Ca să facă tratamentul, ar trebui să plece departe?

— Locul la care mă refer e la vreo trei mile de aici, în capătul celălalt al satului. Dr. Nicholas e canadian. Un om foarte deştept. Şi, din fericire, Henry îl place. Sst!

— Vine Sylvia.

Doamna Bassington-ffrench veni lângă ei şi întrebă:

— Aţi jucat mult?

— Trei seturi, spuse Frankie. Şi toate câştigate de mine.

— Jucaţi foarte bine, spuse Roger.

— Sunt groaznic de leneşă când e vorba de tenis, spuse Sylvia. Trebuie să invit într-o zi familia Nicholson. Ea e foarte doritoare să joace. Vai… Ce s-a întâmplat? Prinsese privirea schimbată de cei doi.

— Nimic… Doar că s-a întâmplat că am discutat cu lady Frances despre dr. Nicholson.

— Mai bine i-ai spune Frankie, ca mine, spuse Sylvia. Nu-i ciudat că ori de câte ori cineva vorbeşte de o persoană sau de un lucru, altcineva face acelaşi lucru imediat după aceea?

— Sunt canadieni, nu? Întrebă Frankie.

— În mod sigur, el este. Aş înclina să cred că ea e englezoaică, dar nu sunt sigură. Este foarte drăguţă… Fermecătoare cu ochii ei mari şi visători. Nu ştiu de ce, dar am impresia că nu-i prea fericită. Trebuie să fie o viaţă deprimantă.

— El are o clinică, nu-i aşa?

— Da, pentru boli nervoase şi consumatori de droguri. E foarte căutat, cred. E un bărbat destul de impresionant.

— Îţi place?

— Nu, spuse direct Sylvia. Nu-mi place. Iar după câteva clipe, adăugă cu vehemenţă: Nu-mi place deloc.

Mai târziu îi arătă lui Frankie fotografia unei femei încântătoare cu ochi mari, care stătea la pian.

— E Moira Nicholson. Un chip atrăgător, nu? Un bărbat care a venit aici cu câtva timp în urmă însoţit de nişte prieteni ai noştri a fost foarte izbit de fotografie. A vrut să-i fie prezentat Moirei.

Râse.

— Am să-i invit mâine seară la cină. Aş vrea să ştiu ce părere ai despre el.

— Despre el?

— Da. După cum spuneam, mie îmi displace, însă e un bărbat deosebit de atrăgător.

— Ceva în glasul ei o făcu pe Frankie s-o privească repede, dar Sylvia Bassington-ffrench se întorsese cu spatele şi scotea din vază florile veştede.

În seara aceea, în timp ce se îmbrăca pentru cină, Frankie îşi trecu pieptănul prin părul negru şi des şi gândi: „Trebuie să-mi ordonez ideile. Da, e timpul să fac câteva experinţe”.

Era sau nu Roger Bassington-ffrench ticălosul care considerau ea şi Bobby că e?

Ea şi Bobby căzuseră de acord că, oricine fusese cel care încercase să-l elimine pe Bobby, trebuise să aibă acces la morfină. Ei bine, pentru Roger Bassington-ffrench asta era destul de uşor. Dacă fratele lui primea morfină prin poştă, nu-i era greu să subtilizeze un pacheţel şi să-l folosească pentru scopurile lui.

Frankie lua o foaie de hârtie şi scrise: „Notă: De aflat unde era Roger pe 16 – ziua în care a fost otrăvit Bobby”.

Se gândi că ştia cum să facă asta. De arătat fotografia mortului şi de văzut care e reacţia, dacă există vreuna. De asemenea, de văzut dacă RBF recunoaşte că a fost în Marchbott în acea zi. Al doilea punct o nelinişti uşor. Asta înseamnă să se dea de gol. Pe de altă parte, tragedia se petrecuse în ţinutul ei şi era cât se poate de firesc să aducă vorba de ea.

Mototoli foaia şi-i dădu foc.

La cină reuşi să aducă primul punct în discuţie, într-un mod destul de firesc.

— Ştii, mă obsedează ideea că ne-am întâlnit, îi spuse ea direct lui Roger. Şi nu de mult. Nu cumva la petrecerea lui lady Shane, la Claridges? A fost pe 16.

— Nu putea fi pe 16, spuse repede Sylvia. Atunci Roger era aici. Ţin minte, pentru că în ziua aceea a fost o serbare pentru copii şi nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Roger.

Îi aruncă o privire recunoscătoare cumnatului ei care îi zâmbi la rândul lui.

— Nu cred că te-am mai întâlnit, îi spuse el gânditor lui Frankie. Sunt sigur că dacă era aşa mi-aş fi amintit.

O spusese destul de drăguţ.

„Un punct e rezolvat”, gândi Frankie. „Roger Bassington-ffrench nu era în Wales în ziua în care Bobby a fost otrăvit”.

Al doilea punct fu atacat foarte uşor mai târziu. Frankie aduse vorba de locurile de la ţară, de monotonia vieţii de acolo, şi de interesul stârnit de orice eveniment local.

— Luna trecută la noi un bărbat a căzut în prăpastie, spuse ea. Ne-a îngrozit până-n măduva oaselor. M-am dus foarte emoţionată la anchetă, dar a fost destul de plictisitoare.

— E vorba de locul ăla numit Marchbolt? Întrebă brusc Sylvia.

Frankie dădu din cap.

— Castelul Derwent e doar la şapte mile de Marchbolt, explică ea.

— Roger, ăla trebuie să fi fost omul tău! Strigă Sylvia. Frankie se uită întrebătoare la el.

— Am fost de faţă la moartea aceea. Am stat lângă cadavru până la venirea poliţiei.

— Credeam că unul din fiii vicarului a stat cu cadavrul, spuse Frankie.

— A trebuit să plece să cânte la orgă, sau ceva de genul ăsta, aşa că am preluat eu sarcina.

— Extraordinar! Auzisem că a mai fost cineva, dar n-am auzit numele. Aşadar, dumneata ai fost?

Urmară remarci de genul: „Ce curios! Ce mică e lumea, nu-i aşa?” Frankie era mulţumită de cum se descurca.

— Poate că acolo m-ai văzut – în Marchbolt, sugeră Roger.

— De fapt, când s-a petrecut accidentul nu eram acolo, eram la Londra. M-am întors după două zile de la accident. Dumneata ai fost la anchetă?

— Nu, am plecat la Londra în dimineaţa următoare tragediei.

— Îi venise ideea absurdă să cumpere o casă acolo, spuse Sylvia.

— Absolut o prostie, spuse Henry Bassington-ffrench.

— Ba deloc, spuse Roger bine dispus.

— Ştii foarte bine, Roger, că deîndată ce-ai fi cumpărat-o te-ar fi apucat dorul de ducă şi ai fi tulit-o iarăşi în străinătate.

— Oh, am să mă stabilesc la casa mea într-o zi, Sylvia.

— Când ai s-o faci, ar fi bine să te stabileşti pe aici, pe lângă noi. Nu să te duci în Wales.

Roger râse. Apoi se întoarse spre Frankie.

— Ceva veşti interesante despre accident? Nu s-a dovedit a fi sinucidere?

— Oh, nu, totul a fost dureros de clar, şi au venit nişte rude consternate şi l-au identificat. Se pare că făcea o călătorie de plăcere. Foarte trist, zău, pentru că era un bărbat extrem de arătos. I-aţi văzut fotografia în ziar?

— Cred că da, spuse vag Sylvia. Dar nu-mi amintesc.

— Am la etaj un decupaj din ziarul local.

Toată o nerăbdare, Frankie fugi pe scări şi se întoarse cu tăietura din ziar. I-o întinse Sylviei. Roger veni şi se uită peste umărul cumnatei sale.

— Nu-i aşa că e chipeş? Întrebă Frankie ca o şcolăriţă.

— E destul de arătos, da, răspunse Sylvia. Seamănă foarte bine cu tipul ăla, Alan Carstairs, nu crezi, Roger? Îmi amintesc că am spus-o şi la vremea respectivă.

— Aici are ceva din expresia lui, aprobă Roger. Dar în rest nu prea seamănă, să ştii.

— Nu-ţi poţi da seama din pozele din ziar, spuse Sylvia înapoind fragmentul de ziar.

Frankie fu de acord.

Discuţia se mută asupra altor subiecte.

Frankie se duse la culcare nedecisă. Toată lumea părea să fi reacţionat cu o naturaleţe perfectă, încăpăţânarea lui Roger de a căuta o casă nu fusese un secret.

Singurul lucru pe care-l reuşise fusese să obţină un nume. Alan Carstairs.

Capitolul XIV.

Doctorul Nicholson Frankie o abordă pe Sylvia în dimineaţa următoare.

Spuse neglijent:

— Cum era numele ăla pe care l-ai menţionat aseară? Alan Carstairs? Sunt sigură că l-am mai auzit undeva.

— Se poate. E o celebritate în felul lui. E canadian… Naturalist şi mare vânător şi explorator. Nu-l cunosc prea bine. Nişte prieteni ai noştri, familia Rivington, l-au adus într-o zi la prânz. Un bărbat foarte atrăgător… Solid şi bronzat şi cu nişte ochi albaştri, frumoşi.

— Eram sigură că am auzit de el.

— Cred că n-a mai fost în ţara asta mai înainte. Anul trecut a plecat într-o expediţie în Africa cu milionarul acela, John Savage… Cel care credea că are cancer şi s-a sinucis. Carstairs a fost în toată lumea – Africa de Est, America de Sud… Cred că, efectiv, peste tot.

— Pare o persoană simpatică şi aventurieră, spuse Frankie.

— Oh, chiar era! O persoană deosebit de atrăgătoare.

— Ciudat că seamănă atât de mult cu cel care a căzut în prăpastie la Marchbolt!

— Mă întreb dacă toţi avem o dublură.

Citară câteva exemple din Adolf Beck, cu o uşoară referire la Lyons Mail. Frankie se feri să mai facă vreo referire la Alan Carstairs. Putea fi periculos să se arate prea interesantă de el. Oricum, în sinea ei simţea că e pe drumul cel bun. Era convinsă că victima tragediei din Marchboit fusese Alan Carstairs. Întrunea toate condiţiile. Nu avea rude sau prieteni apropiaţi în Anglia, iar dispariţia sa era puţin probabil să fie observată o vreme. Unui om care se ducea frecvent în Africa de Est şi America de Sud nu avea cum să i se simtă lipsa imediat. În plus, observă Frankie, deşi Sylvia Bassington comentase asemănarea cu

reproducerea din ziar, nu-i trecuse o clipă prin minte că, de fapt, era chiar el.

„O lecţie de psihologie destul de interesantă”, gândi Frankie.

„Rar ni se întâmplă să luăm persoane «noi» drept unele pe care le vedem sau le întâlnim în mod curent.”

Foarte bine, deci. Mortul era Alan Carstairs. Următorul pas era să afle mai multe despre el. Legătura lui cu familia Bassington-ffrench părea să nu fi fost însemnată… Fusese adus acolo cu totul întâmplător de nişte prieteni. Cum îi chema? Rivington. Frankie băgă numele în memorie pentru a-l folosi ulterior. Era o pistă posibilă. Dar în acelaşi timp şi foarte înceată. Cercetările în legătură cu Alan Carstairs trebuiau făcute cu mare discreţie.

„N-am de gând să mă las otrăvită sau să mi se dea cu ceva în cap” îşi spuse Frankie. „N-au ezitat ei să încerce să-l elimine pe Bobby care, practic, nu ştia nimic!”

Gândurile îi zburară la fraza aceea enigmatică ce stârnise toată afacerea.

Evans! Cine era Evans? Care era rolul lui Evans în povestea asta?

„O bandă de traficanţi de droguri”, hotărî Frankie. Probabil vreo rudă de-a lui Carstairs era şantajată, iar el era hotărât să pună capăt situaţiei. Poate tocmai cu scopul ăsta venise în Anglia. Se poate ca Evans să fi fost unul din bandă care se retrăsese şi venise să trăiască în Wales. Carstairs îl mituise pe Evans să-i trădeze pe ceilalţi, Evans fusese de acord, Carstairs s-a dus acolo să-l întâlnească, cineva l-a urmărit şi l-a ucis.

Să fi fost acel cineva Bassington-ffrench? Părea foarte puţin probabil. Familia Cayman era mult mai aproape de ceea îşi imagina Frankie că era o bandă de traficanţi de droguri.

Şi totuşi… Fotografia aceea! Măcar de-ar fi avut vreo explicaţie pentru ea.

În seara aceea, dr. Nicholson şi soţia lui erau aşteptaţi la cină. Frankie îşi termina de aranjat ţinuta când auzi maşina oprind în faţa uşii de la intrare. Fereastra camerei ei dădea într-acolo şi Frankie se uită afară.

Un bărbat înalt tocmai cobora de la volanul unui Talbot albastru închis.

Frankie îşi retrase capul îngândurată.

Carstairs fusese canadian. Dr. Nicholson era canadian. Iar dr. Nicholson avea un Talbot albastru închis.

Fireşte, era absurd să construieşti ceva pe ideea asta, dar oare nu era niţel cam sugestivă?

Dr. Nicholson era un bărbat solid, cu o purtare care sugera o mare energie. Vorbea lent, în general vorbea foarte puţin, dar fiecare cuvânt pe care-l rostea avea greutate. Purta ochelari puternici din spatele cărora te priveau meditativ nişte ochi de un albastru deschis.

Soţia lui era o femeie suplă la vreo douăzeci şi şapte de ani, drăgălaşă, cu adevărat frumoasă. Părea uşor nervoasă şi turuia cu oarecare fervoare, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă nervozitatea.

— Am auzit că aţi avut un accident, lady Frances, spuse dr. Nicholson, în timp ce se aşeza la masă lângă ea.

Frankie povesti catastrofa. Se întrebă de ce se simţea atât de agitată. Atitudinea doctorului era simplă şi părea sincer interesată. De ce se simţea ca şi cum îşi pregătea apărarea împotriva unei acuzaţii ce nu fusese formulată? Exista vreun motiv ca doctorul să nu creadă în accidentul ei?

— Mare păcat, spuse el după ce ea termină de povestit dând, poate, mai multe detalii decât ar fi fost necesar. Dar se pare că v-aţi revenit repede.

— Nu suntem de acord că s-a vindecat complet. O ţinem lângă noi, spuse Sylvia.

Doctorul îşi mută privirea asupra Sylviei. Pe buze îi apăru umbra unui zâmbet care dispăru aproape imediat.

— În locul dumitale eu aş ţine-o cât mai mult posibil, spuse el serios.

Frankie stătea între gazda sa şi dr. Nicholson. Henry Bassington-ffrench era evident indispus în seara aceea.

Mâinile îi tremurau, nu mănâncă mai nimic, şi nu interveni în discuţie.

Doamna Nicholson, care stătea peste drum de el, nu se simţea deloc bine în prezenţa lui şi se întoarse spre Roger cu vădită uşurare. Vorbea distrată cu el, dar Frankie observă că ochii ei nu se dezlipeau de pe faţa soţului său.

Dr. Nicholson vorbea despre viaţa la ţară.

— Ştiţi ce e o cultură, lady Frances?

— Vă referiţi la învăţătură? Întrebă Frankie cam nedumerită.

— Nu, nu. Mă refeream la germeni. Ştiţi, ei se dezvoltă într-un mediu special preparat. Mediul rural seamănă puţin cu aceasta, lady Frances. În el există timp, spaţiu şi neîngrădire – condiţii favorabile dezvoltării.

— Vă referiţi la lucruri rele? Întrebă contrariată Frankie.

— Depinde de tipul de germen cultivat, lady Frances.

„Tâmpită conversaţie", gândi Frankie „şi nu ştiu de ce mă înfioară, dar mă înfioară!"

Spuse cu dezinvoltură:

— Presupun că în mine se dezvoltă tot soiul de calităţi întunecate.

Dr. Nicholson se uită la ea şi spuse calm:

— Oh, nu cred, lady Frances. Cred că dumneavoastră aţi fi întotdeauna de partea legii şi a ordinii.

Fusese uşor subliniat cuvântul lege?

Deodată, peste masă, doamna Nicholson spuse:

— Soţul meu se mândreşte că e un chiţibuşar.

Dr. Nicholson dădu din cap cu blândeţe.

— Foarte adevărat, Moira. Mă interesează lucrurile mărunte. Se întoarse din nou spre Frankie. Ştiţi, am auzit de accidentul dumneavoastră. Există un lucru care mă intrigă foarte tare.

— Care? Întreabă Frankie cu inima bătând violent.

— Doctorul care trece… Cel care v-a adus aici.

— Ce-i cu el?

— Trebuie să fi avut o fire ciudată… Şi-a întors mai întâi maşina şi pe urmă v-a salvat.

— Nu înţeleg.

— Fireşte că nu înţelegeţi. Eraţi inconştientă. Dar tânărul Reeves, curierul, venea cu bicicleta dinspre Staverley şi n-a fost depăşit de nici o maşină până când a ajuns la colţ şi a văzut resturile accidentului, iar maşina doctorului era îndreptată în acelaşi sens cu direcţia lui de mers, înspre Londra, înţelegeţi? Doctorul nu venea din direcţia Staverley, deci trebuie să fi venit din celălalt sens, dinspre deal. În cazul ăsta, maşina lui trebuia să fie îndreptată spre Staverley, dar nu era. Prin urmare, trebuie că a întors.

— Numai dacă n-a venit dinspre Staverley ceva mai înainte, spuse Frankie.

— Atunci maşina lui trebuia să fie oprită când aţi coborât dealul. Era?

Ochii albaştri o priveau foarte atenţi prin lentilele groase.

— Nu-mi aduc aminte, spuse Frankie. Nu cred.

— Vorbeşti ca un detectiv, Jasper, spuse doamna Nicholson. Asta-i un fleac.

— Mă interesează mărunţişurile, spuse Nicholson.

— Se întoarse spre gazdă iar Frankie respiră uşurată.

De ce o interogase în felul acela? Cum aflase totul despre accident? „Mă interesează mărunţişurile” spusese el. Să fi fost doar atât?

Frankie îşi aduse aminte de limuzina Talbot de culoare albastru închis şi de faptul că Carstairs fusese canadian. Dr. Nicholson i se părea un om periculos.

După cină îl evită, lipindu-se de blânda şi fragila doamnă Nicholson. Observă că ochii doamnei Nicholson continuau să nu-l slăbească o clipă pe doctor. „Asta e dragoste sau teamă?” se întrebă Frankie.

Nicholson se întreţinu cu Sylvia, iar la ora zece şi jumătate prinse privirea soţiei sale şi amândoi se ridicară să plece.

— Ei bine, ce părere ai de dr. Nicholson al nostru? Întrebă Roger după plecarea celor doi.

— Nici mie, ca şi Sylviei, nu-mi prea place, răspunse Frankie. Ea îmi place mai mult.

— Arătoasă, dar cam tâmpiţică, spuse Roger. Ori îl adoră, ori îi e frică de moare de el – nu ştiu care din două!

— Exact asta mă întrebam şi eu, recunoscu Frankie.

— Nu-mi place de el, dar trebuie să recunosc că are multă… Energie. Felul în care-i vindecă pe drogaţi e minunat. Oameni ai căror rude şi-au pierdut orice nădejde să-i mai vadă reveniţi la normal se duc la el şi ies complet vindecaţi.

— Da, strigă pe neaşteptate Henry Bassington-ffrench. Dar ştii ce se întâmplă acolo? Cunoşti ce suferinţă îngrozitoare şi ce tortură psihică e acolo? Un om s-a obişnuit cu un drog, iar el îl lipseşte de el, îl lipseşte total, până când bietul om ajunge să urle înnebunit şi să se dea cu capul de pereţi. Asta face el, doctorul tău „plin de energie…”. Chinuie oamenii… Îi torturează… Îi trimite-n iad… Îi înnebuneşte.

Tremura puternic. Se întoarse brusc şi părăsi camera.

Sylvia Bassington-french părea uluită.

— Ce se întâmplă cu Henry? Întrebă ea. Pare foarte tulburat.

Frankie şi Roger nu îndrăzneau să se privească.

— Nu a arătat bine toată seara, se aventură Frankie.

— Da, am observat. În ultimul timp e foarte prost dispus. Aş fi vrut să nu fi renunţat la călărie. Oh, apropo, dr. Nicholson l-a invitat mâine pe Tommy la el, dar nu l-aş prea lăsa acolo… cu toate bolile alea ciudate de nervi şi drogaţii de acolo.

— Nu cred că doctorul l-ar lăsa să intre în contact cu ei, spuse Roger. Pare foarte ataşat de copii.

— Da, cred că-i dezamăgit că n-are copii. Probabil şi ea. Pare foarte tristă… Şi teribil de firavă.

— E ca o Madona tristă, spuse Frankie.

— Da, descrierea este foarte bună.

— Dacă dr. Nicholson e atât de ataşat de copii, îmi închipui că a venit la serbarea copiilor? Întrebă într-o doară Frankie.

— Din păcate, tocmai atunci a fost plecat câteva zile. A fost la Londra, la o conferinţă, parcă.

— Înţeleg.

Se duseră la culcare. Înainte de a se urca în pat, Frankie şi scrise lui Bobby.

Capitolul XV.

O descoperire.

Bobby se plictisea înfiorător. Inactivitatea lui impusă era extrem de obositoare. Ura să stea liniştit la Londra şi să nu facă nimic.

Primise telefon de la George Arbuthnot care, în câteva cuvinte, îi spusese că totul mersese perfect. Două zile mai târziu primi o scrisoare de la Frankie prin camerista ei, scrisoare ce fusese trimisă pe numele acesteia, ca acoperire, pe adresa din Londra a lordului Marchington.

De atunci nu mai auzise nimic.

— Ai o scrisoare, strigă Badger.

Bobby se repezi cu emoţie, dar scrisoarea purta scrisul tatălui său şi ştampila din Marchington.

Totuşi, în acel moment, dădu cu ochii de silueta îngrijită, îmbrăcată în negru, a cameristei lui Frankie care se apropia de garaj. Cinci minute după aceea deschidea nerăbdător a doua scrisoare de la Frankie.

„Dragă Bobby (scria Frankie), cred că e timpul să vii. Am lăsat instrucţiuni acasă să-ţi dea Bentley-ul oricând îl ceri. Fă rost de o livrea de şofer – ale noastre sunt întotdeauna verde închis. Scrie-i tatei la Harrods. E foarte bine să ţii cont de detalii. Ai grijă să-ţi faci o mustaţă ca lumea. Asta schimbă enorm o faţă.

Vino aici şi întreabă de mine. Eventual, ai putea să-mi aduci un aşa-zis bilet de la tata. Spune că maşina e reparată şi merge din nou. În garajul de aici nu încap decât două

maşini, Daimler-ul familiei şi cea de două locuri a lui Roger Bassington-french, şi e plin, din fericire, aşa că tu te vei duce s-o parchezi în Staverley.

Când ajungi acolo obţine orice informaţie poţi – mai ales despre un anume dr. Nicholson care conduce o clinică pentru dependenţii de droguri. Există câteva elemente suspecte legate de el – are o limuzină Talbot de culoare albastru închis, a fost plecat de acasă pe 16 când a fost contrafăcută berea ta, şi acordă prea mult interes tuturor detaliilor accidentului meu.

Cred că am identificat cadavrul!

Au revoir, colega detectiv.

Cu dragoste, a ta accidentată cu succes, Frankie.

P. S. Am s-o pun la poştă personal."

Lui Bobby îi crescu moralul brusc.

Îşi lepădă salopeta şi îi aduse la cunoştinţă lui Badger iminenta sa plecare, apoi, tocmai când să plece, îşi aminti că nu deschisese scrisoarea tatălui său. O deschise fără prea mult entuziasm, deoarece scrisorile vicarului erau scrise mai degrabă dintr-un spirit de datorie decât din plăcere, şi răspândeau un aer de toleranţă creştinească profund deprimantă.

Vicarul îi descria conştiincios starea treburilor din Marchbolt, povestindu-i propriile sale necazuri cu organistul şi comentând comportamentul necreştinesc al unuia din ţârcovnicii săi. Fu atins şi subiectul recopertării cărţilor de rugăciuni. Vicarul încheia cu speranţa că Bobby îşi vedea cu seriozitate de treabă şi îşi dădea toată silinţa, şi că rămânea veşnic iubitorul lui tată.

Exista şi un post-scriptum:

Apropo, cineva a cerut adresa, ta din Londra. Eram plecat atunci, iar persoana nu şi-a lăsat numele. Doamna Roberts îl descrie ca fiind un domn înalt, adus de spate, şi cu ochelari. I-a părut foarte rău că nu te-a găsit şi era nerăbdător să te reîntâlnească.

Un bărbat înalt, adus de spate, cu ochelari. Bobby scormoni printre amintiri în căutarea cuiva care să se potrivească acestei descrieri, dar nu-i veni nimeni în minte.

Deodată îl fulgeră o bănuială. Nu cumva ăsta era începutul unui alt atentat la viaţa lui? Încercau oare aceşti duşmani (sau duşman) misterioşi să-i dea de urmă?

Se aşeză şi începu să se gândească serios. Ei, oricine ar fi fost aceştia, tocmai descoperiseră că părăsise localitatea. Fără să bănuiască nimic, doamna Roberts le dăduse noua lui adresă.

Deci ei, oricine erau aceştia, ţineau probabil deja locul sub observaţie. Dacă pleca, ăsta putea fi exact lucrul care nu trebuia să se întâmple.

— Badger, spuse Bobby.

— Da, bătrâne.

— Vino încoace.

Următoarele cinci minute munciră din greu. La sfârşitul a zece minute Badger fu în stare să repete pe nerăsuflate instrucţiunile.

Când totul fu perfect, Bobby se sui într-un Fiat de două locuri 1902 şi ieşi în trombă din garaj. Parcă Fiatul în St. James's Square şi de acolo se duse direct la club. Acolo dădu câteva telefoane, iar două ore mai târziu primi nişte pachete. În cele din urmă, pe la trei şi jumătate, un şofer îmbrăcat într-o livrea verde închis ajunse în James's Square şi se urcă rapid într-un Bentley imens ce fusese parcat acolo o jumătate de oră mai înainte. Paznicul parcării nu se arătă intrigat. Domnul care lăsase maşina acolo îl atenţionase, bâlbâinduse uşor, că şoferul lui avea s-o ia în scurt timp.

Bobby băgă în viteză şi porni. Fiat-ul abandonat îşi aştepta încă liniştit stăpânul. În ciuda puternicului disconfort al buzei sale superioare, Bobby începea să se simtă bine. O luă spre nord, nu spre sud, şi nu după mult timp, maşina puternică rula pe Great North Road.

Era doar o măsură de precauţie în plus pe care o lua. Era destul de sigur că nu fusese urmărit. Acum coti la stânga şi îşi croi drum pe căi ocolite spre Hampshire.

Era chiar după ceai când Bentley-ul intră torcând pe drumul de la Merroway Court, la volan cu un şofer ţeapăn şi corect.

— Oh, iată şi maşina! Spuse Frankie luminoasă.

Se duse la uşa din faţă. Sylvia şi Roger o însoţiră.

— Totul e în regulă, Hawkins?

Şoferul îşi duse mâna la şapcă.

— Da, lady. Maşina e complet refăcută.

— Perfect.

Şoferul întinse un bilet.

— De la excelenţa sa, lordul Marchington.

Frankie îl luă.

— Vei trage la… Cum îi zice…? Angler's Arms în Staverley, Hawkins. Îţi voi da telefon dimineaţă dacă voi avea nevoie de maşină.

— Prea bine, excelenţă.

Bobby urcă la volan, întoarse şi plecă.

— Îmi pare atât de rău că n-avem loc aici. E o maşină încântătoare.

— Prinzi ceva viteză cu ea, spuse Roger.

— Aşa e, recunoscu Frankie.

Era mulţumită că nu zărise pe faţa lui Roger nici cel mai mic semn că l-ar fi recunoscut pe Bobby. Dacă ar fi fost aşa, ar fi observat. Nici chiar ea nu l-ar fi recunoscut pe Bobby dacă l-ar fi întâlnit din întâmplare. Mustăcioara aceea părea perfect naturală, iar asta, împreună cu ţinuta respectabilă în contrast flagrant cu felul de-a fi al lui Bobby, completa deghizarea înfrumuseţată de livreaua şoferului.

Şi vocea fusese excelentă şi nu semăna deloc cu cea a lui Bobby. Frankie începea să-l creadă pe Bobby mult mai talentat decât îşi închipuise ea că e.

Între timp, Bobby se instalase într-o cameră la Angler's Arms.

Crearea personajului Edward Hawkink, şoferul lui lady Frances Derwent, era la latitudinea lui.

În ceea ce privea comportamentul şoferilor în viaţa particulară, Bobby era deosebit de prost informat, dar îşi imagina că o oarecare aroganţă n-ar fi prins rău. Încercă să se simtă o fiinţă superioară şi să se comporte ca atare. Admiraţia diverselor tinere angajate ale hanului avu un efect încurajator. Curând, Bobby află că Frankie şi accidentul ei furnizaseră în Staverley principalul subiect de conversaţie chiar de când avusese loc.

Stând confortabil în faţa proprietarului hanului, un tip masiv şi simpatic pe nume Thomas Askew, Bobby aşteptă să-i parvină informaţiile.

— Tânărul Reeves a fost acolo şi a văzut cum s-a întâmplat, spuse domnul Askew.

Bobby binecuvântă firea mincinoasă a tânărului. Faimosul accident era acum garantat de un martor ocular.

— A crezut că i-a sunat ceasul, continuă domnul Askew. Venea de la deal drept spre el… Apoi, însă, a intrat în zid: întrebarea e cum de n-a murit tânăra doamnă.

— Excelenţa sa conduce nebuneşte, spuse Bobby.

— A avut multe accidente, nu?

— A avut noroc, spuse Bobby. Dar te asigur, domnule Askew, când excelenţa sa trece la volan, cum face câteodată, ei bine, sunt convins că mi-a sunat ceasul.

Câteva persoane prezente clătinară cu înţelepciune din cap şi spuseră că nu se mirau şi că exact aşa ar fi gândit şi ele.

— Foarte drăguţ locşorul ăsta al dumitale, domnule Askew, spuse amabil şi îndatoritor Bobby. Drăguţ şi confortabil.

— Domnul Askew îi mulţumi.

— Merroway Court e singura reşedinţă din zonă?

— Păi, mai e Conacul, domnule Hawkins. Dar nu l-aş numai reşedinţă. Nu locuieşte nici o familie acolo. Nu, era pustiu de ani de zile când l-a luat doctorul ăsta american.

— Doctor american?

— Da, îl cheamă Nicholson. Iar după părerea mea, domnule Hawkins, acolo se petrec nişte lucruri foarte stranii.

În acest punct, fata de la bar spuse că dr. Nicholson o făcea să se înfioare.

— Lucruri stranii? Întrebă Bobby. Ce înţelegi dumneata prin lucruri stranii, domnule Askew?

Domnule Askew clătină întunecat din cap.

— Cei de acolo n-au vrut să ajungă acolo. I-au îndepărtat rudele. Nu cred că ai vrea să auzi, domnule Hawkins, gemetele, ţipetele şi vaietele de acolo.

— Poliţia de ce nu intervine?

— Păi, vezi dumneata, se presupune că totu-i în regulă. Boli de nervi şi alte ca astea. Smintiţi care nu fac prea rău. Doctorul e un gentleman şi totu-i în ordine, ca să spun aşa. Aici amfitrionul îşi îngropă faţa în halba cu bere şi o scoase din nou pentru a clătina din cap cu mare îndoială.

— Ah! Exclamă Bobby pe un ton sumbru şi plin de înţelesuri. Dac-am şti noi tot ce se petrece în locurile astea…

Şi se aplecă la rândul lui deasupra halbei de bere. Fata de la bar se grăbi să se amestece.

— Aşa spuneam şi eu, domnule Hawkins. Ce se petrece acolo? Vai, într-o noapte, a scăpat o biată tinerică… Era numai în cămaşa de noapte, iar doctorul şi doua infirmiere au ieşit s-o caute. „Oh, nu-i lăsaţi să mă ducă înapoi!” striga sărmana. Ţi se rupea inima. Şi mai striga că e bogată şi că rudele ei au vrut să scape de ea. Dar ei au dus-o înapoi, zău, iar doctorul a explicat că are mania persecuţiei, sau cum i-o fi spunând, ceva de genul că toată lumea e împotriva ei. Dar eu de multe ori m-am întrebat… Da, de multe ori m-am întrebat…

— Ah! Exclamă domnul Askew. E destul de uşor de spus…

Cineva din cei prezenţi spuse că nu se cunoştea nimic despre ce se petrece în clinici, iar altcineva spuse că avea dreptate.

Într-un final întrunirea se destrămă, iar Bobby îşi anunţă intenţia de a face o plimbare înainte de culcare.

Conacul era în partea opusă a satului faţă de Merroway Court, aşa că îşi îndreptă paşii într-acolo. Tot ce auzise în seara asta i se părea demn de atenţie. Fireşte, multe din cele spuse puteau fi exagerări. De regulă sătenii au prejudecăţi în ceea ce-i priveşte pe noii veniţi, şi cu atât mai mult când noul venit e de altă naţionalitate. Dacă dr. Nicholson avea o clinică pentru vindecarea dependenţilor de droguri, nu era nimic dubios în faptul că de acolo se auzeau gemete şi chiar ţipete, totuşi, povestea fetei care evadase îl impresionase neplăcut pe Bobby.

Dar dacă, totuşi, Conacul era un loc în care oamenii erau ţinuţi împotriva voinţei lor? Puteau exista şi câteva cazuri autentice, luate doar de camuflaj.

În acest punct al meditaţiei sale, Bobby ajunse la un zid înalt a cărui intrare avea porţi din fier forjat. Se apropie de ele şi încercă uşor una. Era zăvorâtă. În definitiv, de ce nu?

Şi totuşi, atingerea acelei porţi zăvorâte îi dădu o senzaţie ciudată. Locul era ca o închisoare.

Mai înaintă puţin în lungul drumului, măsurând zidul din ochi. Oare putea fi sărit? Zidul era înalt şi neted, fără nici o scobitură de care să te poţi folosi. Clătină din cap. Deodată, ochii îi căzură pe o uşită. O încercă. Spre surprinderea sa, uşa nu era încuiată. „O mică neglijenţă”, îşi zise Bobby rânjind.

Se strecură înăuntru, închizând uşa în urma sa.

Se trezi pe o potecă ce trecea printre nişte tufişuri. Urmă poteca destul de şerpuită. Toată treaba îi amintea de Alice în ţara minunilor.

Deodată, cu totul pe neaşteptate, poteca făcea o curbă bruscă şi ieşea într-un spaţiu deschis, aproape de casă. Era o noapte cu lună plină iar locul era luminat ca ziua. Înainte să se poată opri, Bobby se pomeni în bătaia razelor de lună.

În acelaşi moment, de după colţul casei apăru silueta unei femei. Păşea foarte încet, uitându-se într-o parte şi-n alta,

cu încordarea unui animal hărţuit (sau cel puţin aşa i se păru lui Bobby). Deodată se opri înlemnită şi rămase în loc clătinându-se, gata să cadă, parcă.

Bobby alergă şi o prinse. Fata avea buzele albe şi pe chip îi era întipărită o spaimă atât de cumplită încât părea aproape inumană.

— E în regulă, o linişti el în şoaptă. E în regulă.

Fata murmură cu pleoapele pe jumătate închise:

— Sunt atât de înspăimântată…! Sunt atât de înspăimântată!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Bobby.

Fata doar clătină din cap şi repetă slab:

— Sunt atât de înspăimântată! Sunt groaznic de înspăimântată.

Brusc, auzul ei păru să prindă nişte zgomote dinspre casă. Sări şi se desprinse din braţele lui Bobby. Apoi se întoarse spre el.

— Pleacă! Spuse ea. Pleacă imediat!

— Vreau să te ajut.

— Serios? Se uită la el câteva clipe, cu o privire atentă şi cercetătoare, de parcă ar fi vrut să-i citească în suflet.

Apoi clătină din cap.

— Nimeni nu mă poate ajuta.

— Eu pot, spuse Bobby. Aş face orice. Spune-mi ce te înspăimântă atât de tare.

Fata clătină din cap.

— Nu acum. Oh, repede – vin! Nu mă poţi ajuta dacă nu pleci acum. Imediat… Imediat!

Bobby cedă.

Şoptindu-i „Sunt la Angler's Arms” se năpusti înapoi pe potecă. Ultimul lucru pe care-l văzu fu gestul ei repezit care-i poruncea să se grăbească.

Deodată auzi paşi pe poteca din faţa sa. Cineva venea pe potecă, dinspre uşiţă. Bobby se aruncă într-o tufă de la marginea potecii.

Nu se înşelase. Pe potecă venea un bărbat. Trecu pe lângă Bobby dar era prea întuneric ca tânărul să-i vadă faţa.

După ce bărbatul se îndepărtă, Bobby se grăbi să se retragă. Considera că în noaptea aceea nu mai putea face nimic.

În tot cazul, capul îi vâjâia.

Căci el recunoscuse fata – o recunoscuse dincolo de orice îndoială.

Era fata din fotografia care dispăruse atât de misterios.

Capitolul XVI.

Bobby devine avocet

— Domnul Hawkins?

— Da, răspunse Bobby cu gura plină de ouă cu şuncă.

— Sunteţi chemat la telefon.

Bobby luă rapid o înghiţitură de cafea, se şterse la gură şi se ridică. Telefonul se afla într-un coridor mic şi întunecos. Ridică receptorul.

— Bună, se auzi vocea lui Frankie.

— Bună, Frankie, spuse imprudent Bobby.

— Lady Frances Derwent la telefon, spuse cu răceală vocea. Hawkins?

— Da, excelenţă.

— Să vii la zece cu maşina să mă duci la Londra.

— Prea bine, milady.

Bobby puse receptorul în formă.

„Când se spune «milady» şi când se spune «Excelenţă»?” meditä el. „S-ar cuveni să ştiu, dar uite că nu ştiu. Un amănunt ca ăsta ar face un şofer adevărat sau un valet să mă descopere”.

La celălalt capăt, Frankie agăţă receptorul şi se întoarse spre Roger Bassington-ffrench.

— E o pacoste să trebuiască să merg la Londra azi, spuse ea cu un aer lejer. Şi totul numai datorită toanelor tatei.

— Totuşi, te vei întoarce în seara asta, nu? Întrebă Roger.

— Oh, da!

— Mă bătea gândul să te rog să mă repezi şi pe mine până la Londra, spuse neglijent Roger.

Frankie se blocă preţ de o secundă, apoi răspunse cu vădită bunăvoinţă.

— Vai, bine-nţeles!

— Dar dacă mă gândesc mai bine, nu cred că am să mai ies azi. Henry arată chiar mai rău decât de obicei. Nu mă prea încântă s-o las pe Sylvia singură cu el.

— Ştiu.

— Dumneata conduci? Întrebă ca din întâmplare Roger în timp ce se îndepărtau de telefon.

— Da, dar am să-l iau pe Hawkins. Am de făcut şi nişte cumpărături şi e o pacoste când conduci tu… Nu poţi lăsa maşina oriunde.

— Da, desigur.

Roger nu mai spuse nimic, dar când apăru maşina cu un Bobby ţeapăn şi foarte corect la volan, ieşi în pragul uşii să o conducă.

— La revedere, spuse Frankie.

Date fiind împrejurările, nu se gândi să-i întindă mâna, dar Roger i-o luă şi o reţinu o clipă.

— Te întorci? Întrebă el cu o insistenţă ciudată.

Frankie râse.

— Fireşte. Am spus la revedere doar până diseară.

— Să nu mai faci accidente.

— Dacă vrei, am să-l las pe Hawkins să conducă.

Sări lângă Bobby care îşi duse mâna la şapcă. Maşina se îndepărtă. Roger rămase pe scări privind în urma ei.

— Bobby, crezi că e posibil ca Roger să se fi îndrăgostit lulea de mine?

— S-a îndrăgostit?

— Doar mă întrebam şi eu aşa.

— Mă aştept să cunoşti foarte bine simptomele, spuse Bobby absent.

— Frankie îi aruncă o privire.

— S-a întâmplat… Ceva? Întrebă ea.

— Da, s-a întâmplat, Frankie. Am găsit fata din fotografie!
— Vrei să spui… Aceea… Cea despre care vorbeai atâta… Cea din fotografia care era în buzunarul mortului?
— Da.
— Bobby! Am câteva lucruri să-ţi spun, dar nimic în direcţia asta. Unde ai găsit-o?
— În clinica doctorului Nicholson.
— Povesteşte-mi.
Atent şi meticulos, Bobby îi descrise evenimentele din noaptea precedentă. Frankie ascultă cu sufletul la gură.
— Deci suntem pe drumul cel bun, spuse ea. Iar dr. Nicholson este amestecat în povestea asta! Mi-e frică de omul ăsta.
— Cum arată?
— Oh, mare şi plin de forţă… Şi te urmăreşte! Se uită foarte pătrunzător la tine din spatele ochelarilor lui. Ai senzaţia că ştie totul despre tine.
— Când l-ai cunoscut?
— A venit la cină.
Îi descrise cina şi interesul exagerat al doctorului faţă de amănuntele accidentului.
— Am simţit că era bănuitor, sfârşi ea.
— Felul în care a intrat în detalii e cu siguranţă straniu, spuse Bobby. Ce crezi că se ascunde în spatele acestei afaceri, Frankie?
— Încep să cred că ideea ta cu banda de traficanţi de droguri, idee pe care la vremea respectivă am dispreţuit-o, nu-i prea rea, la urma urmei.
— Cu dr. Nicholson în capul bandei?
— Da. Clinica asta ar putea fi un paravan foarte bun pentru lucruri de genul ăsta. El are o anumită cantitate de droguri pentru motive perfect legale. Sub pretextul că-i vindecă pe dependenţii de droguri, în realitate el ar putea să le furnizeze substanţa.
— Sună destul de plauzibil, aprobă Bobby.
— Nu ţi-am povestit încă de Henry Bassungton-ffrench.

Bobby ascultă cu atenţie descrierea manifestărilor gazdei lui Frankie.

— Soţia lui nu bănuieşte nimic?

— Sunt sigură că nu.

— Ea cum e? E inteligentă?

— Nu m-am gândit la asta. Nu, nu cred că e prea inteligentă. Şi totuşi, în unele privinţe pare foarte isteaţă. E o femeie plăcută şi sinceră!

— Şi Bassington-ffrench al nostru?

— Aici sunt încurcată, spuse încetişor Frankie. Bobby, crezi că-i posibil să ne înşelăm total în privinţa lui?

— Prostii. Am epuizat subiectul ăsta şi am ajuns la concluzia că trebuie să fie un ticălos şi jumătate.

— Din cauza fotografiei?

— Din cauza fotografiei. Nimeni altcineva n-ar fi putut să schimbe fotografiile.

— Ştiu. Dar e singurul lucru pe care-l avem împotriva lui.

— E prea destul.

— Aşa presupun. Dar…

— Ce?

— Nu ştiu, dar am senzaţia stranie că e nevinovat… Că problema nu-l preocupă deloc.

Bobby o privi cu răceală.

— Spuneai că el s-a îndrăgostit de tine, sau că tu te-ai îndrăgostit de el? Întrebă politicos.

Frankie se înroşi.

— Nu fi prost, Bobby! Doar mă întrebam dacă n-ar putea exista o explicaţie nevinovată, atâta tot.

— Nu văd care poate să fie. Mai ales acum când am găsit şi fata în împrejurimi. Asta pare să înlănţuie lucrurile. Dacă am avea şi un indiciu cine era cel care a murit…

— Oh, dar avem! Ţi-am scris în scrisoare. Sunt aproape sigură că cel care a fost omorât era cineva numit Alan Carstairs.

Povesti încă o dată.

— Să ştii că chiar avansăm, spuse Bobby. Acum trebuie să încercăm, cât de cât, să reconstituim crima. Să punem cap la cap datele pe care le avem şi să vedem ce putem face cu ele.

Se opri o clipă, iar maşina încetini şi ea, ca prin simpatie. Apoi apăsă iarăşi pe accelerator şi în acelaşi timp vorbi.

— În primul rând, vom considera că ai dreptate în privinţa lui Alan Carstairs. Categoric, el îndeplineşte condiţiile. Tipul de om care ducea o viaţă nomadă, avea puţini prieteni şi cunoştinţe în Anglia, şi dacă dispărea era puţin probabil să i se remarce absenţa sau să fie căutat… Până aici e bine. Deci Alan Carstairs vine aici cu familia aia… Cum ziceai că o cheamă…?

— Rivington. Aici ar fi o pistă. De fapt, cred că s-ar cuveni s-o urmărim.

— O vom face. Foarte bine, Cairstairs vine la Staverley cu familia Rivington. E ceva în treaba asta?

— Te întrebi dacă el i-a făcut să-l aducă aici intenţionat?

— Exact. Sau a fost doar o întâmplare? A fost adus aici şi apoi a dat de fată întâmplător, ca mine? Presupun că o cunoştea dinainte, altfel n-ar fi avut fotografia ei în buzunar.

Frankie rosti îngândurată:

— Cealaltă variantă ar fi că era deja pe urmele lui Nicholson şi a bandei lui.

— Şi s-a folosit de familia Rivington ca să dea impresia că a ajuns în împrejurimi din întâmplare?

— E o teorie plauzibilă, spuse Frankie. Putea să se afle pe urmele acestei bande.

— Sau, pur şi simplu, pe urmele fetei.

— Ale fetei?

— Da, se poate să fi fost răpită, iar el să fi venit în Anglia ca să o găsească.

— Bine, dar dacă a dat de urma ei aici, în Staverley, de ce s-a dus în Wales?

— Evident, mai sunt o mulţime de lucruri pe care încă nu le cunoaştem.

— Evans, rosti Frankie gânditoare. Nu avem nici un indiciu în legătură cu Evans. Probabil că el are legătură cu Wales.
Merseră în tăcere câteva minute. Apoi Frankie tresări şi se uită în jur.

— Dragul meu, suntem chiar la Putney Hill. Parcă au trecut doar cinci minute. Unde mergem, şi ce facem?

— Asta tu trebuie să hotărăşti. Eu nici măcar nu ştiu de ce a trebuit să venim la Londra.

— Călătoria la Londra a fost doar un pretext ca să pot vorbi cu tine. Nu pot risca să fiu văzută pe străzile din Staverly făcând conversaţie cu şoferul meu. M-am folosit de aşa-zisul bilet de la tata că să am motiv să merg la Londra şi să vorbesc pe drum cu tine, dar şi asta era cât pe ce să cadă pentru că Bassington-ffrench vroia să vină şi el.

— Asta ar fi stricat totul.

— Nu chiar. L-am fi lăsat unde dorea, apoi am fi mers în Brook Street şi am fi stat de vorbă acolo. Cred că aşa ar trebui să şi facem. Garajul tău s-ar putea să fie supravegheat.

Bobby aprobă şi povesti episodul legat de întrebările referitoare la persoana lui, puse la Marchbolt.

— Vom merge la reşedinţa Derwent de aici. Din, oraş. Acolo nu e nimeni în afară de camerista mea şi câţiva slujitori.

Se duseră în Brook Street. Frankie sună la uşă şi intră. Bobby rămase afară. Imediat, Frankie deschise uşa şi îl chemă. Intrară în salonul de la etaj, ridicară storurile şi scoaseră husa de pe o sofa.

— Am uitat să-ţi spun un lucru, spuse Frankie. Pe 16, când ai fost otrăvit, Bassington-ffrench era în Staverley, dar Nicholson era plecat. Pare-se la o conferinţă, la Londra. Iar maşina lui e Talbot albastru închis.

— Şi are acces la morfină, spuse Bobby.

Se uitară cu subînţeles unul la altul.

— Nu e chiar o dovadă, dar se potriveşte binişor, spuse Bobby.

Frankie se duse spre o măsuţă şi reveni cu o carte de telefon.

— Ce ai de gând să faci?

— Să caut numele Rivington.

Întoarse repede paginile.

— A. Rivington & Sons, constructori.

B. A. C. Rivington, chirurgie dentară.

D. Rivington, Shooters Hill, cred că nu.

Domnişoara Florence Rivington.

Colonel H. Rivington, D. S. O.

— Mai degrabă ăsta – Tife Street, Chelsea.

Continuă să caute.

— Uite. M. R. Rivington, Onslow Square. Poate fi. Şi mai e un William Rivington în Hampstead. Cred că Onslow Square şi Tife Street sunt ceea ce căutăm. Trebuie să vedem fără întârziere familiile astea, Bobby.

— Cred că ai dreptate. Dar ce-o să spunem? Născoceşte nişte minciuni, Frankie. Eu nu mă prea pricep.

Frankie reflectă câteva clipe.

— Cred că tu va trebui să te duci. Te simţi în stare să joci rolul partenerului tânăr a unei firme de avocaţi?

— Pare un rol extrem de distins. Mă temeam de mai rău. În tot cazul, e cam exagerat, nu crezi?

— Adică?

— Avocaţii nu fac niciodată vizite la domiciliu, nu-i aşa? Ei trimit scrisori sau stabilesc întâlniri la biroul lor.

— Această firmă de avocaţi a noastră nu e formalistă, spuse Frankie. Aşteaptă o clipă.

Ieşi din cameră şi se întoarse cu o carte de vizită.

— Domnul Frederick Spragge, spuse ea întinzându-i-o lui Bobby. Tu eşti un membru tânăr al firmei Spragge, Spragge, Jenkinson şi Spragge, din Bloomsbury Square.

— Firma asta e inventată, Frankie?

— Fireşte că nu, sunt avocaţii tatei.

— Dar dacă ei se prind că sunt impostor?

— Asta-i drept. Nu există nici un tânăr Spragge. Singurul Spragge are aproape o sută de ani şi oricum, îmi mănâncă din palmă. Am eu grijă de el dacă lucrurile merg prost. E mare snob. Iubeşte lorzii şi ducii, oricât de puţini bani ar scoate de pe urma lor.

— Ce facem cu hainele? Să-l sun pe Badger să-mi aducă ceva?

Frankie îl privi cu îndoială.

— Nu vreau să-ţi jignesc îmbrăcămintea, sau să-ţi scot sărăcia pe nas, sau ceva de genul ăsta, dar hainele tale vor arăta convingător? Mă gândesc că ar fi mai bine să umblăm la garderoba tatei. Nu ţi-ar sta prea rău în hainele lui.

— Tatăl tău se îmbracă grozav, spuse Bobby cu admiraţie. Înţolit aşa la patru ace, simt că-mi creşte încrederea în mine.

— Îmi închipui că va trebui să rămâi la mustaţă.

— Ea rămâne la mine. E o operă de artă care nu poate fi refăcută în grabă.

— Păstreaz-o atunci. Deşi ai arăta mai a avocat dacă te-ai rade.

— E mai bine decât cu barbă. Ce zici, Frankie, tatăl tău mi-ar putea împrumuta o pălărie?

Capitolul XVII.

Doamna Rivington vorbeşte.

Dar dacă domnul M. R. Rivington din Onslow Square este el însuşi avocat? Întrebă Bobby oprindu-se pe scări. Ar fi o bombă.

— Ar fi mai bine să încerci mai întâi la colonelul din Tite Street. El n-are cum să ştie multe despre avocat.

Prin urmare, Bobby luă un taxi până în Tite Street. Colonelul Rivington era plecat. Dar doamna Rivington era acasă. Bobby înmână servitoarei o carte de vizită pe care scrisese: „De la firma domnilor Spragge, Spragge, Jenkinson & Sprage. Foarte urgent.”

Cartea de vizită şi hainele lordului, Marchington îşi făcură efectul aspura servitoarei. Nici nu se gândi că Bobby ar fi

putut veni să vândă mărunţişuri sau să facă reclamă la asigurări. Fu condus într-un salon cu mobilă frumoasă şi scumpă şi, la un moment dat, în cameră intră doamna Rivington, şi ea frumos şi scump îmbrăcată şi fardată.

— Vă cer scuze pentru deranj, doamnă Rivington, dar problema era destul de urgentă şi noi am dorit să evităm întârzierea provocată de scrisori.

Faptul că vreun avocat ar dori vreodată să evite întârzierea i se păru lui Bobby atât de evident imposibil încât se întrebă dacă doamna Rivington nu dibuise impostura.

Totuşi, în mod sigur doamna Rivington avea mai multă frumuseţe decât creier, drept care acceptă lucrurile aşa cum îi fuseseră prezentate.

— Vă rog să luaţi loc, spuse ea. Tocmai am primit mesajul firmei dumneavoastră că sunteţi în drum spre noi.

Bobby o felicită în gând pe Frankie pentru sclipirea de ultim moment.

Se aşeză şi se strădui să arate cât mai oficial.

— Este vorba de clientul nostru, domnul Alan Carstairs, spuse el.

— Oh, da?

— Poate v-a spus că lucrăm pentru el?

— Oare mi-a spus? Cred că da, rosti doamna Rivington deschizându-şi larg ochii mari şi foarte albaştri. Se vedea clar că era genul de femeie influenţabilă. Da, fireşte, am auzit de dumneavoastră. Aţi reprezentat-o pe Dolly Maltravers, nu-i aşa, când l-a împuşcat pe croitorul acela îngrozitor. Îmi închipui că ştiţi amănuntele, nu?

Se uită la el cu o curiozitate sinceră.

Bobby îşi zise că doamna Rivington era o pradă uşoară.

— Ştim o mulţime de lucruri care nu apar la tribunal, spuse el zâmbind.

— Oh, cred că aşa şi trebuie. Doamna Rivington îl privi cu invidie. Spuneţi-mi, chiar ea… Adică, era îmbrăcată cum a spus femeia aceea?

— Povestea a fost contrazisă la proces, spuse Bobby coborând cu înţeles pleoapele.

— Oh, înţeleg, suflă vrăjită doamna Rivington.

Considerând că relaţiile prieteneşti fuseseră de acum stabilite şi că putea să-şi continuie treaba, Bobby spuse:

— Să ne întoarcem la domnul Carstairs. După cum probabil ştiţi, a părăsit foarte brusc Anglia.

Doamna Rivington clătină din cap.

— A părăsit Anglia? Nu ştiam. Nu l-am mai văzut de câtăva vreme.

— V-a spus cât avea de gând să stea aici?

— A spus că s-ar putea să stea câteva săptămâni, poate chiar şase luni sau un an.

— Unde stătea?

— La Savoy.

— Şi când l-aţi văzut ultima oară?

— Oh, acum trei săptămâni sau aşa ceva, nu-mi amintesc sigur.

— L-aţi luat la Staverley într-o zi?

— Fireşte, cred că atunci l-am văzut ultima oară. A sunat să ştie când ne-am putea întâlni. Tocmai ajunsese în Londra, şi Hubert era foarte indispus, pentru că ar fi vrut să-l vadă pe Carstairs care îi plăcea foarte mult, dar nu avea cum, deoarece urma să plecăm în Scoţia a doua zi, unde trebuia să luăm masa la Staverley cu nişte persoane nu tocmai plăcute, aşa că i-am spus: „Dragul meu, hai să-l luăm cu noi la Staverley. Familia Bassington-ffrench nu se va supăra”. Aşa am şi făcut. Şi, fireşte, nu s-au supărat.

Se opri să-şi tragă răsuflarea.

— V-a spus pentru ce se afla în Anglia? Întrebă Bobby.

— Nu. Avea vreun motiv anume? Oh, da, ştiu. Ne-am gândit că era ceva în legătură cu milionarul acela, prietenul lui, care a avut o moarte atât de tragică. Nu ştiu ce doctor i-a spus că are cancer, şi el s-a sinucis. Un lucru foarte răutăcios din partea unui doctor, nu credeţi? Iar ei se înşeală destul de des. Doctorul nostru spunea deunăzi că

fetiţa mea are pojar când de fapt ea avea o simplă răceală. I-am spus lui Hubert că ar trebui să-l schimbăm.

Trecând peste faptul că domna Rivington îi trata pe doctori ca pe nişte cărţi din bibliotecă, Bobby reveni la subiect.

— Domnul Carstairs cunoştea familia Bassington-ffrench?

— Oh, nu, dar cred că i-au plăcut. Cu toate că la întoarcere a fost destul de straniu şi indispus. Îmi închipui că trebuie să-l fi deranjat ceva din ce s-a spus. E canadian, înţelegeţi, iar eu adesea îmi spun că oamenii ăştia, canadienii, sunt foarte sensibili.

— Nu ştiţi ce anume l-a deranjat?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Câteodată te superi din orice, nu-i aşa?

— A făcut vreo plimbare prin împrejurimi?

— Oh, nu! Ce idee ciudată! Îl privi lung.

Bobby încercă din nou.

— Era o petrecere? A cunoscut vreun vecin?

— Nu, eram doar noi şi ei. Dar e foarte ciudat că întrebaţi asta…

— De ce? Întreba nerăbdător Bobby.

— Pentru că a pus extrem de multe întrebări despre nişte persoane care locuiau în vecinătate.

— Vă amintiţi numele?

— Nu. Nu era cineva interesant… Parcă un doctor.

— Dr. Nicholson?

— Parcă ăsta era numele. Vroia să ştie totul despre el şi soţia lui, şi când au venit acolo, şi tot felul de lucruri. Părea ciudat din moment ce nu-i cunoştea, şi el nu era de regulă un om curios. Dar, firește, poate doar făcea cunversaţie şi nu găsea nimic de spus. Unii aşa fac.

Bobby aprobă şi întrebă cum se ajunsese să se discute de dr. Nicholson şi soţia lui, dar doamna Rivington nu putut să-i spună. Plecase în grădină cu Henry Bassington, iar când se întorsese, ceilalţi discutau deja de familia Nicholson.

Până acum conversaţia decursese uşor, Bobby trăgând-o de limbă pe doamna Rivington fără nici o reţinere, acum însă, ea se arătă dintr-odată curioasă.

— Dar ce anume doreaţi să ştiţi despre domnul Carstairs?

— De fapt, vroiam adresa lui. După cum ştiţi, noi lucrăm pentru el, şi tocmai am primit o telegramă importantă de la New York… Ştiţi, în momentul de faţă există o fluctuaţie puternică a dolarului.

Doamna Rivington dădu din cap cu adâncă înţelegere.

— Aşa stând lucrurile, continuă Bobby, doream să intrăm în legătură cu dumnealui, să primim instrucţiuni, dar nu ne-a lăsat adresa… Şi, cum l-am auzit pomenind că este prieten cu dumneavoastră, ne-am gândit că s-ar putea să aveţi veşti de la el.

— Oh, înţeleg, spuse doamna Rivington complet mulţumită de explicaţie. Ce păcat. Dar mie mi s-a părut întotdeauna un om destul de ascuns.

— Se pare că aşa e, spuse Bobby şi se ridică. Îmi cer scuze că am abuzat de timpul dumneavoastră.

— Nici o problemă. Şi e atât de interesant de ştiut dacă Dolly Maltravers a procedat într-adevăr aşa cum aţi spus.

— Dar eu n-am spus nimic.

— Nu, dar avocaţii sunt atât de discreţi, nu-i aşa? Spuse doamna Rivington chicotind uşor.

„Aşa că totul e în regulă” îşi spuse Bobby în timp ce păşea pe Tite Street. „Se pare că i-am şifonat definitiv imaginea acelei Dolly nu-mai-ştiu-cum, dar aş îndrăzni să spun că o merită, iar femeia asta încântător de proastă nu se va întreba niciodată de ce, dacă vroiam adresa lui Carstairs, n-am sunat pur şi simplu s-o cer”!

Ajuns înapoi în Brook Street, el şi Frankie analizară problema din toate punctele de vedere.

— Pare ca şi cum a fost o pură întâmplare faptul că l-au luat la familia Bassington-ffrench, spuse gânditoare Frankie.

— Ştiu, dar e clar ca o anumită remarcă i-a îndreptat atenţia spre familia Nicholson.

— Prin urmare, în spatele întregului mister stă Nicholson şi nu familia Bassington-ffrench, nu?

Bobbgy o privi lung.

— Tot mai încerci să-ţi salvezi eroul? Întrebă el cu răceală.

— Nu fac decât să arăt faptele aşa cum se prezintă, dragul meu. Menţionarea numelui Nicholson şi a clinicii lui a suscitat interesul lui Carstairs. Faptul că a ajuns la familia Bassington-ffrench a fost o simplă întâmplare, trebuie să recunoşti.

— Aşa se pare.

— De ce doar „pare”.

— Ei bine, mai există o posibilitate. Carstairs se poate să fi aflat că familia Rivington urma să meargă la masă la familia Bassington-ffrench. E posibil să fi auzit asta cu totul întâmplător în restaurant, la Savoy. Aşa că îi sună şi se arată foarte nerăbdător să le facă o vizită, iar ceea ce speră că s-ar putea întâmpla chiar se întâmplă. Familia Rivington având deja un program stabilit îi propun să-i însoţească la prietenii lor. E posibil, Frankie.

— E posibil dar şi complicat.

— Nu mai complicat decât accidentul tău.

— Accidentul meu a fost o acţiune foarte directă, spuse Frankie cu răceală.

Bobby se dezbrăcă şi îşi puse din nou livreaua de şofer, şi la scurt timp după aceea goneau înapoi spre Staverly.

— Dacă Roger e îndrăgostit de mine se va bucura că mă întorc atât de repede, spuse cu sfială Frankie. Va crede că nu pot să suport să stau departe de el.

— Nici eu nu sunt sigur că poţi să suporţi, spuse Bobby, întotdeauna am auzit că adevăraţii criminali periculoşi sunt deosebit de fermecători.

— Într-un fel, nu pot să cred că e criminal.

— Ai spus-o şi mai devreme.

— Ei bine, asta simt.

— Nu poţi să pierzi din vedere fotografia.

— La naiba cu fotografia!

Bobby intră în tăcere pe drumul ce ducea în faţa casei. Frankie sări din maşină şi intră în casă fără să privească în urmă. Bobby se îndepărtă.

Casa părea foarte tăcută. Frankie se uită la ceas. Era două şi jumătate. „Nu mă aşteaptă decât peste câteva ore. Mă întreb unde sunt”, îşi zise ea.

Deschise uşa bibliotecii şi se opri brusc în prag.

Dr. Nicholson stătea pe sofa ţinând în mâinile sale mâinile Sylviei.

Sylvia sări în picioare şi traversă camera în întâmpinarea lui Frankie.

— Îmi povestea, spuse ea.

Avea glasul înăbuşit. Îşi ascunse faţa în palme.

— E atât de îngrozitor! Suspină ea şi, trecând pe lângă Frankie, ieşi din cameră.

Dr. Nicholson se ridicase. Frankie înaintă un pas spre el. Ochii lui, insistenţi ca de obicei, îi întâlniră pe ai ei.

— Sărmana doamnă, spuse el cu blândeţe. A fost un mare şoc pentru ea.

Colţul gurii zvâcni uşor. Câteva clipe Frankie se gândi că era amuzat. Apoi, absolut brusc, îşi dădu seama că era o emoţie de cu totul altă factură.

Bărbatul era furios. Îşi ascundea furia în spatele unei măşti amabile şi blânde, dar ea exista. Tot ce putea face era să se stăpânească.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Doamna Bassington-ffrench trebuia să afle adevărul, aşa e cel mai bine. Vreau ca ea să-şi convingă soţul să se lase în seama mea.

— Mă tem că v-am întrerupt, spuse Frankie amabilă. M-am întors mai repede decât aveam de gând.

Capitolul XVIII.

Fata din fotografie.

Întors la han, Bobby fu informat că era aşteptat de cineva.

— Este o doamnă. O găsiţi în camera de zi a domnului Askew.

Bobby se îndreptă într-acolo uşor nedumerit. Frankie nu avea cum să fi ajuns înaintea lui la Angler's Arms, decât dacă ar fi avut aripi, iar că vizitatoarea ar fi putut fi alta decât Frankie, nici nu-i trecu prin cap.

Deschise uşa cămăruţei pe care domnul Askew o folosea drept cameră de zi. Dreaptă şi sveltă, îmbrăcată în negru, pe scaun stătea o fată – fata din fotografie.

Bobby fu atât de uluit încât nu putu scoate un cuvânt câteva clipe. Apoi observă că fata era teribil de agitată. Mâinile ei mici tremurau, prinzându-se şi desprinzându-se de marginea scaunului. Părea prea agitată chiar şi să vorbească, dar în ochii ei mari se citea un fel de strigăt disperat de ajutor.

— Dumneata erai? Rosti în cele din urmă Bobby. Închise uşa după el şi înaintă spre masă.

Fata nu vorbi… Ochi ei mari, înspăimântaţi, priveau în ai lui. În final, vorbele veniră ca o şoaptă răguşită.

— Ai spus… ai spus că… O să mă ajuţi. Poate n-ar fi trebuit să vin.

Găsindu-şi cuvintele şi curajul totodată, Bobby interveni:

— Nu trebuia să vii? Prostii. Ai făcut foarte bine că ai venit. Binenţeles că trebuia să vii. Am să fac orice, absolut orice, ca să te ajut. Nu ai de ce să te temi. Aici eşti în siguranţă.

Obrajii fetei se colorară. Rosti brusc:

— Cine eşti? Nu eşti… Nu eşti… Şofer. Adică poţi fi şofer, dar nu eşti unul adevărat.

În ciuda exprimării confuze, Bobby pricepu ce vroia să spună.

— În ziua de azi omul face tot felul de treburi. Am fost în marină. De fapt, nu sunt şofer, dar asta nu contează. Te asigur că poţi să ai încredere în mine şi să-mi spui tot ce te frământă.

Culoarea din obrajii fetei se intensifică.

— Cred că mă crezi nebună, îngână ea. Crezi că sunt nebună de-a binelea.

— Nu, nu.

— Ba da… Prin felul cum am venit aici. Dar eram atât de speriată… Atât de cumplit de speriată… Vocea i se frânse. Ochii i se măriră de parcă ar fi văzut o scenă de groază.

Bobby îi luă mâinile şi spuse:

— Ascultă, e în regulă. Totul va fi bine. Acum eşti în siguranţă… Lângă… Un prieten. Nu ţi se poate întâmpla nimic. Degetele ei îi răspunseră printr-o apăsare uşoară.

— Când ai păşit în lumina lunii noaptea trecută, a fost ca un vis… Ca un vis provocat de un delir, spuse ea cu voce joasă şi grăbită. Nu ştiam de unde vii, dar mi-ai dat speranţă şi asta m-a hotărât să te caut şi… Să-ţi povestesc.

— E în regulă, o încurajă Bobby. Povesteşte-mi. Povesteşte-mi tot.

Fata îşi retrase brusc mâinile.

— Dacă îţi povestesc, ai să mă crezi nebună… ai să crezi că mi-am pierdut minţile stând în acelaşi loc cu toţi ceilalţi.

— Nu, n-am să te cred nebună. Sigur n-am să te cred nebună.

— Ba da. Pentru că chiar pare o nebunie.

— Am să ştiu că nu e. Povesteşte-mi. Te rog, povesteşte-mi. Fata se îndepărtă puţin de el şi rămase dreaptă, cu ochii aţintiţi în gol.

— Uite despre ce-i vorba, spuse ea. Îmi e teamă că am să fiu ucisă.

Avea glasul sec şi răguşit. Vorbea stăpânit, dar mâinile îi tremurau.

— Ucisă?

— Da, pare o nebunie, nu-i aşa? Seamănă a… cum îi spune…? A mania persecuţiei.

— Nu. Nu pari deloc nebună. Doar înfricoşată. Spune-mi, cine vrea să te omoare şi de ce?

Fata tăcu un timp, frământându-şi mâinile, apoi spuse cu glas coborât:

— Soţul meu.
— Soţul dumitale?
Mirarea lui Bobby era totală. Nu şi-ar fi închipuit că era măritată. Gândurile i se roteau prin minte.
— Cine eşti? Întrebă scurt.
Fu rândul ei să fie surprinsă.
— Nu ştii?
— Habar n-am.
— Sunt Moira Nicholson. Soţia doctorului Nicholson.
— Deci nu eşti pacientă?
— Pacientă? Oh, nu. Se întunecă brusc. Presupun că ţi se pare că vorbesc ca o pacientă.
— Nu, nu, n-am vrut sa spun asta. Se străduí s-o liniştească. Sincer, n-am vrut să sune aşa. M-a mirat doar să aflu că eşti măritată şi tot restul. Acum povesteşte mai departe. Cum vrea soţul tău să te omoare?
— Sună a nebunie, ştiu. Dar nu e – nu e! O văd în ochii lui când se uită la mine. Şi s-au întâmplat lucruri bizare… Accidente.
— Accidente? Se repezi Bobby.
— Da. Oh, ştiu că sună isteric şi pare o invenţie…
— Ba deloc. Sună perfect logic. Continuă. Vorbeai de accidente.
— Au fost multe accidente. A dat maşina cu spatele fără să se uite că eram acolo… Am sărit la timp… A pus nişte droguri într-o altă sticlă… Fără să-mi spună… Oh, lucruri stupide… Lucrurile pe care ceilalţi le-ar considera absolut în regulă, dar n-au fost… au fost făcute cu intenţie. Ştiu asta, şi mă termină… Tot timpul să fiu atentă, să mă păzesc… Să încerc să-mi salvez viaţa. Înghiţea cu noduri.
— De ce vrea soţul tău să te elimine? Întrebă Bobby.
Nu se aştepta la un răspuns limpede, dar răspunsul veni prompt.
— Pentru că vrea să se însoare cu Sylvia Bassington-ffrench.
— Cum? Dar e măritată!

— Ştiu, dar aranjează el şi asta.
— Ce vrei să spui?
— Nu ştiu exact. Dar ştiu că vrea să-l aducă de domnul Bassington-ffrench la Conac ca pacient.
— Şi pe urmă?
— Nu ştiu, dar cred că o să se întâmplare ceva.
Tânăra se cutremură.
— Îl are cu ceva la mână pe domnul Bassington-ffrench. Nu ştiu cu ce.
— Bassington-ffrench ia morfină.
— Asta era? Bănuiesc că Jasper i-o furnizează.
— O primeşte prin poştă.
— Poate Jasper nu i-o dă direct… E foarte viclean. Domnul Bassington-ffrench nu trebuie să ştie că morfina îi vine de la Jasper, dar sunt sigură că de la el îi vine. Apoi Jesper o să-l ia la Conac sub pretextul că îl vindecă… Şi o dată acolo…
— Se opri şi se înfioră.
— La Conac se întâmplă tot felul de lucruri, spuse ea. Lucruri ciudate. Oamenii vin acolo să se vindece, dar nu se vindecă, ajung mai rău.
În timp ce ea vorbea, Bobby avea imaginea locului, înţelese o parte din teroarea în care trăia de atâta timp Moira Nicholson.
Spuse brusc:
— Spui că soţul dumitale vrea să se însoare cu doamna Bassington-ffrench?
Moira dădu din cap.
— E nebun după ea.
— Dar ea?
— Nu ştiu, spuse încetişor Moira. Nu pot să îmi dau seama. La prima vedere pare foarte ataşată de soţul şi de băieţelul ei. Pare mulţumită şi împăcată. Pare o femeie cumsecade. Însă uneori am impresia că nu e atât de cumsecade şi sinceră precum pare. Chiar m-am întrebat nu o dată dacă nu cumva este total diferită de ceea ce credem noi… Dacă

nu cumva joacă teatru şi joacă bine… Dar, zău, cred că e o prostie din partea mea să-mi imaginez aşa ceva.

Când trăieşti într-un loc cum e Conacul, gândirea ţi se deformează şi începi să-ţi imaginezi tot felul de lucruri!

— Dar despre Roger, fratele lui Henry Bassington-ffrench, ce crezi?

— Nu ştiu multe despre el. Mi se pare drăguţ, dar cred că e genul de om foarte uşor de păcălit. Ştiu că se lasă influenţat de Jasper. Jasper caută să-l facă să-şi convingă fratele să vină la Conac, iar el are impresia că e ideea lui.

Deodată se aplecă spre Bobby şi-l prinse de mânecă.

— Nu-l lăsa să vină la Conac, îl imploră ea. Dacă vine se va întâmpla ceva îngrozitor. Ştiu asta.

Bobby tăcu un timp, răsucind în minte această poveste uimitoare.

— De când eşti căsătorită cu Nicholson? Întrebă el în cele din urmă.

— De un an aproape.

— Te-ai gândit vreodată să-l părăseşti?

— Cum aş putea? N-am unde să mă duc. N-am nici un ban. Dacă m-ar lua careva, ce-aş putea să-i spun? O poveste fantastică despre soţul meu care vrea să mă omoare? Cine m-ar crede?

— Ei bine, eu te cred.

Se opri o clipă, ca şi cum ar fi căutat o soluţie. Apoi continuă:

— Ascultă, am să-ţi pun o întrebare foarte directă. Cunoşti un bărbat pe nume Alan Carstairs?

Tânăra se înroşi.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că e destul de important şi trebuie să ştiu. Eu cred că l-ai cunoscut cândva pe Alan Carstairs şi i-ai dat o fotografie de-a ta.

Moira lăsă ochii în jos şi tăcu un timp. Apoi şi-i ridică şi-l privi drept.

— E foarte adevărat.

— L-ai cunoscut înainte de căsătorie?
— Da.
— A venit vreodată aici să te vadă de când te-ai măritat?
Moira ezită, apoi spuse:
— Da. Odată.
— Cam acum o lună?
— Da, cam aşa.
— Ştia că locuieşti aici?
— Nu ştiu de unde ştia… Eu nu-i spusesem. De când m-am măritat, nu i-am scris niciodată.
— Dar a aflat şi a venit să te vadă. Soţul tău ştie?
— Nu.
— Aşa crezi tu. Dar se putea şi să ştie, nu?
— Presupun că da, dar n-a dat de înţeles că ştia.
— Ai discutat cu Carstairs despre soţul tău? I-ai împărtăşit temerile tale?
Tânăra clătină din cap.
— Pe atunci nu bănuiam nimic.
— Dar erai nefericită, nu?
— Da.
— Şi i-ai spus asta?
— Nu, am căutat să ascund că mariajul meu nu mergea bine.
— Dar la fel de bine putea să ghicească, spuse cu blândeţe Bobby.
— Îmi închipui că da, recunoscu femeia cu glasul scăzut.
— Crezi că… Nu ştiu cum să spun… Dar crezi că ştia ceva despre soţul tău… Că bănuia, de pildă, că această clinică se putea să nu fi fost ceea ce pare?
Moira se încruntă într-o încercare de a-şi aminti.
— E posibil, spuse într-un târziu. Mi-a pus unele întrebări destul de ciudate… Dar… Nu. Nu cred că putea să ştie ceva despre asta.
Bobby rămase tăcut un timp, apoi spuse:
— Crezi că soţul tău ar putea să fie un bărbat gelos?
Spre surprinderea lui, tânăra răspunse:

— Da, foarte gelos.
— Gelos, de pildă, pe tine.
— Vrei să spui că e gelos chiar dacă nu ţine la mine? Ei bine, da, chiar şi aşa e gelos. Sunt proprietatea lui, înţelegi. E un om ciudat… Foarte ciudat.
Se înfioră.
Apoi întrebă brusc.
— Nu ai nici o legătură cu poliţia, nu-i aşa?
— Eu? Oh, nu!
— Mă întrebam, adică…
Bobby îşi privi livreaua de şofer şi spuse:
— E o poveste destul de lungă.
— Eşti şoferul lui lady Frances Derwent, nu-i aşa? Aşa spunea proprietarul hanului. Am cunoscut-o pe lady Frances acum două seri, la cină.
— Ştiu. Se opri. Trebuie să luăm legătura cu ea. Mie mi-e cam greu s-o fac. Crezi că poţi să suni şi să ceri să vorbeşti cu ea, iar apoi să-i dai întâlnire undeva într-un loc retras?
— Îmi închipui că da, răspunse încetişor Moira.
— Probabil ţi se pare foarte ciudat, dar nu o să ţi se mai pară după ce îţi voi explica. Trebuie să luăm cât mai curând posibil legătura cu Frankie. E esenţial!
Moira se ridică.
— Foarte bine, spuse ea.
Ezită cu mâna pe clanţă.
— Alan. Alan Carstairs. Spunea că l-ai văzut?
— L-am văzut, răspunse încetişor Bobby. Dar nu de curând. „Desigur, ea nu ştie că e mort”, gândi el cu tristeţe. Cu glas tare, spuse:
— Sun-o pe lady Frances. Apoi îţi voi povesti totul.
Capitolul XIX.
Consfătuire în trei.
Moira se întoarse după câteva minute.
— Am vorbit cu ea, spuse. I-am dat întâlnire într-o căsuţă de vară de lângă râu. Îmi închipui că i s-a părut foarte ciudat, dar a spus că vine.

— Bine. Şi unde anume e locul ăsta?

Moira îi descrise în amănunţime casa şi cum se ajunge acolo.

— Perfect, spuse Bobby. Mai întâi pleci dumneata. Eu voi veni pe urmă. Femeia plecă. Bobby mai rămase un timp să schimbe o vorbă cu domnul Askew.

— Ciudată vizita asta a doamnei Nicholson, spuse el ca din întâmplare. Am lucrat cândva pentru un unchi al ei. Un canadian.

Se gândea că vizita Moirei putea să dea naştere la bârfe şi ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca aceste bârfe să ajungă la urechea doctorului Nicholson.

— Nu-i aşa? Spuse domnul Askew. Chiar mă întrebam.

— Da. M-a recunoscut şi a venit să vadă cum o mai duc. E o doamnă drăguţă şi plăcută.

— Foarte plăcută, într-adevăr. Nu poate să aibă cine ştie ce viaţă acolo, la Conac.

— Îmi închipui, aprobă Bobby.

Considerând că îşi atinsese obiectivul, hoinări prin sat şi, ca şi cum nu avea nici o ţintă, se îndreptă spre locul indicat de Moira. Ajunse cu bine la întâlnire şi o găsi pe Moira aşteptându-l. Fankie nu apăruse încă.

Privirea Moirei, dreaptă şi întrebătoare, îl făcu pe Bobby să-şi spună că era momentul să încerce o explicaţie.

— Am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri îngrozitoare, spuse el şi se opri încurcat.

— Spune.

Bobby se avântă.

— În primul rând, nu sunt şofer, deşi lucrez la un garaj din Londra. Şi nu mă cheamă Hawkins, ci Jones. Bobby Jones. Locuiesc la Marchbolt, în Wales.

Moira asculta cu atenţie, dar era limpede că numele de Marchbolt nu-i spunea nimic.

Bobby strânse din dinţi şi plonjă cu curaj în miezul problemei.

— Ascultă, mi-e teamă că am să te cam şochez. Prietenul acela al dumitale… Alan Carstairs… Ei bine… E mort.

O văzu tresărind şi îşi mută cu tact privirea de la ea. Oare o durea? Fusese… la naiba…! Îndrăgostită de tip?

Tânăra tăcu un timp, apoi rosti cu glasul jos, îngândurat:

— Deci din cauza asta nu s-a mai întors! Chiar mă întrebam de ce. Bobby îşi făcu curaj şi se uită la ea. Îi veni inima la loc. Femeia era tristă şi îngândurată, dar nimic mai mult.

— Povesteşte-mi, spuse ea.

— A căzut în prăpastie la Marchbolt… Locul unde locuiesc eu. Eu şi un doctor s-a întâmplat să fim acolo atunci, şi l-am găsit. Făcu o pauză, apoi adăugă. Avea fotografia dumitale în buzunar.

— Serios? Zâmbi dulce şi destul de trist. Dragul Alan, era… Foarte credincios.

După câteva clipe de tăcere, Moira întrebă:

— Când s-a întâmplat?

— Acum o lună. Mai exact pe 3 octombrie.

— Trebuie să fi fost chiar după ce a venit aici.

— Da. Ţi-a spus că avea de gând să se ducă în Wales?

Tânăra clătină din cap.

— Nu cunoşti pe nimeni cu numele de Evans, nu-i aşa? Întrebă Bobby.

— Evans? Moira se încruntă. Nu, nu cred. Fireşte, e un nume foarte comun, dar nu-mi spune nimic. Cine e?

— Exact asta nu ştim. Oh, în sfârşit. Iat-o pe Frankie!

Frankie se apropia grăbită pe potecă. La vederea celor doi, pe faţă îi apăru o expresie contrariată.

— Bună, Frankie, spuse Bobby. Mă bucur că ai venit. Avem de discutat, nu glumă! În primul rând, doamna Nicholson e cea din fotografie.

— Oh! Exclamă Frankie prostită.

Se uită la Moira şi izbucni în râs.

— Dragul meu, acum înţeleg de ce te-a şocat atât de tare vederea doamnei Cayman la anchetă, spuse ea.

— Întocmai, recunoscu Bobby.

Ce prost fusese! Cum de-şi putuse imagina, chiar şi pentru o clipă, că timpul ar fi putut transforma o Moira Nicholson într-o Amelia Cayman!

— Doamne, ce prost am fost! Exclamă el.

Moira îi privea nedumerită.

— Am atâtea de povestit şi nu prea ştiu cum s-o fac, spuse Bobby.

Îi descrise pe cei doi Cayman şi cum identificaseră cadavrul.

— Dar eu tot nu înţeleg, spuse încurcată Moira. Al cui cadavru era de fapt? Al fratelui ei sau al lui Alan Carstairs?

— Aici intervine lucrătura, explică Bobby.

— Iar apoi Bobby a fost otrăvit, continuă Frankie.

— Jumătate de gram de morfină, completă Bobby.

— Tu să taci! Eşti în stare să vorbeşti ore în şir despre asta şi să plictiseşti lumea. Lasă-mă pe mine să explic.

Inspiră adânc.

— Vezi dumneata, aceşti Cayman au venit după anchetă la Bobby şi l-au întrebat dacă fratele (aşa-zisul) spusese ceva înainte de a muri, iar Bobby le-a răspuns că nu. Dar, după aceea, Bobby şi-a amintit că spusese ceva despre un bărbat pe nume Evans, aşa că le-a scris şi le-a spus, iar la câteva zile după aceea a primit o scrisoare în care i se oferea o slujbă în Peru sau nu ştiu unde, şi, după ce el a refuzat-o, cineva i-a pus o grămada de morfină…

— Jumătate de gram, precizează Bobby.

— În bere. Numai că, având o constituţie robustă, Bobby n-a murit. Atunci ne-am dat seama că Pritchard – ştii, Carstairs, trebuie că fusese împins în prăpastie;

— Dar de ce? Întrebă Moira.

— Nu înţelegi? Vai, dar pentru noi e limpede ca lumina zilei. Probabil nu m-am priceput eu să explic. Oricum, am hotărât că a fost împins şi că, probabil, Roger Bassington-ffrench a făcut-o.

— Roger Bassington-ffrench?

Moira se amuza copios.

— Aşa am văzut noi lucrurile. Vezi dumneata, el a fost acolo atunci, fotografia dumitale a dispărut, iar el părea să fie singurul om care ar fi putut s-o ia.

— Înţeleg, spuse Moira pe gânduri.

— Iar apoi, continuă Frankie, s-a întâmplat să am un accident chiar aici. Uimitoare coincidenţă, nu-i aşa? Îi aruncă o privire de atenţionare lui Bobby. Aşa că i-am telefonat lui Bobby şi i-am propus să vină pe post de şofer al meu ca să cercetăm problema.

— Deci acum înţelegi cum a fost? Întrebă Bobby, acceptând discreta abatere de la adevăr a lui Frankie. Iar punctul culminant a fost noaptea trecută când, păşind pe domeniul Conacului, am dat cu ochii de dumneata – fata din fotografia misterioasă.

— M-ai recunoscut foarte repede, spuse Moira cu un surâs.

— Da, aş fi recunoscut oriunde fata din fotografie.

Moira se înroşi. Apoi păru s-o fulgere o idee şi îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Îmi spuneţi adevărul? Întrebă ea. E chiar adevărat că aţi ajuns aici… Întâmplător? Sau aţi venit pentru că… Pentru că… Glasul îi tremura, pentru că îl bănuiţi pe soţul meu?

Bobby şi Frankie se priviră. Apoi Bobby spuse:

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că nici n-am auzit măcar de soţul dumitale până să venim aici.

— Oh, înţeleg. Se întoarse spre Frankie. Îmi pare rău, lady Frances, dar, vezi, mi-am adus aminte de seara când am venit la cină. Soţul meu îţi tot punea întrebări despre accident. Nu-mi dădeam seama de ce. Dar acum mă gândesc că bănuia, poate, că n-a fost un accident autentic.

— Ei bine, dacă chiar vrei să ştii, n-a fost, spuse Frankie. Uff, acum mă simt mai bine! Totul a fost aranjat cu mare grijă. Dar nu a avut nici o legătură cu soţul dumitale. Toată treaba a fost regizată pentru că vroiam să… Să… Cum îi

spune…? Să găsim un cap de acuzare împotriva lui Roger Bassington-ffrench.

— A lui Roger? Moira zâmbi uimită. Pare absurd!

— În tot cazul, faptele sunt fapte, spuse Bobby.

— Roger… Oh, nu! Clătină din cap. Ar putea fi slab, sau nesăbuit. S-ar putea îngloda în datorii, sau ar putea fi amestecat în vreun scandal… Dar să împingă pe cineva în prăpastie… Nu, pur şi simplu nu-mi pot imagina una ca asta!

— Nici eu nu-mi prea pot imagina asta, să ştii, spuse Frankie.

— Dar el trebuie să fi luat fotografia, se încăpăţână Bobby. Ascultă, doamnă Nicholson, îţi spun eu cum stau lucrurile.

Povesti rar şi amănunţit. Când termină femeia dădu din cap în semn că a înţeles.

— Înţeleg ce vrei să spui. Pare foarte ciudat. Se opri o clipă, apoi spuse brusc: De ce nu-l întrebaţi?

Capitolul XX.

Consfătuire în doi.

O clipă, simplitatea întrebării le tăie răsuflarea. Frankie şi Bobby începură să vorbească în acelaşi timp.

— E imposibil… Începu Bobby.

— Nu putem face aşa ceva, rosti concomitent Frankie.

Apoi încremeniră în faţa posibilităţilor ideii.

— Vedeţi, spuse repede Moira, eu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Într-adevăr, se pare că Roger trebuie că a luat fotografia, dar nu cred nici o clipă că el l-a împins pe Alan în prăpastie. De ce ar fi făcut-o? Nici măcar nu-l cunoştea. Se întâlniseră o singură dată aici, la masă. Nu exista nici o legătură între ei. Nu avea nici un motiv.

— Atunci cine l-a împins în prăpastie? Întrebă Frankie pe şleau.

Pe chipul Moirei se aşternu o umbră.

— Nu ştiu, recunoscu ea.

— Ascultă, spuse Bobby. Te superi dacă îi spun lui Frankie ce mi-ai povestit legat de temerile tale?

Moira întoarse capul.

— Dacă vrei tu… Dar sună prea melodramatic şi isteric, în momentul de faţă nici chiar eu nu cred.

Într-adevăr, întreaga relatare, făcută fără emoţie sub cerul liber, tipic englezesc, păru ciudat de lipsită de realism.

Moira se ridică brusc.

— Consider că am fost teribil de proastă, spuse ea cu buza tremurând. Te rog să nu iei în seamă cele ce ţi-am spus, domnule Jones. A fost doar din cauza… Nervilor. În tot cazul, acum trebuie să plec. La revedere.

Se îndepărtă repede. Bobby sări după ea, dar Frankie îl trase cu putere înapoi.

— Stai aici, prostule, mă ocup eu de asta.

Pleacă repede după Moira. Reveni după câteva minute.

— Ei bine? Întreabă neliniştit Bobby.

— E în regulă, am calmat-o. I-a căzut cam greu să-şi audă temerile expuse unei terţe persoane. I-am promis că ne vom întâlni iarăşi toţi trei, curând. Acum, dacă nu te împiedică plecarea ei, povesteşte-mi totul, pe îndelete.

Bobby îi povesti. Frankie ascultă cu atenţie, apoi spuse:

— Cel puţin două lucruri se potrivesc. Când m-am întors de la Londra, am dat peste Nicholson şi Sylvia Bassington-ffrench… El îi ţinea mâinile, şi s-a uitat la mine să mă mănânce, nu alta! Cred că, să fi putut, m-ar fi omorât pe loc.

— Şi al doilea lucru?

— Oh, un simplu incident. Sylvia ne-a povestit ce impresie puternică făcuse fotografia Moirei asupra unui străin care venise la ei. Dacă ţinem cont de asta, străinul era Carstairs. El a recunoscut fotografia, doamna Bassington-ffrench i-a spus că e fotografia doamnei Nicholson, şi aşa a ajuns el să afle unde se afla ea. Dar să ştii, Bobby, eu tot nu văd ce amestec are Nicholson în toată afacerea. De ce să fi vrut să-l elimine pe Alan Carstairs?

— Crezi că el l-a eliminat, nu Bassington-ffrench? Ar fi o coincidenţă prea mare ca amândoi să se fi aflat în acelaşi

timp la Marchbolt.

— Coincidenţele chiar se întâmplă. Dar dacă a fost Nicholson, eu nu văd motivul. Era oare Carstairs pe urmele lui Nicholson ca şef al bandei de traficanţi? Sau motivul crimei a fost noua noastră prietenă?

— Ar putea fi ambele, sugeră Bobby. Se poate ca Nicholson să fi aflat de întâlnirea dintre Carstairs şi soţia lui, şi să fi crezut că ea l-a trădat în vreun fel.

— Da, este o posibilitate. Dar în primul rând trebuie să ne asigurăm în privinţa lui Roger Bassington-ffrench. Singurul lucru pe care îl avem împotriva lui e povestea cu fotografia. Dacă are vreo explicaţie satisfăcătoare pentru asta…

— Vrei să-l întrebi direct? Crezi că e înţelept? Dacă este un infractor înrăit, cum am hotărât noi că trebuie să fie, înseamnă să-i arătăm atu-ul nostru.

— Nu chiar… Nu cum am s-o fac eu. La urma urmelor, în absolut toate celelalte privinţe e cinstit şi curat ca lacrima. Noi am luat-o ca pe o super-viclenie, dar dacă chiar e nevinovat, dacă poate explica povestea cu fotografia (iar eu am să-l urmăresc cu atenţie, şi am să văd dacă apare vreun semn de ezitare sau vinovăţie), deci, cum spuneam, dacă o poate explica, atunci ne poate deveni un aliat preţios.

— Cum adică, Frankie?

— Dragul meu, mica ta prietenă se poate să fie o vânătoare de senzaţii tari căreia îi place să exagereze, dar să presupunem că nu e, că tot ce spune este purul adevăr, soţul ei vrea să scape de ea ca să se însoare cu Sylvia. Nu-ţi dai seama că, în cazul ăsta, şi Henry Bassington-ffrench e în pericol de moarte? Trebuie să-l împiedicăm cu orice preţ să se ducă la Conac. Or, în prezent, Roger Bassington-ffrench e de partea lui Nicholson.

— Bravo, Frankie! Spuse liniştit Bobby. Dă-i înainte cu planul tău.

Frankie se ridică, dar înainte de a pleca, se opri o clipă.

— Nu-i ciudat? Parcă ne-am afla între coperţile unei cărţi, în mijlocul romanului altcuiva. E un sentiment teribil de

straniu.

— Ştiu ce vrei să spui, rosti Bobby. Povestea asta are ceva supranatural. Eu aş numi-o mai degrabă piesă, decât roman. Este ca şi cum am fi intrat în scenă în plin act doi, şi n-avem absolut nici un rol în piesă, dar trebuie să mimăm, şi ceea ce face ca să fie extrem de greu e faptul că nu avem nici cea mai mică idee ce a fost în actul întâi.

Frankie dădu repede din cap.

— Nici măcar nu sunt sigură că e actul doi… Seamănă mai mult cu al treilea. Bobby, sunt convinsă că trebuie să mergem mult înapoi… Şi trebuie să ne mişcăm repede pentru că îmi imaginez că piesa e teribil de aproape de lăsarea cortinei.

— Cu cadavre împrăştiate peste tot. Iar ce ne-a adus în spectacol a fost o chestie banală, şapte cuvinte, fără înţeles în ceea ce ne priveşte pe noi.

— De ce nu i-au cerut lui Evans? Ce-i ciudat, Bobby, e că deşi am descoperit o mulţime de lucruri iar în poveste intră din ce în ce mai multe personaje, nu ne apropiem deloc de misteriosul Evans.

— Am o idee în legătură cu Evans. Am impresia că, de fapt, Evans nu contează deloc şi, cu toate că a constituit punctul nostru de plecare, e complet neesenţial. Trebuie să fie ca în basmul acela a lui Wells în care un prinţ construieşte un palat sau templu grozav în jurul mormântului iubitei sale, iar când e gata, mai rămâne un mărunţiş care-l enervează, aşa că spune, „Eliminaţi-l”, iar mărunţişul era, de fapt, mormântul însuşi.

— Uneori cred că nu există nici un Evans.

Cu asta, îşi luă la revedere şi se îndepărtă.

Capitolul XXI.

Roger răspunde la întrebare.

Norocul îi surâse lui Frankie pentru că dădu peste Roger nu departe de casă.

— Bună, spuse el. Te-ai întors devreme de la Londra.

— N-am avut chef de Londra, răspunse Frankie.

— Ai fost deja în casă? Chipul îi deveni grav. Am aflat că Nicholson i-a spus Sylviei adevărul despre sărmanul Henry. Biata fată, a fost o lovitură pentru ea. Se pare că nu bănuia nimic, absolut nimic.

— Ştiu, când am intrat i-am găsit pe amândoi în bibliotecă. Ea era… Foarte tulburată.

— Ascultă, Frankie, Henry trebuie să fie neapărat vindecat. Nu e cu adevărat dependent de drogul ăsta. Nu-l ia de foarte mult timp. Şi are toate motivele din lume să vrea să se vindece. Sylvia, Tommy, căminul lui. Trebuie să i se explice clar situaţia. Nicholson este exact omul care poate să aducă lucrurile la normal. Vorbeam cu el zilele trecute. A avut nişte rezultate uimitoare. Chiar şi cu oameni care au fost ani întregi sclavii prafului ăsta blestemat. Măcar de-ar consimţi Henry să se ducă la Conac…!

Frankie îl întrerupse.

— Ascultă, vreau să te întreb ceva. Doar o întrebare. Sper să nu mă consideri impertinentă.

— Ce este? Întrebă Roger brusc atent.

— Ai avea ceva împotrivă să-mi răspunzi dacă te-aş întreba dacă ai luat o fotografie din buzunarul bărbatului acela… Cel care a căzut în prăpastie la Marchbolt?

Îl studia cu, atenţie, urmărind fiecare nuanţă a expresiei lui. Era mulţumită de ceea ce vedea.

O uşoară supărare, o urmă de stânjeneală… Nici o tresărire de spaimă sau vinovăţie.

— Cum naiba ai ghicit? Întrebă el. Sau ţi-a spus Moira… Cu toate că ea nu avea cum să ştie.

— Deci ai luat-o?

— Îmi închipui că trebuie să recunosc.

— De ce?

Roger păru din nou încurcat.

— Ei bine, uite cum s-a întâmplat. Stăteam de pază lângă cadavru. Ceva îi ieşea din buzunar. M-am uitat ce era. Printr-o coincidenţă uimitoare, era fotografia unei femei pe care o cunoşteam – o femeie măritată, o femeie despre care

bănuiam că nu avea o căsnicie fericită. Ce urma să se întâmple? O anchetă. Publicitate. Era posibil ca numele bietei femei să apară în toate ziarele. Am acţionat din instinct. Am luat fotografia şi am rupt-o. Am acţionat greşit, aş spune, dar Moira Nicholson este o făptură drăguţă şi nu vroiam să intre în vreun scandal.

Frankie inspiră adânc.

— Deci asta a fost! Spuse ea. Dacă ai şti…

— Ce să ştiu? Întrebă nedumerit Roger.

— Nu ştiu dacă îţi pot spune chiar acum. Poate mai târziu. Totul e destul de complicat. Acum am înţeles de ce ai luat fotografia, dar aveai vreun motiv să nu spui că l-ai recunoscut pe bărbatul acela? N-ar fi trebuit să spui poliţiei cine era?

— Să-l recunosc? Întrebă Roger. Părea nedumerit. Cum puteam să-l recunosc? Nu-l cunoşteam.

— Dar îl cunoscuseşi aici, cu numai o săptămână în urmă!

— Fată dragă, ţi-ai pierdut minţile?

— Alan Carstairs… L-ai cunoscut pe Alan Carstairs?

— Ah, da! Tipul care a venit aici cu familia Rivington. Dar mortul nu era Alan Carstairs.

— Ba era.

Se uitară unul la altul, apoi Frankie spuse din nou bănuitoare.

— Trebuie să-l fi recunoscut.

— Nu i-am văzut nici o clipă faţă.

— Poftim?

— Avea o batistă pe faţă. Frankie îl privi lung. Îşi aminti deodată că, relatând tragedia, Bobby menţionase că-i acoperise faţă mortului cu o batistă.

— Nu te-ai gândit să te uiţi? Continuă Frankie.

— Nu. De ce să mă uit?

„Eu să fi găsit o fotografie a unei cunoştinţe în buzunarul unui mort, fireşte că m-aş fi uitat la faţa lui. Cât de lipsiţi de curiozitate sunt bărbaţii!”

— Sărmana, spuse Frankie cu glas tare. Îmi pare teribil de rău pentru ea.

— La cine te referi? La Moira Nicholson? De ce îţi pare rău pentru ea?

— Pentru că e îngrozită, spuse Frankie încetişor.

— Întotdeauna arată pe jumătate moartă de frică. Ce o îngrozeşte?

— Soţul ei.

— Nici eu nu m-aş pune cu Jasper Nicholson, recunoscu Roger.

— Ea e convinsă că el caută s-o omoare, spuse Frankie direct.

— Oh, vai de mine! O privi neîncrezător.

— Stai jos, spuse Frankie. Am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri. Trebuie să-ţi dovedesc că dr. Nicholson e un criminal periculos.

— Criminal?

Tonul lui Roger era clar neîncrezător.

— Aşteaptă până auzi toată povestea.

Îi povesti amănunţit tot ce se întâmplase din ziua în care Bobby şi dr. Thomas descoperiseră cadavrul. Omise doar faptul că accidentul ei nu fusese real, dar dădu de înţeles că mai zăbovise la Marroway Court din dorinţa puternică de a da de capătul misterului.

Nu se putu plânge de lipsă de interes din partea ascultătorului. Roger păru de-a dreptul fascinat de poveste.

— Chiar e adevărat? Întrebă el. Tot ce mi-ai spus despre otrăvirea tipului ăla, Jones, şi tot restul sunt adevărate?

— Cât se poate de adevărate, dragul meu.

— Scuză-mi neîncrederea… Dar e cam greu de înghiţit, nu-i aşa? Rămase tăcut câteva clipe, cu fruntea încruntată, în cele din urmă, spuse:

— Deşi totul sună fantastic, cred că presupunerea ta iniţială a fost corectă. Omul ăsta, Alex Pritchard sau Alan Carstairs, trebuie că a fost omorât. Altfel atacul asupra lui Jones n-ar fi avut nici un rost. Dacă cheia enigmei este sau

nu fraza „De ce nu i-au cerut lui Evans”? Nu mi se pare un lucru prea important din moment ce nu ştim cine e Evans şi ce trebuia sa i se ceară. Să presupunem că criminalul sau criminalii au tras concluzia că Jones era în posesia unor informaţii, fie că era sau nu conştient de asta, informaţii periculoase pentru ei. În consecinţă, au încercat să-l elimine, şi probabil vor încerca din nou dacă îi vor da de urmă. Până aici e logic, dar nu văd cum ai ajuns să te fixezi la Nicholson.

— E un om sumbru, are un Talbot albastru închis şi n-a fost aici în ziua în care Bobby a fost otrăvit.

— Argumentele sunt subţirele.

— Mai sunt şi lucrurile pe care i le-a spus doamna Nicholson lui Bobby.

Îi povesti, şi din nou lucrurile sunară nefiresc şi melodramatic pe fundalul peisajului tihnit de ţară.

Roger ridică din umeri.

— Ea crede că el îi furnizează droguri lui Henry, dar asta e o simplă presupunere, nu există nici cea mai mică dovadă în acest sens. Crede că el îl vrea pe Henry la Conac, ca pacient. Foarte bine, asta e o dorinţă foarte firească pentru un doctor. Un doctor vrea să aibă mai mulţi pacienţi. Ea crede că el e îndrăgostit de Sylvia. Ei bine, în privinţa asta nu mă pot pronunţa.

— Dacă asta crede, probabil că are dreptate, îl întrerupse Frankie. O femeie trebuie să-şi cunoască foarte bine soţul.

— Presupunând că e adevărat, asta nu înseamnă neapărat că omul e un criminal periculos. O mulţime de indivizi respectabili se îndrăgostesc de soţiile altora.

— Mai e şi convingerea că el vrea s-o omoare, spuse Frankie.

Roger o privi ironic.

— Dumneata chiar o iei în serios?

— Oricum, ea aşa e convinsă.

Roger dădu din cap, îşi aprinse o ţigară, apoi spuse:

— Întrebarea e: cât sunt de luat în seamă convingerile ei? Conacul e un loc cumplit, plin de pacienţi ciudaţi. Atmosfera de acolo poate dăuna echilibrului unei femei, mai ales uneia cu nervii slabi.

— Deci nu crezi că e adevărat?

— Nu spun asta. Probabil ea crede sincer că soţul ei vrea s-o ucidă, dar convingerea ei se bazează pe ceva real? Nu mi se pare.

Frankie îşi aminti cu ciudată claritate cuvintele Moirei: „A fost doar din cauza… Nervilor”. Iar simplul fapt că ea spusese asta părea să indice că, de fapt, nu era vorba de nervi. Frankie simţea toate astea dar nu ştia cum să-i explice lui Roger.

Între timp, tânărul continua să vorbească:

— Dacă ai putea dovedi că Nicholson a fost în Marchbott în ziua accidentului cu prăpastia, ar fi cu totul altceva, sau dacă ai găsi vreo legătură între el şi Carstairs, dar mi se pare că-i ignori pe adevăraţii suspecţi.

— Care adevăraţii suspecţi?

— Familia… Cum spuneai că-i cheamă…? Hayman?

— Cayman.

— Exact. Ei sunt amestecaţi până peste cap, asta fără doar şi poate. Mai întâi falsa identificare a cadavrului. Apoi insistenţa lor de a afla dacă sărmanul om a spus ceva înainte să moară. Şi cred că e logic să presupunem, cum ai spus dumneata, că oferta de la Bueno Aires a venit de la ei sau a fost pusă la cale de ei.

— E niţel supărător să vezi că se fac eforturi ca să fii eliminat din cauza a ceva ce ştii, şi tu habar să n-ai ce e acel ceva. În ce bucluc te pot băga nişte cuvinte!

— Da, spuse întunecat Roger, asta a fost o greşeală din partea lor. O greşeală pentru care le va trebui mult timp ca s-o îndrepte.

— Oh! Strigă Frankie. Tocmai mi-a venit o idee! Vezi dumneata, până acum am presupus că fotografia Moirei Nicholson a fost înlocuită cu cea a doamnei Cayman.

— Te asigur că n-am purtat niciodată lipită de inimă fotografia doamnei Cayman, spuse cu seriozitate Roger. Pare o fiinţă extrem de respingătoare.

— Ei bine, într-un fel era arătoasă, recunoscu Frankie, chiar dacă era ţipătoare şi vulgară. Dar problema e următoarea: Carstairs putea avea la el şi fotografia ei, şi pe a doamnei Nicholson.

Roger dădu din cap.

— Iar dumneata crezi… Începu el.

— Eu cred că una avea legătură cu dragostea, iar cealaltă cu afacerile! Carstairs avea un motiv să poarte cu el fotografia doamnei Cayman. Poate vroia să fie indentificată de cineva. Şi-acum, ce se întâmplă? Cineva, probabil domnul Cayman, îl urmăreşte, prinde un moment prielnic, se furişează prin ceaţă în spatele lui, şi-i dă brânci. Carstairs cade în prăpastie cu un strigăt uimit. Cayman o şterge cât poate de repede, ca să nu fie văzut de cineva. Să zicem că el nu ştie că Alan Carstairs are la el fotografia aceea. Ce se întâmplă mai departe? Fotografia apare în ziare.

— Consternare în menajul Cayman, o ajută Roger.

— Exact. Ce e de făcut? Un lucru îndrăzneţ – iau taurul de coarne. Cine îl cunoaşte pe Carstairs la faţă? Cu greu cineva din ţara asta. Doamna Cayman vine degrabă vărsând lacrimi de crocodil şi recunoaşte cadavrul ca fiind al presupusului ei frate. În plus, scot din mânecă povestea pachetelor trimise prin poştă, pentru a întări teoria călătoriei de plăcere.

— Frankie, să ştii că-i o teorie absolut sclipitoare! Spuse Roger cu admiraţie.

— Şi eu cred că e destul de bună. Ai mare dreptate. Trebuie să ne apucăm de treabă şi să dăm de urma familiei Cayman. Nu ştiu de ce n-am făcut-o până acum.

Nu era chiar adevărat, întrucât Frankie ştia foarte bine motivul, şi anume pentru că fuseseră pe urmele lui Roger

însuşi. Oricum, în stadiul actual, ar fi fost o lipsă de tact să i-o spună.

— Ce facem cu doamna Nicholson? Întrebă ea brusc.

— Cum, adică?

— Ei bine, sărăcuţa e speriată de moarte. Din câte văd, nu-ţi pasă de ea, Roger.

— Ba îmi pasă, dar oamenii nestăpâniţi întotdeauna m-au iritat.

— Oh, dar încearcă să fii sincer. Ea ce să facă? Nu are un ban, nici unde să se ducă.

Roger spuse pe neaşteptate:

— În locul ei, Frankie, tu ai fi găsit o soluţie.

— Oh! Frankie rămase cu gura căscată.

— Da, ai fi găsit. Dacă ai fi fost convinsă că cineva încearcă să te omoare, n-ai fi stat cu braţele încrucişate, aşteptând cu spaimă să fii omorâtă: Ai fi fugit şi ţi-ai fi câştigat cumva existenţa, sau l-ai fi omorât tu prima pe respectivul. Ai fi făcut ceva!

Frankie încercă să se gândească ce-ar fi făcut.

— Sigur aş fi făcut ceva, spuse ea gânditoare.

— Adevărul e că dumneata ai curaj iar ea n-are, spuse Roger cu hotărâre.

Frankie se simţi măgulită. Moira Nicholson nu era chiar genul de femeie pe care îl admira şi, în plus, era uşor tulburată de atracţia pe care o exercita asupra lui Bobby. „Lui Bobby îi plac femeile neajutorate," gândi ea, şi îşi aminti ciudata fascinaţie pe care o exercitase încă de la început fotografia asupra lui. „Ei bine, Roger e altfel, în tot cazul". Era clar, lui Roger nu-i plăceau femeile neajutorate. Pe de altă parte, era limpede că Moira nu se prea gândea la Roger. Îl numise slab şi respinsese posibilitatea că acesta ar fi avut curaj să omoare pe cineva. Poate că era slab dar, fără doar şi poate, avea farmec. Îl simţise din primul moment când ajunsese la Merroway Court.

Roger spuse liniştit:

— Dacă ai vrea, Frankie, ai putea face orice dintr-un bărbat…

Frankie simţi un fior şi, în acelaşi timp, o acută senzaţie de stânjeneală. Schimbă repede subiectul.

— Cât despre fratele dumitale… Încă mai crezi că trebuie să se aducă la Conac?

Capitolul XXII.

Altă victim

— Nu spuse Roger. Nu cred. În definitiv, există o mulţime de alte clinici unde să se trateze. Important e să-l facem pe Henry să accepte.

— Crezi că va fi greu?

— Mă tem că da. L-ai auzit şi tu serile trecute. Ar fi cu totul altă situaţie dacă l-am putea prinde în unul din momentele lui de remuşcare. Oh, uite-o pe Sylvia.

Doamna Bassington-ffrench venea dinspre casă privind în jur, apoi, văzându-i pe Bobby şi Frankie, se îndreptă spre ei.

Amândoi remarcară că era crispată şi îngrijorată.

— Roger, te căutam, spuse ea, şi, văzând că Frankie vru să se îndepărteze, adăugă: Nu, nu pleca, draga mea. De ce să ne mai ascundem. Oricum, cred că deja ştii tot. Ai ştiut-o de câtva timp, nu-i aşa? Frankie dădu din cap.

— În timp ce eu am fost oarbă! Spuse Sylvia cu amărăciune. Oarbă! Amândoi aţi văzut ceea ce eu nici măcar n-am bănuit. Mă întrebam, doar, de ce s-a schimbat atât de mult Henry. Mă simţeam nefericită, fără să cunosc motivul schimbării lui.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton uşor schimbat:

— Imediat ce dr. Nicholson mi-a spus adevărul, m-am dus direct la Henry. Chiar acum vin de la el. Se opri, înghiţindu-şi un nod. Roger, o să fie bine. A fost de acord. Mâine se va duce la Conac şi se va lăsa pe mâna doctorului Nicholson.

— Oh! Nu… Exclamaţia porni simultan de la Roger şi de la Frankie. Silvya îi privi uimită.

Roger vorbi încurcat.

— Ştii, Sylvia, m-am gândit mai bine, şi nu cred că cea mai bună soluţie e Conacul.

— Crezi că poate renunţa singur la droguri? Întrebă Sylvia cu îndoială.

— Nu, nu cred. Dar mai sunt şi alte clinici… Clinici nu… Ei bine, nu atât de aproape. Sunt convins că ar fi o greşeală să rămână în districtul ăsta.

— Şi eu sunt sigură, îi sări Frankie în ajutor.

— Oh, nu-s de acord! Spuse Silvia. N-aş putea suporta să-l ştiu în altă parte. Iar dr. Nicholson a fost atât de amabil şi înţelegător. Am să fiu fericită să-l ştiu pe Henry în grija lui.

— Credeam că nu-ţi place Nicholson, Sylvia, spuse Roger.

— Mi-am schimbat părerea. Vorbea sincer. Nimeni n-ar fi fost mai drăguţ şi mai blând cum a fost el în după-amiaza asta. Ideea mea preconceputǎ despre el a fost o prostie care a dispărut complet.

Urmă un moment de tăcere. Situaţia era stânjenitoare. Nici Roger, nici Frankie nu ştiau ce să spună.

— Bietul Henry! Spuse Sylvia. E dărâmat. A fost teribil de necăjit când a văzut că ştiu. A fost de acord că trebuie să renunţe la droguri spre binele meu şi al lui Tommy, dar mi-a spus că nu avusese nici cea mai mică idee despre ce poate însemna dependenţa de droguri. Nici eu nu am, deşi dr. Nicholson mi-a explicat pe larg. După spusele lui, e ca o obsesie, oamenii nu mai sunt stăpâni pe reacţiile lor… Oh, Roger, pare atât de îngrozitor! Dar dr. Nicholson a fost foarte amabil. Am încredere în el.

— În tot cazul, cred c-ar fi mai bine… Începu Roger.

Sylvia se întoarse spre el.

— Nu te înţeleg, Roger! De ce te-ai răzgândit? Acum o jumătate de oră erai întrutotul de acord cu plecarea lui Henry la Conac!

— Ei bine… Am… M-am gândit mai bine…

Sylvia îl întrerupse.

— Oricum, eu m-am hotărât. Henry trebuie să meargă la Conac şi nu în altă parte.

O privire în tăcere, apoi Roger spuse:

— Ştii, cred că am să-l sun pe Nicholson. Acum trebuie să fie acasă. Mi-ar plăcea măcar să am o discuţie cu el pe tema asta.

Fără să mai aştepte răspunsul, se întoarse şi plecă repede spre casă.

Cele două femei rămaseră în loc, privind în urma lui.

— Nu pot să-l înţeleg pe Roger, spuse neliniştită Sylvia. Doar cu un sfert de oră în urmă, ţinea morţiş să-l conving pe Henry să meargă la Conac.

În tonul ei se distingea o notă de mânie.

— În tot cazul, eu sunt de acord cu el, spuse Frankie. Sunt sigură că am citit undeva că, întotdeauna când e vorba de tratament, oamenii ar trebui să plece undeva departe de casă.

— Astea-s doar prostii! Spuse Sylvia.

Frankie era în dilemă. Încăpăţânarea neşteptată a Sylviei îngreuna lucrurile şi, pe lângă asta, Sylvia părea să fi devenit dintr-odată o aprigă susţinătoare a lui Nicholson, de unde până atunci nu putuse să-l sufere. Era foarte greu de ştiut ce argumente trebuiau folosite. Frankie se gândi să-i spună toată povestea…, dar oare Sylvia ar fi crezut-o? Nici chiar Roger nu fusese foarte impresionat de teoria vinovăţiei lui Nicholson. Sylvia, cu nou-descoperita ei prietenie în ceea ce-l privea pe doctor, ar fi fost, probabil, chiar mai puţin. Ar fi putut chiar să se ducă la Nicholson şi să-i repete totul. Era o hotărâre dificilă.

Un avion trecu pe deasupra, la joasă înălţime, ridicând praful şi umplând aerul cu zgomotul puternic al motoarelor. Sylvia şi Frankie îşi ridicară ochii spre el, bucuroase de răgazul oferit, niciuna neştiind ce să mai spună. Frankie avu timp să-şi adune gândurile, iar Sylvia să-şi revină din accesul brusc de furie.

În timp ce avionul dispărea peste vârful copacilor şi zgomotul lui se pierdea în depărtare, Sylvia se întoarse brusc spre Frankie.

— E atât de îngrozitor! Spuse ea cu glasul sfâşiat de durere. Iar voi se pare că vreţi să-l trimit pe Henry departe de mine.

— Nu, nu e deloc aşa, spuse Frankie.

Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Mă gândeam doar că s-ar cuveni să aibă cel mai bun tratament. Or mie mi se pare că dr. Nicholson e… ei bine, cam şarlatan.

— Nu cred. Cred că e un bărbat foarte deştept şi exact genul de om de care are nevoie Henry.

Se uită sfidătoare la Frankie. Frankie se minuna de influenţa pe care o dobândise Nicholson asupra ei într-un timp atât de scurt. Toată neîncrederea ei părea să fi dispărut complet.

Neştiind ce să mai spună sau să facă, Frankie se cufundă din nou în tăcere. În aceeaşi clipă, Roger ieşi din casă. Gâfâia uşor.

— Nicholson n-a ajuns încă acasă, spuse el. I-am lăsat un mesaj.

— Nu înţeleg de ce vrei să vorbeşti atât de urgent cu dr. Nicholson, spuse Sylvia. Tu ai propus planul ăsta, totul e aranjat, iar Henry a fost de acord.

— Cred că am şi eu un cuvânt de spus în problema asta, Sylvia, spuse Roger. În definitiv, Henry e fratele meu.

— Tu însuţi ai propus planul, se încăpăţână Sylvia.

— Da, dar între timp am auzit anumite lucruri despre Nicholson.

— Ce lucruri? Ooh, nu te cred!

Îşi muşcă buzele, se întoarse şi fugi în casă.

Roger se uită la Frankie.

— E cam stânjenitor, spuse el.

— Foarte stânjenitor, într-adevăr.

— O dată ce Sylvia ia o hotărâre, poate fi mai încăpăţânată ca dracul.

— Ce facem?

Se aşezară din nou pe banca din grădină şi analizară problema cu grijă. Roger fu de acord cu Frankie că ar fi o greşeală să i se spună Sylviei toată povestea. După părerea lui, cel mai bun plan era să-l abordeze pe doctor.

— Dar, mai exact, ce o să-i spunem?

— Nu am să-i spun prea multe, dar am să-i fac nişte aluzii. În orice caz, sunt de acord cu dumneata în privinţa unui lucru: Henry nu trebuie să se ducă la Conac. Cu riscul de a ne da de gol, trebuie să oprim asta.

— Dacă ne dăm de gol, se duce totul de râpă, Frankie.

— Ştiu, de aceea trebuie să încercăm mai întâi toate celelalte mijloace. A naibii Sylvia, de ce trebuie să se încăpăţâneze tocmai acum!

— Asta dovedeşte cât de puternic e acest om.

— Da. Ştii, încep să cred că, cu dovezi sau nu, s-ar putea să ai dreptate în privinţa lui. Ce-a fost asta?

Săriră amândoi.

— Parcă a fost o împuşcătură, spuse Frankie. Dinspre casă. Se uitară unul la altul, apoi se repeziră spre clădire. Intrară pe uşa de la terasă în salon, iar de acolo în hol. În mijlocul holului, cu faţa albă ca hârtia, stătea Sylvia Bassington-ffrench.

— Aţi auzit? Întrebă ea. A fost o împuşcătură… Dinspre biroul lui Henry.

Se clătină, iar Roger o prinse cu un braţ. Frankie se duse la uşa biroului şi apăsă pe clanţă.

— E încuiată, spuse ea.

— Fereastra! Spuse Roger.

O lăsă pe Sylvia, care era pe jumătate leşinată, pe o sofa din apropriere, şi o luă iar la fugă, trecu prin salon şi de acolo afară. Frankie îl urmă. Înconjurară casa şi fugiră spre fereastra biroului. Era închisă. Se uitară pe geam. Soarele apunea şi nu prea era lumină, dar se putea vedea destul de bine.

Henry Bassington-ffrench zăcea prăbuşit peste birou. Pe tâmplă i se vedea clar rana făcută de un glonte, iar lângă el,

pe podea, se afla un revolver.

— S-a împuşcat! Spuse Frankie. Îngrozitor…!

— Dă-te puţin la o parte. Am să sparg geamul.

Îşi înfăşură mâna în haină şi dădu cu pumnul în geam, făcându-l ţăndări. Roger adună cu grijă cioburile, apoi el şi Frankie pătrunseră în cameră. În timpul ăsta, doamna Bassington-ffrench şi dr. Nicholson veneau grăbiţi în lungul terasei.

— Iată-l şi pe doctor, spuse Sylvia. Tocmai a sosit. S-a… S-a întâmplat ceva cu Henry?

Atunci văzu silueta prăbuşită şi scoase un ţipăt.

Roger ieşi repede pe fereastră şi dr. Nicholson o depuse în braţele lui pe Sylvia.

— Ia-o de aici, spuse el scurt. Ai grijă de ea. Dă-i nişte coniac. Reţine-o cât mai mult timp.

Apoi, el însuşi intră pe fereastră şi veni lângă Frankie. Clătină din cap.

— O poveste tragică, spuse el. Bietul om! Aşadar, a considerat că n-o să poată face faţă. Păcat! Mare păcat!

Se apleacă asupra cadavrului, apoi se îndreaptă din nou.

— Nu e nimic de făcut. Moartea trebuie să se fi produs instantaneu. Mă întreb dacă a lăsat scris ceva. Aşa se întâmplă de obicei.

Frankie înaintă până ajunse lângă el. Sub cotul lui Bassington-ffrench zăcea o bucată de hârtie cu câteva cuvinte mâzgălite la repezeală. Sensul lor era destul de clar: „Cred că acesta e cel mai bun mod de a sfârşi, scrisese Henry Bassington-ffrench. Năravul ăsta îngrozitor a devenit prea puternic pentru mine pentru ca să pot să mă mai lupt cu el acum. Vreau să fac tot ce e mai bine pentru Sylvia… Pentru Sylvia şi pentru Tommy. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi, dragii mei. Iertaţi-mă…”

Frankie simţi un nod în gât.

— Nu trebuie să atingem nimic, spuse dr. Nicholson. Va fi nevoie de o anchetă, fireşte. Trebuie să anunţăm poliţia.

Ascultătoare, Frankie o porni spre uşă, apoi se opri.

— Cheia nu este în uşă, spuse ea.

— Nu? Poate e în buzunarul lui.

Nicholson îngenunche, căută cu atenţie, şi scoase o cheie din buzunarul mortului.

O încercă în uşă. Cheia se potrivea. Ieşiră împreună în hol. Dr. Nicholson se duse direct la telefon.

Lui Frankie, căreia îi tremurau genunchi, i se făcu brusc rău.

Capitolul XXIII.

Moira dispare.

O oră mai târziu, Frankie îl sună pe Bobby.

— Hawkins la telefon? Bună, Bobby, ai auzit ce s-a întâmplat…? Ai auzit. Repede, trebuie să ne întâlnim undeva. Cred că cel mai bine ar fi mâine dimineaţă, devreme. Am să ies înainte de micul dejun. La ora opt, să zicem, în acelaşi loc unde ne-am întâlnit azi.

Închise, în timp ce Bobby rostea pentru a treia oară: „Da, excelenţă”, de teama unor urechi curioase.

Bobby ajunse primul la întâlnire, dar Frankie nu-l lăsă prea mult să aştepte. Arăta palidă şi tulburată.

— Bună, Bobby, nu-i îngrijorător? N-am dormit toată noaptea.

— N-am auzit nici un amănunt, spuse Bobby. Doar că Henry Bassington-ffrench s-a împuşcat. Presupun că e adevărat.

— Da. Sylvia vorbise cu el şi insistase să accepte să se trateze, iar el acceptase. După aceea cred că l-a părăsit curajul. S-a dus în biroul lui, a încuiat uşa, a scris câteva cuvinte pe o foaie, apoi s-a împuşcat. E înspăimântător, Bobby… E sinistru! E… e un coşmar!

— Ştiu, spuse liniştit Bobby.

Tăcură amândoi un timp.

— O să trebuiască să plec azi, fireşte, spuse la un moment dat Frankie.

— Da, aşa cred şi eu. Ea cum se simte… Doamna Bassington-ffrench, adică?

— E dărâmată, săraca. N-am mai văzut-o de când am găsit cadavrul. Şocul trebuie să fi fost cumplit pentru ea.

Bobby dădu din cap.

— Cel mai bine ar fi să aduci maşina pe la unsprezece, continuă Frankie.

Bobby nu răspunse. Frankie îl privi neliniştită.

— Ce-i cu tine, Bobby? Arăţi de parcă te-ai afla la mile depărtare.

— Iartă-mă. De fapt…

— Spune.

— Mă întrebam şi eu. Îmi închipui că… Ei bine, e în ordine?

— Cum adică „în ordine”.

— Vreau să spun, e sigur că s-a sinucis?

— Oh! Exclamă Frankie. Înţeleg. Se gândi un moment, apoi spuse: Da, sigur s-a sinucis.

— Eşti foarte sigură. Înţelegi, Frankie, Moira ne-a spus că e sigură că Nicholson vrea să elimine doi oameni. Ei bine, iată că unul din ei s-a dus.

Frankie se gândi din nou, dar iarăşi clătină din cap.

— Trebuie să fie sinucidere, spuse ea. Eram cu Roger în grădină când am auzit împuşcătura. Am ajuns amândoi într-un suflet în hol. Uşa biroului era încuiată pe dinăuntru. Am ocolit amândoi casa până la fereastră. Şi ea era închisă şi Roger a trebuit să spargă geamul. Abia atunci a apărut Nicholson.

Bobby rumegă această informaţie.

— S-ar părea că-i în ordine, spuse el. Totuşi, Nicholson a intrat cam repede în scenă.

— Îşi uitase bastonul mai devreme şi se întorsese să şi-l ia. Fruntea lui Bobby era încruntată de gânduri.

— Ascultă, Frankie. Presupunând că, de fapt, Nicholson l-a împuşcat pe Bassington-ffrench…

— Făcându-l mai întâi să lase o scrisoare de adio?

— După părerea mea, asta se poate cel mai uşor falsifica. Modificarea scrisului poate fi pusă pe seama agitaţiei.

— Da, asta aşa e. Continuă-ţi teoria.

— Nicholson îl împuşcă pe Bassington-ffrench, o şterge încuind uşa, ca să reapară după câteva minute ca şi cum tocmai a ajuns.

Frankie clătină din cap cu părere de rău.

— E o idee bună, dar nu merge. În primul rând, cheia era în buzunarul lui Henry Bassington-ffrench.

— Cine a găsit-o acolo?

— Ei bine, Nicholson.

— Iată! Ce poate fi mai uşor pentru el decât să se prefacă a o fi găsit acolo?

— Nu uita că îl urmăream. Cheia era în buzunar, sunt convinsă.

— Aşa spune oricine, când se uită la un scamator. Chiar vezi iepurele ieşind din pălărie. Dacă Nicholson e un criminal de mare clasă, o mică prestidigitaţie ca asta ar fi o joacă de copil pentru el.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, dar cinstit, Bobby, toată treaba e imposibilă. Sylvia Bassington-ffrench era în casă când s-a auzit împuşcătura. Cum a auzit-o, a alergat în hol. Dacă Nicholson a tras şi pe urmă a ieşit în hol, ea obligatoriu trebuia să-l vadă. În afară de asta, ea ne-a spus că el a venit pe drumul care duce la uşa din faţă. L-a văzut venind în timp ce noi dădeam colţul, casei, i-a ieşit în întâmpinare şi l-a adus la fereastra biroului. Nu, Bobby, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar tipul are un alibi.

— N-am încredere din principiu în cei care au alibiuri.

— Nici eu. Dar nu văd cum poţi să-l desfiinţezi pe ăsta.

— Aşa e. Ar trebui să avem încredere în cuvântul Sylviei Bassington-ffrench.

— Da, chiar aşa.

Bobby oftă.

— Ei bine, presupun că va trebui s-o lăsăm sinucidere, spuse el. La naiba! Care e următorul punct de atacat, Frankie?

— Familia Cayman. Nu-mi dau seama cum am fost atât de neglijenţi încât să nu-i luăm în considerare de la început. Le-ai păstrat adresa, nu-i aşa?

— Da. E aceeaşi pe care au dat-o la achetă. 17 St Leonard's Gardens, Paddington.

— Nu eşti de acord că am cam neglijat pista asta?

— Absolut de acord. În tot cazul, Frankie, am o presimţire că păsările au zburat din cuib. Familia Cayman nu s-a născut ieri.

— Chiar dacă au plecat, eu pot să aflu câte ceva despre ei.

— De ce „eu”.

— Pentru că n-ar fi bine să apari în scenă. E ca şi atunci când credeam că Roger e personajul negativ. Ei pe tine te cunosc, pe mine nu!

— Şi cum ţi-ai propus să intri în legătură cu ei?

— M-am gândit la ceva politic. Am să mă prefac că fac propagandă pentru Partidul Conservator. Am să le duc pliante şi broşuri.

Destul de bună ideea. Dar, cum spuneam mai înainte, nu cred că ai să mai găseşti păsările în cuib. Trebuie să ne mai gândim la un lucru – Moira.

— Doamne, am uitat complet de ea!

— Am observat, spuse Bobby cu o undă de răceală în glas.

— Ai dreptate, spuse gânditoare Frankie. Trebuie să facem ceva cu ea.

Bobby dădu din cap. În faţa ochilor îi apăru chipul straniu şi obsedant al tinerei. Din primul moment când luase fotografia din buzunarul lui Alan Carstairs îşi spusese că chipul acela avea ceva tragic.

— Dacă o vedeai în noaptea aceea când am fost la Conac! Spuse el. Era înebunită de frică şi, îţi spun, Frankie – are dreptate! Nu e din cauza nervilor sau a imaginaţiei. Dacă Nicholson vrea să se însoare cu Sylvia Bassington-ffrench, trebuie să depăşească două obstacole. Unul s-a dus. Am sentimentul că viaţa Moirei atârnă de un fir de păr şi că orice întârzie poate fi fatală.

Seriozitatea vorbelor lui o trezi pe Frankie la realitate.

— Dragul meu, ai dreptate. Trebuie să acţionăm rapid. Ce trebuie să facem?

— S-o convingem să părăsească imediat Conacul.

Frankie aprobă.

— Îţi spun eu cum facem. Cel mai bine e să se ducă în Wales, la Castel. Acolo ar trebui să fie destul de în siguranţă.

— Dacă poţi să aranjezi asta, e grozav, Frankie.

— E destul de simplu. Tata nu observă niciodată cine pleacă şi cine vine. O să-i placă Moira… Aproape orice bărbat ar plăcea-o. E atât de feminină. E extraordinar cum le plac bărbaţilor femeile neajutorate!

— Nu cred că Moira e foarte neajutorată.

— Prostii. E ca o pasăre care stă şi aşteaptă să fie mâncată de un şarpe, fără să facă nimic să se salveze.

— Ce ar putea face?

— O grămadă de lucruri, spuse cu înverşunare Frankie.

— Nu văd care. N-are un ban, n-are prieteni…

— Dragul meu, aici nu pledezi în faţa Societăţii pentru Ajutorarea Femeilor.

— Scuză-mă.

Urmă o pauză.

— Bine, fie cum vrei tu, spuse Frankie după ce-şi redobândi calmul. Cred că ar fi bine să ne ocupăm cât mai repede de treaba asta.

— Zău, Frankie, e foarte frumos din partea ta că…

— E în regulă, îl întrerupse Frankie. Nu mă deranjează s-ajut atâta timp cât n-o compătimeşti, ca şi când n-ar avea mâini, picioare, limbă sau creier.

— Chiar că nu înţeleg ce vrei să spui.

— Bine, nu-i nevoie să mai vorbim despre asta. Ideea e că orice avem de gând să facem ar fi bine să facem repede. Asta-i un citat?

— E o parafrază a unuia. Continuă, lady Macbeth.

— Ştii, întotdeuna am fost de părere lady Macbeth l-a incitat pe Macbeth să facă toate crimele alea pur şi simplu pentru că era cumplit de plictisită de viaţă şi inclusiv de Macbeth. Sunt sigură că el era unul din acei bărbaţi moi şi inofensivi care îşi fac nevestele să moară de plictiseală. Dar, o dată ce a săvârşit prima sa crimă, s-a simţit un tip al naibii de grozav şi a început să-şi dezvolte egomania ca o compensaţie pentru complexul de inferioritate din trecut.

— Ar trebui să scrii o carte pe tema asta, Frankie.

— Nu mă pricep la scris. Mă rog, unde eram…? Ah, da, la salvarea Moirei. Ar fi bine să aduci maşina pe la zece şi jumătate. Mă duc la Conac, întreb de Moira, şi, dacă Nicholson e acolo când o întâlnesc, îi aduc aminte de promisiunea pe care mi-a făcut-o că vine la mine, şi o iau pe loc.

— Excelent, Frankie. Mă bucur că nu pierdem timpul. Mi-e groază să nu se mai întâmple vreun accident.

— Atunci, la zece şi jumătate.

Când Frankie ajunse înapoi la Merroway Court era nouă şi jumătate. Micul dejun tocmai fusese servit, iar Roger îşi turna o cafea. Arăta bolnav şi frământat.

— Bună dimineaţa, spuse Frankie. Am dormit îngrozitor. Până la urmă, pe la şapte, m-am ridicat din pat şi am ieşit să mă plimb.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să fii amestecată în toate necazurile astea, spuse Roger.

— Ce face Sylvia?

— I s-a dat un somnifer aseară. Încă mai doarme, cred. Biata fată, îmi pare teribil de rău pentru ea. Îi era foarte devotată lui Henry.

— Ştiu. Frankie se opri, apoi îi spuse că avea să plece.

— Mă gândeam că ai să pleci, spuse cu regret Roger. Ancheta e vineri. Am să te anunţ dacă va fi nevoie de tine. Totul depinde de procuror.

Roger luă o gură de cafea şi o bucată de pâine prăjită şi apoi plecă să se ocupe de grămada de treburi ce-l aşteptau.

Lui Frankie îi era tare milă de el. Îşi imagina amploarea bârfei şi a curiozităţii pricinuite de o sinucidere în familie.

Bobby aduse maşina în jurul orei zece şi jumătate, bagajele lui Frankie fură încărcate în maşină. Frankie îşi luă la revedere de la,Tommy şi îi lăsă Sylviei un bilet. Bentley-ul porni.

Parcurseră foarte repede distanţa până la Conac. Frankie nu mai fusese acolo, iar porţile mari de fier şi tufişurile crescute la întâmplare o deprimară.

— E un loc care îţi dă fiori, observă ea. Nu mă mir că Moirei îi e groază de locul ăsta.

Opriră la intrare, iar Bobby coborî şi sună. Câteva minute nu răspunse nimeni. În cele din urmă uşa fu deschisă şi apăru o femeie îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

— Cu doamna Nicholson, spuse Bobby.

Femeia ezită, apoi se retrase în hol şi deschise mai larg uşa. Frankie coborî din maşină şi intră în casă. Uşa se închise în urma ei cu un zgomot sinistru. Frankie observă că avea zăvoare şi bare. Absolut inconştient i se făcu frică… De parcă s-ar fi trezit prizonieră în acea casă sinistră.

„Prostii," îşi spuse ea. „Bobby e afară în maşină. Am venit aici în mod deschis. Nu mi se poate întâmpla nimic". Şi, alungându-şi senzaţia ridicolă, o urmă pe infirmieră pe scări şi apoi în lungul unui coridor. Infirmiera deschise o uşă şi Frankie intră într-o cameră mică de zi, mobilată elegant, cu huse de creton şi flori în vaze. Îi crescu moralul. Îngânând ceva, infirmiera se retrase.

După vreo cinci minute, uşa se deschise şi intră dr. Nicholson.

Frankie nu-şi putu reţine o uşoară tresărire dar o mască printr-un surâs şi întinse mâna.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

— Bună dimineaţa, lady Frances. Sper că nu aţi venit să-mi aduceţi veşti rele despre doamna Bassington-ffrench?

— Încă dormea când am plecat, spuse Frankie.

Sărmana doamnă! Fireşte, are grijă de ea doctorul ei.

— Oh, da. Se opri, apoi spuse. Sunt convinsă că sunteţi ocupat. N-aş vrea să vă răpesc timpul. De fapt, o caut pe soţia dumneavoastră.

— Pe Moira? Foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Era doar o închipuire sau, într-adevăr, ochii albaştri din spatele lentilelor groase căpătară o lucire metalică?

— Da, repetă el. Foarte drăguţ.

— Am s-o aştept dacă nu s-a trezit încă, spuse Frankie.

— Oh, s-a trezit.

— Bun. Vreau s-o conving să-mi facă o vizită. De fapt, mi-a promis-o. Surâse din nou.

— Vai, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră! Într-adevăr, foarte drăguţ. Simt sigur că Moirei i-ar fi plăcut foarte mult.

— I-ar fi plăcut”? Întrebă surprinsă Frankie.

Doctorul Nicholson zâmbi, etalându-şi dantura de un alb strălucitor.

— Din păcate, soţia mea a plecat azi dimineaţă.

— A plecat? Unde?

— Oh! Doar pentru o mică schimbare. Ştiţi cum sunt femeile, lady Frances. Pentru o femeie tânără, ăsta e un loc apăsător. Din când în când, Moira simte nevoia de puţină distracţie şi pleacă.

— Nu ştiţi unde a plecat, nu? Întrebă Frankie.

— Presupun că la Londra. La cumpărături, la teatru… Ştiţi dumneavoastră. Lucruri de genul ăsta.

Frankie îşi zise că zâmbetul doctorului era cel mai dezagreabil lucru pe care îl întâlnise.

— Şi eu plec la Londra, spuse ea degajată. Vreţi să-mi daţi adresa ei?

— De obicei trage la Savoy. Însă, în tot cazul, într-o zi sau două am să am veşti de la ea. Mă tem că nu se prea omoară cu scrisul iar eu sunt adeptul relaţiilor libere între soţ şi soţie. Dar cred că Savoy este locul cel mai potrivit unde puteţi căuta.

Doctorul deschise uşa iar Frankie se pomeni întinzându-i mâna şi se lăsă condusă până la uşa de la intrare.

Infirmiera stătea acolo, aşteptând s-o lase să iasă. Ultimul lucru care îl auzi fu vocea doctorului Nicholson, blândă şi, poate, o idee ironică.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră s-o invitaţi pe soţia mea să vă facă o vizită, lady Frances.

Capitolul XXIV.

Pe urmele familiei Cayman.

Bobby reuşi cu greu să-şi păstreze atitudinea imperturbabilă de şofer la vederea lui Frankie ieşind singură.

— Înapoi la Staverley, Hawkins! Spuse Frankie pentru urechile infirmierei.

Maşina porni şi ieşi pe poartă. Când ajunseră pe o porţiune de drum pustie, Bobby trase la marginea drumului şi se uită întrebător la Frankie.

— Cum e?

Frankie, cam palidă, răspunse:

— Bobby, nu-mi place. Aparent, Moira a plecat.

— A plecat? În dimineaţa asta?

— Sau aseară.

— Fără să ne spună nimic?

— Eu pur şi simplu nu cred. Tipul a minţit, sunt sigură.

Bobby păli. Îngână:

— Prea târziu! Am fost tâmpiţi! Nu trebuia s-o lăsăm ieri să se întoarcă aici.

— Doar nu crezi că e… moartă? Întrebă şoptit Frankie, cu glasul tremurând.

— Nu! Răspunse cu tărie Bobby, parcă vrând să se convingă pe sine însuşi.

Un timp tăcură amândoi, apoi Bobby rosti calm.

— Trebuie să fie încă în viaţă, pentru că doctorul n-ar fi avut timp să se descotorosească de cadavru. Moartea ei ar trebui să pară întâmplătoare şi fără să dea de gândit. Nu,

trebuie că zace pe undeva drogată şi cred că... Părerea mea e că încă e la Conac.

— La Conac?

— La Conac.

— Şi ce e de făcut?

Bobby se gândi o clipă.

— Tu nu cred că poţi face ceva, spuse el. Mai bine te-ai întoarce la Londra. Spuneai că vrei să iei urma familiei Cayman. Mergi pe pista asta.

— Oh, Bobby!

— Draga mea, aici nu poţi să ajuţi cu nimic. Eşti cunoscută, chiar foarte cunoscută. Ai anunţat că pleci... Ce mai poţi să faci? Nu poţi să rămâi la Merroway, şi nici să vii să stai la Angler's Arms. Ţi s-ar duce vestea pretutindeni. Nu, trebuie să pleci. Nicholson poate să bănuiască, dar nu poate fi sigur că ştii ceva. Tu te întorci la Londra, iar eu rămân aici.

— La Angler's Arms?

— Nu, cred că de-acum şoferul tău va dispare. Îmi voi muta reşedinţa la Ambledever – asta-i la zece mile de aici – iar dacă Moira e încă în casa aia blestemată, am s-o găsesc.

Frankie şovăi.

— O să fii atent, Bobby?

— Am să fiu viclean ca un şarpe.

Frankie cedă cu inima destul de îndoită. Ce spusese Bobby era înţelept. Ea personal nu mai putea face nimic acolo.

Bobby o duse la Londra. Văzându-se singură în casa din Brook Street, Frankie se simţi brusc nenorocită.

În tot cazul, nu era ea aia să stea cu mâinile în sân. În acea după-amiază, în jurul orei trei, o tânără îmbrăcată elegant dar sobru, cu ochelari şi alură gravă se apropie de St. Leonard's Gardens cu un teanc de broşuri şi pliante.

St. Leonard's Gardens era o adunătură de case sumbre din cale afară, majoritatea din ele într-o stare destul de dărăpănată. Locul avea o atmosferă ce părea să spună că „văzuse şi zilele mai bune” cândva.

Frankie înainta în lungul străzii uitându-se la numerele caselor.

Deodată se opri în loc şi se încruntă. La numărul 17, o plăcuţă anunţa că locuinţa era de vânzare sau de închiriat fără mobilă.

Frankie renunţă pe loc la ochelari şi la aerul grav. Se părea că nu era nevoie de propagandă electorală.

Având numele câtorva agenţii imobiliare, Frankie alese două şi le scrise pe-o foaie. Apoi, planul de bătaie fiind stabilit, trecu la aplicarea lui în practică.

Prima agenţie vizitată aparţinea domnilor Gordon & Porter din Praed Street.

Bună dimineaţa, spuse Frankie. M-ar interesa să aflu adresa unui anume domn Cayman. A locuit până de curând în St. Leonard's Gardens la nr. 7.

— Într-adevăr, spuse tânărul căruia i se adresase Frankie. Numai că pentru puţin timp, nu-i aşa? Ştiţi, noi îi reprezentăm pe proprietari. Domnul Cayman a luat cu chirie casa pentru un trimestru, deoarece aştepta să primească din clipă în clipă o slujbă în străinătate. Cred că, de fapt, a şi primit-o.

— Să înţeleg că nu aveţi noua lui adresă?

— Mă tem că nu. A încheiat socotelile cu noi şi asta a fost tot.

— Dar trebuie să fi avut un domiciliu stabil când a închiriat casa.

— Stătea la un hotel… Cred că GWR Paddington Station… Îl ştiţi dumneavoastră.

— Îmi puteţi da câteva amănunte? Tatonă Frankie.

— A plătit în avans chiria şi o sumă care să acopere cheltuielile cu lumina şi gazele.

Frankie se simţi descurajată. Îl văzu pe tânăr privind-o curios. Agenţii imobiliari au obiceiul de a-şi „categorisi” clienţii. Tânărul găsea interesul lui Frankie pentru familia Caymean cam deplasat, era limpede.

— Îmi datorează o mulţime de bani, minţi Frankie.

Tânărul se arătă şocat.

Foarte îndatoritor cu femeile frumoase aflate la necaz, răscoli dosarele cu corespondenţă şi făcu tot ce putu, dar nici urmă de domnul Cayman sau de ultima lui locuinţă.

Frankie îi mulţumi şi plecă. Luă un taxi până la agenţia următoare. Nu pierdu timpul repetând procedura. Prima agenţie fusese cea care îi închiriase casa lui Cayman.

Frankie ceru un permis pentru a vizita câteva case.

De data asta, pentru a evita surprinderea funcţionarului, spuse că era în căutarea unei locuinţe ieftine pentru a deschide un cămin de fete.

Pentru început luă cheile casei de la numărul 17 din St. Leonard's şi încă a trei pe care nu avea de gând să le viziteze.

„Noroc că funcţionarul n-a ţinut să mă însoţească”, gândi Frankie. Dar poate că asta se făcea doar când era vorba de case mobilate.

Frankie deschise uşa casei de la numărul 17 şi nările îi fură năpădite de mirosul mucegăit de casă părăsită.

Era o casă neîmbietoare, zugrăvită sărăcăcios. Zugrăveala era scorojită şi murdară. Frankie o cercetă cu atenţie, de la mansardă până în pivniţă. Nu se făcuse curăţenie la plecare. Bucăţi de sfoară, ziare vechi, nişte cuie şi unelte ciudate zăceau pe podele. Dar Frankie nu găsi nimic cu caracter personal, în afara unui rest de scrisoare.

Singurul lucru care i se păru că ar fi putut avea vreo semnificaţie era un mers al trenurilor ce zăcea deschis pe unul din pervazurile ferestrelor. Nici imul din numele de la pagina deschisă nu indica ceva anume, dar Frankie le copie în carneţel ca pe o slabă compensaţie pentru tot ce sperase să găsească.

În ceea ce privea depistarea urmelor familiei Cayman, o dăduse în bară.

Se consolă cu gândul că era de aşteptat. Dacă cei doi erau certaţi cu legea, era firesc să-şi fi luat măsuri de precauţie ca să nu fie depistaţi. Cel puţin, avea acum o confirmare a

bănuielilor lor. Foarte dezamăgită, Frankie se întoarse la agenţie, înapoie cheile şi minţi că va lua legătura cu ei în câteva zile.

O luă pe jos spre Park, simţindu-se deprimată şi întrebându-se ce să facă în continuare. Meditaţia îi fu întreruptă de o rafală bruscă şi violentă de ploaie. Cum nu se vedea nici un taxi, Frankie îşi apără pălăria favorită şi se repezi în staţia de metrou din apropiere. Luă un bilet până la Piccadilly Circus şi cumpără câteva ziare de la un chioşc.

Urcată în metroul aproape pustiu la acea oră a zilei, îşi smulse cu hotărâre gândurile de la problema care o supăra şi, deschizând un ziar, se strădui să se concentreze asupra conţinutului lui.

Citi pe sărite, un fragment ici şi colo.

Accidente de circulaţie soldate cu morţi. Dispariţia misterioasă a unei eleve. Dineul de la Claridge's al lui lady Peterhampton. Convalescenţa lui sir John Milkington, accidentul cu iahtul Astradora, faimosul lui iaht, care aparţinuse domnului John – Savage, milionarul, acum decedat. Era o ambarcaţiune ghinionistă? Cel care o proiectase îşi găsise moartea într-un accident… Domnul Savage se sinucisese. Sir John Milkington scăpase ca prin minune de la moarte.

Frankie lăsă ziarul şi făcu un efort să-şi amintească.

Numele domnului Savage fusese menţionat de două ori – o dată de către Bobby când povestise conversaţia avută cu doamna Rivington.

Alan Carstairs fusese prieten cu John Savage. Doamna Rivington avusese o vagă bănuială că prezenţa lui Carstais în Anglia fusese legată de moartea lui Savage. Savage se sinucisese pentru că credea că are cancer.

„Dacă, să presupunem, Alan Carstairs nu fusese satisfăcut de motivul morţii prietenului său?”, gândi Frankie. Dacă venise să facă cercetări în legătură cu asta? Dacă aici, în circumstanţele în care s-a produs moartea lui Savage, s-a jucat primul act al dramei în care apărea şi Bobby?

„E posibil”, îşi spuse Frankie. „Da, e posibil”.

Căzu pe gânduri întrebându-se cum să abordeze mai bine acest aspect al problemei. Nu avea nici o idee cine erau prietenii sau rudele lui Savage.

Atunci o fulgeră o idee – testamentul lui. Dacă era ceva în neregulă cu moartea lui, testamentul putea să ofere o soluţie.

Frankie ştia că există un loc în Londra unde, contra unui şiling, puteai să citeşti testamentul. Dar nu-şi amintea unde era.

Metroul opri în staţie, şi Frankie văzu că era Britsh Museum. Avusese de gând să ajungă la Oxford Circus, unde să schimbe şi să mai meargă două staţii.

Sări şi coborî. În stradă, îi veni o idee. După cinci minute de mers pe jos, ajunse la sediul firmei domnilor Spragge, Spragge, Jenkinson & Spragge.

Frankie fu primită cu respect şi condusă imediat în ascunzătoarea domnului Spragge, cel mai în vârstă membru al firmei.

Domnul Spragge era foarte simpatic. Avea un glas adânc persuasiv pe care clienţii aristocraţi îl găseau deosebit de liniştitor când veneau la el să-i scoată din vreo încurcătură. Circula zvonul că domnul Spragge cunoştea mai multe secrete compromiţătoare despre familiile nobile decât oricare alt londonez.

— Ne faceţi o mare plăcere, lady Frances, spuse domnul Spragge. Luaţi loc, vă rog. Sunteţi sigură că fotoliul acela e confortabil? Da, da. Vremea e de-a dreptul încântătoare, nu-i aşa? O vară superbă. Şi cum se simte lordul Marchigton? Bine, nădăjduiesc?

Frankie îi răspunse la întrebări, apoi domnul Spragge îşi scoase ochelarii şi îşi luă un aer mai oficial.

— Şi-acum, lady Frances, spuse el, cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite în… Modestul meu birou?

„Şantaj?” întrebau sprâncenele lui ridicate. „Scrisori indiscrete? O legătură cu un tânăr necorespunzător? V-a

dat în judecată croitorul?”

Întrebările erau, însă, foarte discrete aşa cum i se potrivea unui avocat cu experienţa şi venitul domnului Spragge.

— Vreau să mă uit într-un testament, spuse Frankie. Şi nu ştiu unde să mă duc şi ce să fac. Dar există undeva un loc unde dai un şiling, nu?

— Somerset House. Dar ce testament? Cred că pot să vă spun tot ce doriţi despre… Ăă… Testamentele din familia dumneavoastră. Firma noastră are onoarea să întocmească de foarte mulţi ani testamente pentru familia dumneavoastră.

— Nu e un testament de familie, spuse Frankie.

— Nu?

Domnul Spragge avea o putere hipnotică de a-şi face clienţii să i se destăinuie. Nici Frankie nu rezistă, şi sfârşi prin a-i povesti.

— Vroiam să văd testamentul domnului Savage… John Savage.

— Într-adevăr? Glasul domnului Savage trăda o uimire sinceră. Nu se aşteptase la asta. Asta-i extraordinar… Extraordinar.

Glasul său avea ceva atât de neobişnuit încât Frankie îl privi cu surprindere.

— Serios, spuse domnul Spragge. Serios, nu ştiu ce să fac. Poate îmi puteţi spune şi motivul pentru care doriţi să vedeţi acel testament, lady Frances?

— Nu, spuse încetişor Frankie. Mă tem că nu pot.

O fulgeră gândul că, din cine ştie ce motiv, domnul Spragge se comporta cu totul altfel decât de obicei. Părea îngrijorat.

— Cred că s-ar cuveni să vă avertizez, spuse domnul Spragge.

— Să mă avertizaţi?

— Da. Indicaţiile sunt vagi, foarte vagi, dar e limpede că ceva nu e în regulă aici. Pentru nimic în lume n-aş vrea să vă ştiu implicată în vreo afacere dubioasă.

Cât despre asta, Frankie i-ar fi putut spune că era deja implicată până-n gât într-o afacere pe care el ar fi dezaprobat-o categoric. Dar se mulţumi doar să se uite întrebătoare la el.

— Toată treaba pare o coincidenţă – extraordinară, continuă domnul Spragge. Ceva e clar în neregulă… Clar. Dar în momentul de faţă n-am libertatea să spun ce anume.

Frankie continuă să-l privească întrebător.

— Tocmai mi-a fost adusă la cunoştinţă o mică informaţie, spuse domnul Spragge cu un aer indignat.

Cineva s-a dat drept domnul Spragge, adică eu, lady Frances. Ce spuneţi de asta?

Dar Frankie, cuprinsă brusc de panică, nu reuşi să articuleze nici un cuvânt.

Capitolul XXV.

Domnul Spragge vorbeşte.

În cele din urmă Frankie rosti cu greu:

— Cum aţi aflat?

Nu intenţionase deloc să spună asta. De fapt, o clipă mai târziu îşi muşcă limba, dar vorbele fuseseră deja rostite şi domnul Spragge n-ar fi fost avocat dacă nu s-ar fi prins că ele conţineau recunoaştere.

— Aşadar ştiţi ceva despre afacerea asta, lady Frances?

— Da, spuse Frankie.

Se opri, inspiră adânc şi continuă:

— Toată treaba e chiar opera mea, domnule Spragge.

— Sunt înmărmurit.

În glasul său se dădea o luptă între juristul jignit şi avocatul devotat al familiei.

— Cum s-a ajuns aici? Întrebă el.

— A fost doar o glumă, spuse Frankie slab. Vroiam… Vroiam să facem ceva.

— Şi cine a avut ideea să se plaseze în postura mea?

Frankie se uită la el şi, apelând încă o dată la inteligenţa ei, luă o hotărâre rapidă.

— Tânărul duce de No… Se opri. Nu pot să dau nume. N-ar fi cinstit.

Dar ştia că situaţia se întorsese în favoarea ei. Era îndoielnic că domnul Spragge ar fi iertat îndrăzneala unui simplu fiu de vicar, dar slăbiciunea lui pentru numele nobile îl făcea să primească îngăduitor impertinenţa unui duce. Redeveni blajin.

— Oh, dumneavoastră, tinerii! Dumneavoastră, tinerii! Murmură el, agitându-şi arătătorul. În ce necazuri vă mai băgaţi! Aţi fi surprinsă să aflaţi, lady Frances, câte complicaţii juridice s-ar putea naşte dintr-o glumă nevinovată. Dintr-un prea mare simţ al umorului, câteodată poate ieşi ceva extrem de greu de soluţionat în instanţă.

— Sunteţi un om absolut minunat! Spuse cu sinceritate Frankie. Nimeni n-ar fi fost atât de înţelegător ca dumneavoastră. Mi-e foarte ruşine.

— Nu, nu, lady Frances, spuse părinteşte domnul Spragge.

— Ba nu, chiar mi-e ruşine. Îmi închipui că v-a spus doamna Rivington… Ce v-a spus exact?

— Cred că am aici scrisoarea. Am deschis-o doar acum o jumătate de oră.

Domnul Sparge îi dădu scrisoarea cu un aer care spunea: „Uitaţi, vedeţi cu ochii dumneavoastră la ce v-a dus propria prostie.”

Dragă domnule Spragge (scrisese doamna Rivington), e o prostie din partea mea, dar tocmai mi-am amintit ceva ce cred că v-ar fi ajutat în ziua în care aţi trecut pe la mine. Alan Carstairs a menţionat că avea de gând să se ducă într-un loc numit Chipping Somerton. Nu ştiu dacă asta vă va fi de vreun ajutor.

Am fost foarte captivată de ce mi-aţi povestit despre cazul Maltravers.

Cu adâncă simpatie, A dumneavoastră Edith Rivington”

— Vă daţi seama că problema ar fi putut fi foarte serioasă, spuse domnul Spragge cu severitate, dar cu o severitate amestecată cu bunăvoinţă. M-am gândit că e vorba de o

afacere dubioasă. Fie în legătură cu cazul Maltravers, fie cu clientul meu, domnul Carstairs…

Frankie îl întrerupse.

— Alan Cartairs era clientul dumneavoatră? Întrebă ea tulburată.

— Da. M-a consultat când a fost ultima dată în Anglia, acum o lună. Îl cunoaşteţi pe domnul Carstairs, lady Frances?

— Aş putea spune că da.

— O persoană cât se poate de atrăgătoare. A adus în biroul meu un suflu de… Ăă… Spaţii întinse.

— A venit să vă consulte în legătură cu testamentul domnului Savage, nu-i aşa?

— Ah, deci dumneavoastră l-aţi sfătuit să vină la mine? Nu-şi amintea exact cine. Îmi pare rău că n-am putut să fac mai multe pentru el.

— Ce l-aţi sfătuit să facă? Întrebă Frankie. Sau ar fi o lipsă de profesionalism dacă mi-aţi spune?

— Nu în cazul ăsta, spuse domnul Spragge. Părerea mea a fost că nu era nimic de făcut… Nimic… Doar dacă, firește, rudele domnului Savage erau pregătite să cheltuiască o mulţime de bani cu cazul, ceea ce am înţeles că nu erau, şi nici în situaţia de a o face. Niciodată n-am sfătuit pe cineva să aducă un caz în instanţă, decât dacă există toate şansele de succes. Legea este un animal nesigur, lady Frances. Are atâtea întortocheli încât ar surprinde o minte neavocăţească. Motto-ul meu a fost întotdeauna înţelegerea dintre părţi.

— Toată treaba a fost foarte ciudată, spuse gânditoare Frankie.

O încerca senzaţia că merge pe o podea acoperită cu cuie. În orice clipă ar fi putut călca în unul… Şi s-ar fi terminat.

— Cazurile de genul ăsta nu sunt chiar atât de neobişnuite pe cât aţi crede, spuse domnul Spragge.

— Cazuri de sinucidere? Întrebă Frankie.

— Nu, nu, mă gândeam la cazuri de influenţă nefastă. Domnul Savage era un om de afaceri dintr-o bucată, şi totuşi era ca o ceară în mâinile acestei femei. Nu mă îndoiesc că ea îşi cunoştea foarte bine interesul.

— Aş vrea să-mi povestiţi totul, în amănunţime, îndrăzni Frankie. Domnul Carstairs era… Ei bine, era atât de înfierbântat încât n-am înţeles nimic de la el.

— Cazul a fost extrem de simplu. Pot să vă expun faptele, sunt accesibile, deci nu există nici o restricţie în acest sens.

— Atunci povestiţi-mi tot.

— În noiembrie trecut, domnul Savage era în drum spre Anglia. Se întorcea din Statele Unite. După cum ştiţi, era un om extrem de bogat şi fără rude apropiate. În această călătorie a cunoscut o anume doamnă… Ăă. Doamna Templeton. Nu se cunosc foarte multe despre doamna Templeton, decât că era o femeie foarte frumoasă şi că avea undeva un soţ de faţadă.

„Familia Cayman”, gândi Frankie.

— Călătoriile astea peste ocean sunt periculoase, spuse domnul Spragge zâmbind şi clătinând din cap. E limpede că domnul Savage a fost foarte atras de această femeie. A acceptat invitaţia doamnei de a veni în vizită la vilişoara ei de la Chipping Somerton. N-am putut să aflu exact cât de des s-a dus acolo, dar, fără nici o îndoială, influenţa doamnei Templeton asupra lui devenise tot mai puternică. Apoi s-a întâmplat tragedia. De la o vreme, domnul Savage nu stătea prea bine cu sănătatea. Îi era teamă că suferă de vreo boală…

— Cancer?

— Mă rog… Da… Cancer. Acest lucru a început să-l obsedeze. Pe atunci stătea la familia Templeton. Ei l-au convins să se ducă la Londra să consulte un specialist. Aşa a făcut. Aici, lady Frances, îmi permit să am părerea mea. Acest specialist – un bărbat foarte distins care mulţi ani s-a numărat printre primii din branşa lui a jurat la anchetă că domnul Savage nu suferea de cancer şi că i-o spusese, dar

că domnul Savage era atât de obsedat de propia sa convingere încât n-a putut accepta adevărul când i-a fost spus. Acum, absolut fără prejudecăţi, şi cunoscând cum e cu lumea medicilor, eu cred că se poate ca lucrurile să fi stat puţin diferit… Dacă simptomele domnului Savage l-au nedumerit pe doctor, se poate ca el să fi vorbit cu gravitate despre anumite tratamente costisitoare, să se fi schimbat la faţă, şi, în timp ce-l liniştea că nu era vorba de cancer, să fi creat impresia că ceva era cu adevărat grav. Domnul Savage, care auzise deja că doctorii ascund de obicei pacienţilor că suferă de cancer, se poate să fi interpretat lucrurile în lumina asta. Vorbele liniştitoare ale doctorului nu erau adevărate… Avea boala pe care credea că o are… Oricum, domnul Savage s-a întors la Chipping Somerton într-o stare de adâncă depresiune psihică. Prevedea o moarte lentă şi chinuitoare. Am înţeles că câţiva din familia sa muriseră de cancer şi el era hotărât să nu treacă prin chinurile prin care trecuseră aceştia. A chemat un avocat, un foarte reputat membru al unei firme serioase, iar acesta i-a întocmit pe loc un testament pe care domnul Savage l-a semnat şi l-a dat spre păstrare avocatului. În aceeaşi zi, domnul Savage a luat o supradoză de cloral, lăsând în urmă o scrisoare în care spunea că prefera o moarte rapidă şi fără chinuri uneia lungi şi istovitoare.

În testamentul lui, domnul Savage lăsa suma de şapte sute de mii de lire, liberă de orice taxă, doamnei Templeton, iar restul pentru anumite opere de caritate pe care le specifica.

Domnul Spragg se lăsă pe spătarul fotoliului. Nu se simţea bine.

— Juraţii au dat jalnicul verdict de sinucidere pe fond de labilitate psihică, dar eu nu cred că puteau deduce din asta că starea psihică a domnului Savage era neapărat labilă atunci când a întocmit testamentul. Nici o instanţă n-ar interpreta-o aşa. Testamentul a fost făcut în prezenţa unui avocat a cărui părere a fost că decedatul era fără doar şi poate în posesia tuturor capacităţilor sale mintale. Nu cred

nici că am putea dovedi că asupra lui s-a exercitat vreo influenţă nefastă. Domnul Savage n-a dezmoştenit pe nimeni drag sau apropiat lui, singurele sale rude fiind nişte veri de departe pe care îi vedea foarte rar. De fapt, cred că trăiau în Australia.

Domnul Spragge se opri.

— Ceea ce îl frământa pe domnul Carstairs era că un astfel de testament nu-i era deloc caracteristic domnului Savage. Acestuia nu-i plăceau operele de caritate şi fusese întotdeauna de părere că banii trebuie să rămână rudelor de sânge. Oricum, domnul Carstairs nu putea dovedi prin nici un document aceste afirmaţii şi, după cum i-am atras atenţia, oamenii îşi schimbă părerile. În contestarea acestui testament ar fi avut de a face atât cu organizaţiile caritabile, cât şi cu doamna Templeton. De altfel, testamentul fusese validat de instanţă.

— La vremea respectivă nu s-a făcut deloc vâlvă? Întrebă Frankie.

— Cum spuneam, rudele domnului Savage nu locuiau în Anglia şi cunoşteau foarte puţin despre problema în cauză. Domnul Carstairs a fost cel care a ridicat obiecţii. S-a întors dintr-o călătorie din Africa, a aflat treptat detaliile acestei afaceri şi a venit aici să vadă ce se putea face. Am fost nevoit să îi spun că, după părerea mea, nu era nimic de făcut. Din punct de vedere legal, doamna Templeton intra în posesia averii. În plus, aceasta părăsise ţara şi se mutase în sudul Franţei, parcă. A refuzat orice contact pe tema asta. I-am sugerat domnului Carstairs să ceară sfatul unui magistrat, dar el a spus că nu era nevoie şi că îşi dădea seama că, într-adevăr, nu era nimic de făcut.

— Înţeleg, spuse Frankie. Şi nu ştie nimeni nimic despre această doamnă Templeton?

Domnul Spragge clătină din cap şi îşi ţuguie buzele.

— Un om cu experienţa de viaţă a domnului Savage n-ar fi trebuit să se lase dus de nas atât de uşor, dar…

Frankie se ridică:

— Bărbaţii sunt nişte creaturi aparte, spuse ea.

Întinse mâna:

— La revedere, domnule Spragge. Aţi fost minunat, absolut minunat. Mi-e ruşine…

— Voi, tinerii ăştia inteligenţi, trebuie să aveţi mai multă grijă.

— Aţi fost un înger!

Frankie îi strânse mâna cu căldură şi plecă.

Domnul Spragge se aşează la birou.

„Tânărul duce de…”, gândi el. Erau numai doi care puteau fi descrişi astfel. Care din ei să fi fost?

Capitolul XXVI.
Aventura nocturnă.

Absenţa inexplicabilă a Moirei îl îngrijora pe Bobby mai mult decât vroia să recunoască. Îşi spunea întruna că era absurd să se grăbească să tragă concluzii, că ţinea de domeniul fanteziei să creadă că Moira fusese omorâtă într-o casă plină de posibili martori, că, probabil, exista o explicaţie cât se poate de simplă şi că, în cel mai rău caz, Moira putea fi doar prizonieră la Conac.

Nici o clipă nu vroia să creadă că Moira plecase din proprie iniţiativă. Era convins că n-ar fi plecat aşa, fără să-i lase o vorbă. În plus, ea susţinuse cu hotărâre că nu avea unde să se ducă.

Nu, aici era clar mâna sinistrului dr. Nicholson. Trebuie că îşi dăduse seama cumva de acţiunile Moirei şi contraatacase. Moira era prizonieră undeva între zidurile sumbrului Conac, fără posibilitatea de a comunica.

Dar nu mai putea să rămână prizonieră. Bobby credea orbeşte în fiecare cuvât al Moirei. Temerile ei nu erau rodul imaginaţiei bolnave sau al deprimării – erau purul adevăr.

Nicholson avea de gând să scape de soţia lui. Planurile îi eşuaseră în câteva rânduri. Acum, împărtăşind altora temerile ei, Moira îi forţase mâna. Trebuia să acţioneze rapid sau deloc.

Oare ar fi avut curaj să acţioneze?

Bobby credea că da. Probabil că Nicholson îşi zicea că, chiar dacă străinii ăştia îşi aplecaseră urechea la vorbele soţiei lui, nu aveau nici o dovadă. În plus, probabil credea că trebuia să se ocupe numai de Frankie. Era posibil s-o fi bănuit încă de la început – întrebările lui referitoare la „accident” indicau asta – însă în ceea ce îl privea pe şoferul lui lady Frances, Bobby nu credea că el personal era bănuit că era altceva decât părea.

Da, Nicholson ar fi acţionat. Trupul Moirei ar fi fost găsit probabil undeva, departe de Staverley. Sau poate, aruncat în mare.

Ori pe fundul unei prăpăstii. Bobby era aproape sigur că treaba ar fi părut „accident”. Nicholson era specialist în accidente.

Cu toate acestea, Bobby îşi spunea că plănuirea şi punerea la punct ale unui asemenea accident necesitau timp… Nu mult, dar destul.

Forţându-i-se mâna, Nicholson se vedea nevoit să acţioneze mai repede decât anticipase. Dar chiar şi aşa, trebuiau să treacă măcar douăzeci şi patru de ore până să pună vreun plan în aplicare.

Bobby avea de gând s-o găsească pe Moira înainte de scurgerea acestui timp. Dacă Moira era la Conac.

După ce o lăsă pe Frankie în Brook Street, începu să-şi pună planurile în aplicare. Consideră înţelept să stea departe de garaj. Din câte ştia, acesta putea să fie supravegheat. Ca Hawkins, nu dăduse de bănuit. Acum, însă, Hawkins trebuia să dispară.

În acea seară, un tânăr cu mustaţă, într-un costum ieftin, albastru închis, ajunse în tumultosul orăşel Ambledever. Trase la un hotel lângă gară şi se înregistră sub numele de George Parker. După ce îşi lăsă bagajele, ieşi în oraş şi se interesă de închirierea unei motociclete.

La ora zece a aceleaşi seri, un motociclist cu cască şi ochelari mari trecu prin Staverley şi făcu popas pe o porţiune de drum, nu departe de Conac.

Împingând repede motocicleta după nişte tufe, Bobby se uită în lungul drumului. Era pustiu.

Apoi o luă pe lângă zid şi ajunse la uşiţă. Era tot descuiată. Aruncând încă o privire în lungul drumului ca să se asigure că nu era văzut, Bobby se strecură rapid înăuntru, îşi băgă mâna în buzunarul cu revolverul. Atingerea lui îi crea o senzaţie liniştitoare.

Curtea Conacului era tăcută.

Bobby rânji în sinea sa amintindu-şi poveştile de groază în care ticăloşii ţineau în preajma lor un ghepard sau alte fiare aţâţate care să se ocupe de intruşi.

Dr. Nicholson se mulţumea cu nişte amărâte de zăvoare şi gratii, şi chiar şi aşa părea destul de neglijent. Uşiţa ar fi trebuit să stea închisă.

„Nici fiare sălbatice, nici fire cu curent electric…" gândi Bobby. „Omul ăsta e ruşinos de înapoiat."

Îşi spunea asta mai mult ca să prindă curaj. De câte ori se gândea la Moira, inima i se strângea ca într-un cleşte.

Chipul ei îi apăru în minte… Buzele tremurânde… Ochii mari, înspăimântaţi… Cam tot pe la ora aceea o văzuse prima oară.

Îşi aminti cum o prinsese în braţe ca s-o susţină, şi se înfioră…

Moira… Unde era ea acum? Ce-i făcuse doctorul acela smintit? Măcar de-ar mai fi în viaţă…

„Trebuie să fie!", îşi zise Bobby strângând din dinţi. „Nici nu vreau să mă gândesc la asta!"

Porni cu grijă în recunoaştere în jurul casei. O parte din ferestrele de la etaj erau luminate, la fel şi una de la parter.

Bobby se furişă înspre aceasta. Storurile erau trase, dar între ele rămăsese o mică crăpătură. Bobby puse un genunchi pe pervazul ferestrei, se ridică şi privi prin crăpătură.

Văzu umărul şi braţul unui bărbat mişcându-se ca şi cum scria ceva. La un moment dat, bărbatul îşi schimbă poziţia şi Bobby îi văzu profilul. Era Nicholson.

Total inconştient de faptul că era privit; doctorul scria absorbit. Un soi de fascinaţie ciudată puse stăpânire pe Bobby. Omul era atât de aproape de el încât, dacă n-ar fi fost geamul, ar fi putut întinde mâna şi l-ar fi atins.

Bobby simţi că acum, pentru prima oară, îl vedea cu adevărat. Era o imagine care emana forţă: nasul mare, viril, bărbia proeminentă, maxilarul puternic, bine ras. Urechile mici, lipite de cap, aveau lobul aproape una cu obrazul. Bobby îşi aduse aminte că se spunea că astfel de urechi aveau o anume semnificaţie.

Doctorul continuă să scrie calm, fără grabă. Se opri o clipă ca pentru a găsi un cuvânt potrivit, apoi îşi reluă scrisul. Stiloul se mişca pe hârtie sigur şi constant. O dată, Nicholson îşi scoase ochelarii, îi şterse şi şi-i puse iar.

În cele din urmă, oftând, Bobby se lăsă să alunece la pământ, fără zgomot. Se părea că Nicholson avea de gând să scrie încă mult timp. Acum era momentul prielnic să intre în casă.

Dacă ar fi putut să intre printr-o fereastră de la etaj, în timp ce doctorul scria jos în biroul său, ar fi avut tot timpul să cerceteze clădirea.

Dădu ocol casei şi alese o fereastră de la primul etaj. Partea de sus a ferestrei era deschisă, dar în cameră nu era lumină, deci nu era ocupată în acel moment. În plus, un copac foarte apropiat de perete promitea o cale uşoară de acces.

Cât ai clipi, Bobby fu în copac. Totul părea că merge bine şi tocmai întinse mâna spre pervazul ferestrei când se auzi o trosnitură iar în momentul următor craca pe care stătea se rupse şi Bobby fu aruncat cu capul în jos într-o tufă cu hortensii de dedesubt. Din fericire, tufa îi atenuă căderea.

Fereastra biroului lui Nicholson era pe aceeaşi parte a casei, ceva mai departe. Bobby auzi exclamaţia doctorului şi, în clipa următoare, fereastra se deschise larg. Revenindu-şi din şocul căderii, Bobby sări în picioare, se desprinse dintre hortensii şi o luă la fugă pe partea umbrită

a potecii care ducea la uşiţa din gard. După câţiva metri se aruncă în tufişurile de pe margine.

Auzi voci şi văzu lumini mişcându-se pe lângă hortensiile rupte şi călcate în picioare. Bobby rămase nemişcat şi îşi ţinu răsuflarea. Puteau să vină pe potecă. Dacă era aşa, găsind uşa deschisă, probabil aveau să tragă concluzia că cineva evadase pe acolo şi nu aveau să-şi continue cercetările.

Totuşi, minutele treceau şi nu venea nimeni. La un moment dat, Bobby îl auzi pe Nicholson întrebând ceva. Nu auzi întrebarea, ci doar răspunsul dat de un glas răguşit şi cam necioplit.

— Toţi sunt prezenţi şi în ordine, domnule. Am controlat.

Zgomotele se pierdură treptat şi luminile dispărură. Se părea că se întorseseră în casă.

Cu mare precauţie, Bobby ieşi din ascunzătoare, înaintă pe potecă cu urechile ciulite. Era liniştite. Făcu câţiva paşi spre casă.

Atunci, din întuneric, ceva îl lovi în moalele capului. Căzu în faţă… Inconştient.

Capitolul XXVII.

„Fratele meu a fost ucis”

Vineri dimineaţa, Bentley-ul verde trase în faţa hotelului de lângă gara din Ambledever.

Frankie îi telegrafiase lui Bobby (pe numele George Parker, aşa cum conveniseră) că s-ar putea să fie citată să depună mărturie la ancheta privind moartea lui Henry Bassington-ffrench şi că, în drum spre acolo, va trece prin Ambledever.

Aşteptase o telegramă de răspuns care să stabilească un loc de întâlnire, dar cum nu primise nimic, venise direct la hotel.

— Domnul Parker, domnişoară? Spuse uşierul. Nu cred să stea aici vreun domn cu numele ăsta, dar mă duc să mă interesez.

Se întoarse după câteva minute.

— A sosit aici miercuri seară, domnişoară. Şi-a lăsat bagajul şi a spus că s-ar putea să nu se întoarcă prea curând. Geamantanul e încă aici, dar domnul nu s-a întors.

Lui Frankie i se făcu rău. Se prinse de o masă ca să nu cadă. Omul o privi cu îngrijorare.

— Nu vă simţiţi bine, domnişoară?

Frankie clătină din cap.

— E în regulă, reuşi ea să spună. N-a lăsat nici un mesaj?

Uşierul plecă iar şi se întoarse clătinând din cap.

— Nu e decât o telegramă sosită pe numele lui. O privi curios. Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

Frankie negă printr-o mişcare din cap.

Deocamdată nu vroia decât să plece. Avea nevoie de timp să se gândească ce era de făcut.

— E în regulă, spuse ea şi, urcându-se în Bentley, porni din loc.

Privind în urma ei, omul dădu din cap atotştiutor. „I-a tras clapa!” gândi el. „A dezamăgit-o! A lăsat-o cu ochi-n soare! Bună bucăţică! Mă întreb, oare el cum arată?”

O întrebă pe tânăra de la recepţie, dar aceasta nu ştia.

— Doi granguri, spuse liftierul cu înţelepciune. Trebuia să se căsătorească pe ascuns, dar tipul a şters-o.

Între timp, Frankie gonea spre Staverley, cu mintea plină de gânduri contradictorii.

De ce Bobby nu se întorsese la hotel? Puteau exista doar două motive: ori era în urmărire – iar această urmărire îl ţinea undeva, departe – ori… Ori se întâmplase ceva rău.

Bentley-ul se abătu periculos de la sensul de mers. Frankie îl redresă tocmai la timp.

Era o prostie din partea ei să-şi închipuie una ca asta! Bine-nţeles că Bobby era teafăr! Era în urmărire, atâta tot – în urmărire!

Dar de ce – întrebă altă voce – nu-i trimisese nici un cuvânt, ca s-o liniştească?

Asta era mai greu de explicat, dar existau explicaţii: împrejurări dificile, nu avusese timp sau posibilitatea de a o

face, şi apoi, Bobby ştia că ea, Frankie, n-ar fi tremurat pentru el. Totul era în regulă, trebuia să fie!

Ancheta trecu aidoma unui vis. Erau acolo şi Roger, şi Sylvia, care arată superb în doliu. Făcea o figură impresionantă şi mişcătoare. Frankie se pomeni admirând-o ca şi cum ar fi admirat o actriţă pe scenă.

Procedura se desfăşură cu mare tact. Familia Basington-ffrench era simpatizată în zonă, şi se făcu totul pentru ca sentimentele văduvei şi ale fratelui decedatului să fie cruţate.

Frankie şi Roger îşi depuseră mărturiile, dr. Nicolson o depuse pe a sa, apoi fu citită scrisoarea de adio a defunctului. Treaba se termină cât ai zice peşte şi fu dat verdictul – „Sinucidere pe fond de labilitate psihică”.

„Jalnicul” verdict, cum îl numise domnul Spragge. În mintea lui Frankie cele două evenimente se înlănţuiau. Era… Putea fi vreo legătură între ele?

Ştia că această sinucidere fusese absolut autentică, doar fusese acolo. Teoria avansată de Bobby precum că fusese crimă nici nu putea fi luată în seamă. Alibiul doctorului Nicholson era beton armat, însăşi văduva îl confirmase.

După ce dădu mâna cu Sylvia şi-i prezentă condoleanţe, procurorul plecă. Frankie şi doctorul Nicholson rămăseră în urmă.

— Cred că ai primit nişte scrisori, dragă Frankie, spuse Sylvia. Vă rog să mă scuzaţi… Am să mă duc să mă întind puţin. Totul a fost atât de îngrozitor!

Se cutremură şi părăsi camera. Nicholson o însoţi, îngânând ceva despre un somnifer.

Frankie se întoarse spre Roger.

— Roger, a dispărut Bobby.

— Dispărut?

— Da!

— Când şi cum?

Frankie îi povesti în câteva cuvinte.

— Şi de atunci n-a mai fost văzut? Întrebă Roger.

— Nu. Ce părere ai?

— Nu-mi place afacerea asta, răspunse încetişor Roger.

Inima lui Frankie se opri.

— Doar nu crezi…

— Oh, s-ar putea să nu fie nimic, dar… Sst, uite-l pe Nicholson. Doctorul intrase cu mersul său uşor. Îşi freca mâinile şi zâmbea.

— A ieşit foarte bine, spuse el. Chiar foarte bine. Dr. Davidson a avut foarte mult tact şi consideraţie. Suntem norocoşi că-l avem ca procuror local.

— Cred că da, spuse mecanic Frankie.

— Contează foarte mult, lady Frances. Conducerea unei anchete depinde în totalitate de procuror. Are puteri nelimitate. El poate face ca lucrurile să fie uşoare sau grele, în cazul de faţă, totul a mers perfect.

— De fapt, a fost un spectacol bun, spuse grav Frankie. Nicholson o privi surprins.

— Ştiu ce vrea să spună lady Frances, rosti Roger. Şi eu simt la fel. Fratele meu a fost ucis, doctore.

În ochii doctorului apăru o expresie uluită. Roger, care stătea în spatele lui, n-o văzu, dar lui Frankie nu-i scăpă.

— Cred ceea ce spun, rosti Roger împiedicându-l pe Nicholson să vorbească. A fost crimă, deşi oamenii legii consideră că n-a fost. Criminalii care l-au făcut pe fratele meu să devină sclavul drogurilor sunt tot atât de răspunzători ca şi când ei l-ar fi împuşcat.

Se răsuci, iar ochii lui furioşi priveau fix în cei ai doctorului.

— Am de gând să reglez conturile cu ei, spuse el şi vorbele sunară ca o ameninţare.

Privirea doctorului cedă. Clătină din cap cu tristeţe.

— Nu pot spune că nu sunt de acord cu dumneata, spuse el. Ştiu mai multe ca dumneata despre consumul de droguri, domnule Bassington-ffrench. Să determini un om să ia droguri e una dintre cele mai teribile crime.

Ideile lui Frankie i se învălmăşeau în minte, dar una revenea cu insistenţă.

„Nu se poate”, îşi spunea. „Ar fi prea monstruos. Şi totuşi… Întreg alibiul lui se bazează pe cuvântul ei. Dar în cazul ăsta… „

Nici nu-şi dăduse seama că Nicholson îi vorbea.

— Aţi venit cu maşina, lady Frances? Nici un accident de data asta?

Frankie simţi că pur şi simplu urăşte zâmbetul acela.

— Nu, răspunse ea. Cred că-i păcat să vorbim prea mult de accidente… Nu credeţi?

Se întrebă dacă i se păruse sau într-adevăr pleoapele doctorului se zbătură o clipă.

— Probabil de data asta v-a adus şoferul, nu?

— Şoferul meu a dispărut, răspunse Frankie.

Îl privi drept.

— Serios?

— Ultima dată când a fost văzut se îndrepta spre Conac, continuă Frankie.

Sprâncenele lui Nicholson se ridicară.

— Chiar aşa? Am… Vreo zână în bucătărie? Glasul îi suna amuzat. Nu prea cred.

— În tot cazul, acolo a fost văzut, spuse Frankie.

— Vorbiţi pe un ton dramatic, lady Frances. Probabil că acordaţi prea multă atenţie bârfelor locale. Bârfa nu e deloc demnă de crezare. Am auzit cele mai trăsnite poveşti. Se opri. Tonul i se modifică uşor. Mi-a ajuns la ureche chiar şi o poveste precum că soţia mea şi şoferul dumneavoastră au fost văzuţi stând de vorbă jos, lângă râu. Făcu încă o pauză. Cred că este un tânăr cu adevărat superior, lady Frances.

„Asta să fie?” gândi Frankie. „Are de gând să susţină că soţia lui a fugit cu şoferul meu? Asta e micul lui joc?”

Cu glas tare, spuse:

— Hawkins este mai presus de un şofer de rând.

— Aşa pare, spuse Nicholson.

Se întoarse spre Roger.

— Trebuie să plec. Crede-mă, am toată compasiunea pentru dumneata şi pentru doamna Bassington-ffrench.

Roger ieşi în hol cu el. Frankie îi urmă. Pe masa din hol se aflau două scrisori pentru ea. Una era o notă de plată. Cealaltă…

Inima îi zvâcni.

Pe cealaltă era scrisul lui Bobby.

Nicholson şi Bobby stăteau în pragul uşii.

Frankie deschise scrisoarea.

Dragă Frankie, în sfârşit sunt pe urma vânatului. Urmează-mă cât mai degrabă la Chipping Somerton. Ar fi bine să vii cu trenul, nu cu maşina. Bentley-ul prea bate la ochi. Trenurile nu-s prea bune, dar tot acolo ajungi. Trebuie să ajungi la o casă numită Vila Tudor. Am să-ţi explic exact cum s-o găseşti. Nu întreba drumul. (Aici urmau câteva instrucţiuni precise). Ţi-e totul clar? Nu spune nimănui. (Cuvântul era subliniat puternic). Absolut nimănui.

Al tău veşnic, Bobby.

Frankie mototoli emoţionată scrisoarea în palmă.

Aşadar, totul era în regulă!

Lui Bobby nu i se întâmplase nimic îngrozitor.

Era pe pistă… Şi, din coincidenţă, pe aceeaşi pistă ca şi ea. Fusese la Somerset House să se uite la testamentul lui John Savage. Rose Emily Templeton era trecută ca soţia lui Edgar Templeton de la Vila Tudor, Chipping Somerton. Şi asta iarăşi se potrivea cu acel mers al trenurilor deschis, din casa din St. Leonard's Gardens. Chipping Somerton era una din staţiile de la acea pagină. Familia Cayman plecase la Chipping Somerton.

Totul se îmbina perfect. Se apropiau de sfârşitul cazului.

Roger Bassington-ffrench se întoarse şi veni spre ea.

— E ceva interesant în scrisorile dumitale? Întrebă într-o doară.

Frankie ezită. Oare Bobby se referise şi la Roger când îi interzisese să spună cuiva?

Apoi îşi aminti cuvântul subliniat gros… Şi îşi mai aminti şi recenta ei idee monstruoasă. Dacă lucrul ăla era adevărat, Roger i-ar putea trăda pe amândoi cu toată inocenţa. Nu îndrăznea să facă aluzie în faţa lui la propriile ei bănuieli…

Aşa că se hotărî şi spuse:

— Nu, absolut nimic.

Avea să-şi regrete amarnic hotărârea, înainte să fi trecut douăzeci şi patru de ore.

În următoarele câteva ore nu o dată regretă amarnic ordinul dat de Bobby de a nu folosi maşina. Chipping Somerton nu era chiar la mama naibii, dar trebuia să schimbi de trei ori trenul, la fiecare schimbare aşteptând o groază de timp în gară, iar pentru cineva cu firea nerăbdătoare a lui Frankie, acest procedeu lent era greu de suportat cu stoicism.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că Bobby avea dreptate. Bentley-ul era o maşină care atrăgea atenţia.

Scuza de a-l lăsa la Merroway fusese subţirică, dar pe moment nu găsise nimic mai bun.

Cădea întunericul când trenul lui Frankie, un tren extrem de chibzuit şi meticulos, ajunse în mica gară din Chipping Somerton. Lui Frankie i se părea mai degrabă că era miezul nopţii. Avea impresia că trenul se târâse ore în şir.

Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, tocmai începuse şi ploaia.

Frankie îşi încheie până la gât pardesiul, aruncă o ultimă privire pe scrisoarea lui Bobby la lumina unui felinar din gară, îşi întipări bine în minte drumul şi porni.

Instrucţiunile erau simplu de urmat. Frankie văzu în faţă luminile satului, o coti la stânga şi o luă în lungul tăpşanului care se întindea în susul dealului. În vârf, o luă la dreapta şi, la un moment dat, văzu micul ciorchine de case care forma satul de jos, din faţa ei, şi un brâu de pini în faţă. În cele din urmă ajunse la o poartă de lemn şi, aprinzând un chibrit, văzu pe ea scris Vila Tudor.

Nu se vedea nimeni primprejur. Frankie ridică lanţul porţii şi intră. Acum distingea conturile casei din spatele brâului

de pini. Se postă între copaci, într-un loc de unde putea vedea foarte bine casa. Apoi, cu inima bătându-i ceva mai repede, imită cât putu de bine ţipătul unei bufniţe. Trecură câteva minute şi nu se întâmplă nimic. Repetă ţipătul.

Uşa vilei se deschise şi văzu o siluetă îmbrăcată în livrea de şofer uitându-se cu grijă afară. Bobby! El făcu un semn cu mâna, apoi intră lăsând uşa întredeschisă. Nici o fereastră nu era luminată. Totul era întunecat şi perfect liniştit. Frankie ieşi dintre copaci şi o luă spre uşă. Acolo trecu uşor pragul şi se strecură în holul cufundat în beznă. Se opri, încercând să se uite în jur.

— Bobby? Şopti ea.

Nasul o atenţionă. De unde ştia ea acel miros… Acel miros greu şi dulce?

Chiar în clipa în care mintea îi răspunse „cloroform”, nişte braţe puternice o înlănţuiră din spate. Deschise gura să ţipe, dar o cârpă umedă i-o astupă. Mirosul dulceag îi umplu nările.

Se zbătu cu disperare, dar în zadar. În ciuda eforturilor ei, simţi că cedează. Urechile începură să-i vâjâie… Apoi nu mai ştiu nimic…

Capitolul XXVIII.

În ceasul al doisprezecelea.

Când Frankie îşi veni în fire, primele reacţii fură deprimante. Efectele ulterioare ale cloroformului n-aveau nimic romantic. Zăcea pe o podea de lemn extrem de tare şi avea mâinile şi picioarele legate. Răsucindu-se cu chiu cu vai, se izbi violent cu capul de o cutie cu cărbuni.

Câteva minute mai târziu Frankie fu în stare, dacă nu să se ridice, cel puţin să ia aminte la zgomotele din jur.

Auzi în apropiere un geamăt slab. Îşi miji ochii şi se uită în jur. Din cât îşi putea da seama, părea să se afle într-un fel de mansardă. Singura lumină venea printr-o lucarnă din acoperiş, şi în momentul acela era prea puţină. În scurt timp avea să cadă întunericul dens. Pe pereţi atârnau câteva tablouri sparte, iar în jur distinse un pat de fier

prăpădit şi nişte scaune rupte, precum şi lada de cărbuni pomenită mai înainte.

Geamătul părea să vină dintr-un colţ.

Legăturile lui Frankie nu erau foarte strânse. Îi permiteau să se mişte cam ca un crab. Se târî pe podeaua prăfuită.

— Bobby! Exclamă ea.

Era Bobby, şi el legat la mâini şi la picioare. În plus, era legat la gură cu o bucată de pânză.

Pe aceasta aproape că reuşise să şi-o înlăture. Frankie îi veni în ajutor. Deşi avea mâinile legate, le putea folosi oarecum şi, ajutându-se şi cu dinţii, făcu treaba.

Aproape înţepenit, Bobby reuşi să exclame:

— Frankie!

— Mă bucur că suntem împreună, spuse Frankie. Dar se pare că am picat de fraieri.

— Îmi închipui că e ceea ce se cheamă „să cazi în gura lupului”.

— Cum au pus mâna pe tine? După ce mi-ai scris scrisoarea?

— Ce scrisoare? N-am scris nici o scrisoare.

— Oh, înţeleg, rosti Frankie, cu ochii mari. Ce tâmpită am fost! Şi toată chestia aia cu să nu spun nimănui!

— Ascultă, Frankie, am să-ţi spun ce mi s-a întâmplat şi pe urmă continui tu treaba şi îmi povesteşti ce-ai păţit.

Îi descrise aventurile lui de la Conac şi sinistra lor urmare.

— Am fost adus în gaura asta nenorocită. Pe o tavă era nişte mâncare şi ceva de băut. Îmi era cumplit de foame, aşa că am mâncat. Cred că mâncarea a fost drogată pentru că am adormit aproape imediat. Ce zi e azi?

— Vineri.

— Am fost doborât miercuri seară. La naiba, am zăcut inconştient tot timpul ăsta. Acum povesteşte-mi ce-ai păţit tu.

Frankie îşi depănă aventurile, începând cu povestea auzită de la domnul Spragge şi încheind cu momentul în care recunoscuse în pragul uşii silueta lui Bobby.

— Iar atunci m-au adormit, sfâşi ea. Şi, oh, Bobby, m-am şi izbit cu capul de-o găleată cu cărbuni!

— Eu aş zice că e un act de vitejie din partea ta. Cu mâinile legate şi tot tacâmul. Treaba e ce facem acum? Am ţinut-o mult timp pe-a noastră, dar acum s-a întors roata.

— Măcar de i-aş fi spus lui Roger despre scrisoarea ta, se lamentă Frankie. Chiar mă gândisem s-o fac, dar în final m-am decis să-ţi urmez indicaţiile şi să nu spun absolut nimănui.

— Iar rezultatul e că nimeni nu ştie unde suntem, spuse cu gravitate Bobby. Frankie, draga mea, mă tem că te-am băgat în bucluc.

— Am fost niţel cam prea siguri de noi, spuse tristă Frankie.

— Singurul lucru pe care nu-l pricep este de ce nu ne-au dat la cap de tot. Nu cred că Nicholson s-ar fi dat în lături de la o bagatelă ca asta.

— Are el un plan, spuse Frankie cutremurându-se.

— Ar fi bine să avem şi noi unul. Trebuie să scăpăm din asta, Frankie. Dar cum?

— Putem striga.

— D-da. S-ar putea să treacă cineva şi să ne audă. Dar dacă mă gândesc că Nicholson nu ţi-a pus căluş, şansele sunt mici. Mâinile tale nu-s atât de strâns legate ca ale mele. Să vedem dacă te pot dezlega cu dinţii.

În următoarele cinci minute se dădu o luptă din care ieşi victorios dentistul lui Bobby.

— E fantastic cât de simple sunt lucrurile astea în cărţi. Nu cred c-am făcut vreo scofală, se văită Bobby.

— Ba da. Legătura s-a slăbit. Ascultă! Vine cineva.

Se rostogoli, depărtându-se de el. Un pas greu, apăsat, urca scara. Apoi se auzi zgomotul cheii răsucite în broască. Uşa se deschise încetişor.

— Ce fac păsărelele mele? Rosti glasul dr. Nicholson.

Ţinea o lumânare în mână, şi deşi purta o pălărie bine trasă pe ochi şi un pardesiu cu gulerul ridicat, glasul l-ar fi

trădat oriunde s-ar fi aflat.

Scutură glumeţ din cap.

— E ruşinos din partea dumitale, dragă domnişoară, să cazi atât de uşor în cursă.

Nici Frankie, nici Bobby nu răspunseră. Nicholson era atât de clar stăpân pe situaţie încât era greu de ştiut ce să spui.

Nicholson puse lumânarea pe un scaun.

— În orice caz, daţi-mi voie să văd dacă vă simţiţi confortabil.

Examină legăturile lui Bobby, dădu aprobator din cap, apoi trecu la Frankie. Aici clătină din cap.

— După cum pe drept se spunea în tinereţea mea, degetele au fost făcute înaintea furculiţelor, iar dinţii înaintea degetelor. Dinţii tânărului dumitale prieten au fost foarte activi, după cum văd.

Într-un colţ, se afla un scaun greu din stejar, cu spătarul rupt.

Nicholson o ridică pe Frankie, o puse pe scaun şi o legă bine de el.

— Îmi închipui că nu-i prea confortabil, nu? Întrebă el. Ei bine, nu-i pentru mult timp.

Lui Frankie îi veni glasul.

— Ce-o să faceţi cu noi?

Nicholson se îndreptă spre uşă şi luă lumânarea.

— M-ai tachinat, lady Frances, că mă interesează prea mult accidentele. Poate că da. În orice caz, am să risc încă un accident.

— Cum adică? Întrebă Bobby.

— Să vă spun? Da, cred că am să vă spun. Lady Frances Derwent, la volanul maşinii, şi avându-l pe scaunul de lângă ea pe şoferul său, ratează o curbă şi maşina iese de pe carosabil şi se prăbuşeşte în prăpastie. Amândoi mor.

Urmă o scurtă pauză, apoi Bobby spuse:

— S-ar putea să nu murim. Planurile eşuează uneori. Unul de-al dumneavoastră a dat greş în Wales.

— Toleranţa dumitale la morfină a fost cu certitudine remarcabilă şi, din punctul nostru de vedere, regretabilă. Dar nu trebuie să-ţi faci griji de data asta. Dumneata şi lady Frances veţi fi morţi de-a binelea când vi se vor descoperi cadavrele.

Bobby se cutremură fără să vrea. Glasul lui Nicholson avea o notă stranie… Era tonul unui artist care îşi contemplă capodopera.

„Savurează treaba”, gândi Bobby. „Chiar o savurează”. Deşi n-avea încotro, se hotărî să nu-i dea prilej să se mai amuze. Rosti nepăsător.

— Faceţi o greşeală… Mai ales în privinţa lui lady Frances.

— Da, spuse Frankie. În acea foarte iscusită scrisoare mi-aţi spus să nu spun nimănui. Ei bine, am făcut doar o excepţie. I-am spus lui Roger Bassington-ffrench. El ştie totul despre dumneavoastră. Dacă ni se întâmplă ceva, va şti cine e răspunzător de asta. Ar fi mai bine să ne daţi drumul şi să părăsiţi cât mai repede ţara.

Nicholson rămase tăcut câteva clipe. Apoi spuse:

— Un bluf bun.

Se întoarse spre uşă.

— Şi cum rămâne cu soţia ta, porcule? Strigă Bobby renunţând pe loc la politeţe. Ai omorât-o şi pe ea?

— Moira este încă în viaţă, răspunse Nicholson. Sincer, nu ştiu cât va mai fi. Depinde de împrejurări.

Făcu o plecăciune ironică.

— Au revoir, spuse. Îmi mai trebuie vreo două ore să-mi pun la punct aranjamentele. Vă puteţi distra dezbătând problema. N-am să vă pun căluş, decât dacă va fi nevoie. Aţi înţeles? La primul strigăt de ajutor mă întorc şi rezolv problema.

Ieşi şi încuie din nou uşa.

— Nu e adevărat, spuse Bobby. Nu poate fi adevărat. Toate astea nu se întâmplă.

Dar nu putea să nu simtă că aveau să se întâmple… Că li se vor întâmpla şi lui, şi lui Frankie.

— În cărţi există întotdeauna o salvare în ceasul al doisprezecelea, spuse Frankie, încercând să fie optimistă.

Dar nu se simţea prea optimistă. De fapt, era cu moralul la pământ.

— Toată treaba-i de-a dreptul imposibilă, spuse Bobby, ca şi cum s-ar fi certat cu cineva. E atât de fantastică! Însuşi Nicholson a fost absolut ireal. Mi-aş dori să existe o salvare de ultimă oră, dar nu văd cine ne-ar putea salva.

— Măcar de i-aş fi spus lui Roger!

— Poate că Nicholson crede totuşi că i-ai spus.

— Nu. N-a ţinut. Tipul e al dracului de isteţ.

— A fost prea isteţ pentru noi, rosti întunecat Bobby. Frankie, ştii ce mă supără cel mai tare în afacerea asta?

— Nu. Ce?

— Chiar şi acum, când mai avem puţin să ajungem pe lumea cealaltă, nu ştim cine e Evans.

— Să-l întrebăm, propuse Frankie. Ştii… Ultima dorinţă. Nu ne poate refuza. Sunt de acord cu tine că, pur şi simplu, nu pot muri fără să-mi fi satisfăcut curiozitatea.

Urmă o tăcere, apoi Bobby spuse:

— Crezi că ar trebui să strigăm după ajutor… ca o ultimă şansă? E cam singura pe care o avem.

— Nu încă. În primul rând, nu cred că ne-ar auzi cineva, altfel n-ar fi riscat, iar în al doilea rând, nu suport să aştept să fiu omorâtă fără să pot vorbi sau să mi se vorbească. Să lăsăm ţipătul pentru ultimul moment. E… e atât de reconfortant că pot vorbi cu tine. Glasul îi ezită uşor la ultimele cuvinte.

— Te-am băgat într-un bucluc groaznic, Frankie.

— Oh, nici o problemă! Nu puteai să mă ţii la o parte. Eu am vrut să intru. Bobby, chiar crezi că o să ne lichideze?

— Mă tem cumplit că da. E al dracului de eficient.

— Bobby, crezi acum că el a fost cel care l-a omorât pe Henry Bassington-ffrench?

— Dacă ar fi posibil.

— E posibil, ţinând cont de un lucru şi anume: Sylvia Bassington-ffrench e şi ea amestecată în treaba asta.

— Frankie!

— Ştiu. Şi eu am fost îngrozită când mi-a venit ideea asta. Dar se leagă. De ce era Sylvia atât de grea de cap în privinţa morfinei? De ce s-a opus cu înverşunare când i-am sugerat să-şi trimită bărbatul în alt loc, nu la Conac? Şi apoi, ea era în casă când s-a tras…

— S-ar putea să fi tras chiar ea.

— Oh, nu, categoric nu!

— Ba da, putea s-o facă. Şi pe urmă i-a dat cheia de la uşă lui Nicholson s-o pună în buzunarul lui Henry.

— E o nebunie, rosti Frankie cu un glas neajutorat. Ca atunci când te uiţi într-o oglindă care deformează. Toţi care păreau absolut de încredere sunt de fapt ticăloşi… Toţi oamenii drăguţi, obişnuiţi. Ar trebui să existe ceva care să-i dea de gol pe criminali… Sprâncenele, urechile, ceva.

— Dumnezeule! Strigă Bobby.

— Ce-i?

— Frankie, cel care a fost aici nu era Nicholson.

— Ai înnebunit de tot? Atunci, cine a fost?

— Nu ştiu… Dar nu Nicholson. Tot timpul am simţit că ceva nu e în regulă, dar nu ştiam ce, iar ceea ce ai spus tu acum mi-a dat cheia. În seara aceea când îl urmăream pe fereastră pe Nicholson, am remarcat mai ales că lobii urechilor lui era lipiţi de cap. Dar urechile omului din noaptea asta nu erau la fel.

— Şi ce să însemne asta? Întrebă apatică Frankie.

— Că e vorba de un actor foarte bun care joacă rolul lui Nicholson.

— Dar de ce… Cine ar putea fi?

— Bassington-ffrench, suflă Bobby. Roger Bassington-ffrench! Am identificat de la început pe cine trebuia, iar apoi, ca nişte tâmpiţi, am luat-o razna umblând după cai verzi pe pereţi.

— Bassington-ffrench, şopti Frankie. Bobby, ai dreptate. El trebuie să fie. El a fost singura persoană care a fost de faţă când l-am tachinat pe Nicholson în legătură cu accidentele.

— Deci, ne-am lămurit. Încă mai nădăjduiam ca Roger Bassington-ffrench să ne dea de urmă printr-o minune, dar acum s-a dus şi ultima speranţă. Moira este prizonieră, tu şi cu mine legaţi burduf. Nimeni altcineva n-are nici o idee unde suntem. Jocul s-a sfârşit, Frankie.

Tocmai terminase de vorbit când se auzi un zgomot deasupra. În clipa următoare, cu un zgomot teribil de geam spart, un corp greu căzu prin luminator.

Era prea întuneric ca să se poată vedea ceva.

— Ce dracu… Începu Bobby.

Dinspre mormanul de sticlă spartă se auzi un glas.

— B-b-b-bobby…

— Fir-aş al naibii! Ăsta-i Badger!

Capitolul XXIX.

Povestea lui Badger.

Nu era nici o clipă de pierdut. Deja de la parter se auzeau zgomote.

— Repede, Badger, prostule! Spuse Bobby. Scoate-mi o cizmă… Nu mă contrazice şi nu întreba nimic. Trage-o cumva. Arunc-o acolo în mijlocul camerei şi băgă-te sub patul ăla! Repede, n-auzi?!

Se auzeau paşi urcând scările. Cheia se răsuci.

Nicholson – falsul Nicholson – stătea în prag cu lumânarea în mână.

Îi văzu pe Bobby şi pe Frankie aşa cum îi lăsase, dar în mijlocul încăperii era o grămadă de cioburi, iar în mijlocul cioburilor o cizmă!

Nicholson se holbă uimit de la cizmă la Bobby. Piciorul stâng al lui Bobby era desculţ.

— Foarte isteţ, prietene, spuse sec. Grozav de acrobatic.

Veni lângă Bobby, îi cercetă legăturile, şi mai făcu două noduri în plus. Îl privi curios.

— Tare aş vrea să ştiu cum ai aruncat cizma aia în geamul luminatorului. Pare imposibil. Ai talente de scamator, prietene.

Se uită la amândoi, apoi în sus la luminator, ridică din umeri şi părăsi camera.

— Repede, Badger.

Badger ieşi de-a buşilea de sub pat. Îşi scoase briceagul şi în câteva clipe îi eliberă pe cei doi.

— Aşa-i mai bine, spuse Bobby întinzându-se. Phiu! Sunt înţepenit! Ei, Frankie, ce zici de prietenul nostru Nicholson?

— Ai dreptate. E Roger Bassington-ffrench. Acum că ştiu că Roger joacă rolul lui Nicholson, înţeleg treaba. În tot cazul, e o performanţă bunicică.

— Am fost la Oxford cu B-b-b-basington-ffrench, spuse Badger. F-f-f-formidabil actor. S-s-soi rău, totuşi. A f-f-f-falsificat numele t-t-ta-tălui lui pe un cec. M-m-m-maică-sa a muşamalizat t-t-treaba.

Bobby şi Frankie se gândeau la acelaşi lucru. Badger, pe care nu-l consideraseră destul de deştept ca să i se destăinuie, ar fi putut să le dea tot timpul informaţii preţioase!

— Plastografie, rosti gânditoare Frankie. Scrisoarea de la tine, Bobby, era ireproşabil contrafăcută. Mă întreb de unde îţi cunoştea scrisul?

— Dacă-i amestecat în treaba cu familia Cayman, probabil că mi-a văzut scrisoarea despre afacerea Evans.

Badger rosti cu glas plângăcios:

— C-c-ce facem mai departe?

— Ne vom posta frumuşel în spatele uşii, spuse Bobby. Când prietenul nostru se întoarce, ceea ce nu cred că o să fie chiar imediat, tu şi cu mine sărim pe el şi-i facem cea mai mare surpriză din câte a trăit. Ce zici, Badger? Faci faţă?

— Absolut!

— Cât despre tine, Frankie, când îl auzi că vine, întoarce – te pe scaunul tău. Cum va deschide uşa o să te vadă şi n-o

să bănuiască nimic.

— Perfect. Şi o dată ce voi doi l-aţi doborât, vin şi eu şi-l muşc de glezne sau îi fac ceva.

— Tipic femeiesc, spuse aprobator Bobby. Şi-acum, să ne aşezăm aici pe podea şi să auzim toată povestea. Vreau să ştiu ce minune ni l-a adus pe Badger prin luminator.

— Păi, v-v-vezi, după ce ai p-p-plecat, am dat de un mic b-b-bucluc.

Se opri. Treptat povestea ieşi la iveală: o poveste cu datorii, creditori, portărel – o catastrofă tipic Badger. Bobby plecase fără să lase vreo adresă, spunând doar că ia Benttley-ul şi se duce la Staverly. Aşa că la Staverly a ajuns şi Badger.

— M-am g-g-gândit că poate ai ceva b-b-bani, explică el.

Inima lui Bobby se înmuie. Să-l ajute pe Badger în afacerea lui venise el la Londra, apoi îl lăsase baltă şi plecase în urmărire cu Frankie. Şi chiar şi acum Badger nu-i reproşa nimic.

Badger nu dorise să pericliteze acţiunile misterioase ale lui Bobby, dar se gândise că o maşină ca Bentley-ul nu putea trece neobservată într-un loc de mărimea lui Staverley.

De fapt, dăduse peste maşină înainte să fi ajuns la Staverley, căci stătea în faţa unei cârciumi… Goală.

— Aşa că m-m-m-am gândit să-ţi f-f-fac o mică s-s-surpriză, continuă Badger. În spate erau nişte p-p-p-pături şi alte chestii şi n-n-n-nu era nimeni în jur. Am intrat şi le-am t-t-tras peste mine. Mă g-g-g-gândeam să-ţi trag o s-s-s-sperietură.

Ce se întâmplase de fapt fusese că din cârciumă ieşise un şofer în livrea verde şi că Badger, trăgând cu ochiul din ascunzătoarea lui, rămăsese trăsnit când constatase că şoferul nu era Bobby. Îşi zisese că faţa îi era oarecum cunoscută, dar nu ştiuse de unde s-o ia. Străinul se suise la volan şi pornise.

Badger se văzu în încurcătură. Nu ştia ce să facă. Era greu să dea explicaţii şi să se scuze, şi, oricum, nu-i uşor să stai să-i explici cuiva care goneşte eu şaizeci de mile la oră. Badger se hotărî să tacă mâlc şi să se strecoare afară după oprirea maşinii.

În final, maşina ajunse la destinaţie – Vila Tudor. Şoferul o băgă în garaj şi o lăsă acolo, dar, ieşind, încuie uşile garajului. Badger era prizonier. Într-o parte a garajului era o ferestruică şi pe ea, cum după o jumătate de oră, o văzuse pe Frankie apărând; fluierând şi intrând în casă.

Toată treaba îl zăpăcea total pe Badger. Începu să bănuiască că ceva nu e în ordine. În tot cazul, se hotărî să arunce singur o privire şi să vadă ce se întâmplă.

Folosindu-se de nişte unelte ce zăceau pe podeaua garajului, reuşi să spargă broasca şi porni în inspecţie. Toate ferestrele de la parter erau închise, dar se gândi că dacă ar intra pe luminator, putea să arunce o privire în camerele de sus. Nu avu nici o problemă cu acoperişul. De pe acoperişul garajului sări pe cel al casei, nimerind drept pe luminator. Natura şi greutatea lui Badger făcură restul.

Bobby inspiră adânc şi spuse măgulitor:

— În tot cazul, eşti o minune… O minune formidabilă! Fără tine, flăcăule, în mai puţin de o oră eu şi Frankie am fi fost două biete cadavre.

Îi povesti pe scurt acţiunile lui şi ale lui Frankie. Spre sfârşit se întrerupse.

— Vine cineva. Du-te la locul tău, Frankie. Şi-acum, să ne jucăm! Bassington-ffrench va avea parte de o surpriză cum n-a mai văzut.

Frankie luă o postură deprimată pe scaunul rupt. Bobby şi Badger stăteau pregătiţi după uşă.

Paşii urcară scara, iar pe sub uşă se ivi dunga luminoasă a lumânării. Cheia fu introdusă în broască şi răsucită, uşa se deschise. Lumina lumânării căzu pe Frankie, prăbuşită şi amărâtă pe scaun. Temnicerul trecu pragul.

În momentul următor, Bobby şi Badger zvâcniră.

Lupta fu scurtă şi decisivă. Luat absolut pe nepregătite, bărbatul fu doborât, lumânarea zbură şi fu recuperată de Frankie, iar câteva clipe mai târziu cei trei prieteni se uitau cu o plăcere răutăcioasă la trupul legat fedeleş pe podea.

— Bună seara, domnule Bassington-ffrench, spuse Bobby, şi, dacă exaltarea din glasul său avea o undă de cruzime, cine l-ar fi putut condamna? E o noapte frumoasă pentru înmormântare.

Capitolul XXX.

Evadarea.

Bărbatul de pe podea îi privea lung. Pince-nez-ul şi pălăria îi zburaseră. Nu mai putea fi vorba de vreo nouă încercare de deghizare. În dreptul sprâncenelor urmele de machiaj erau vizibile, dar altminteri era chipul plăcut al lui Roger Basington-ffrench.

Vorbi cu glasul său plăcut de tenor, pe tonul unuia care vorbeşte cu sine însuşi.

— Foarte interesant, spuse. Şi doar ştiam că nici un om legat ca dumneata n-ar fi putut să-şi arunce cizma spre luminator. Dar cum cizma era pe grămada de cioburi, am considerat că erau cauza şi efectul şi am presupus că, deşi era imposibil, imposibilul fusese realizat. O interesantă constatare a limitelor creierului.

Cum nimeni nu vorbi, continuă pe acelaşi ton meditativ.

— Aşadar, aţi câştigat runda. Cât se poate de neaşteptat şi extrem de regretabil. Credeam că v-am dus frumuşel de nas.

— Ne-ai dus, spuse Frankie. Presupun că tu ai plastografiat scrisoarea de la Bobby, nu?

— Mă pricep oarecum la asta, spuse modest Roger.

— Şi Bobby?

Zăcând pe spate şi zâmbind agreabil, Roger păru să aibă o deosebită plăcere să-i lumineze.

— Ştiam că avea să se ducă la Conac. Nu a trebuit decât să-l aştept printre tufele de lângă potecă. Eram chiar în spatele lui când s-a retras după ce căzuse destul de

stângaci din copac. Am lăsat să se stingă zarva, apoi l-am pocnit în moalele capului cu un săculeţ cu nisip. Tot ce-am avut de făcut apoi a fost să-l car până la maşina care mă aştepta, să-l bag în portbagaj şi să-l aduc aici.

— Şi Moira? Întrebă Bobby. Ai momit-o şi pe ea în vreun fel?

Roger chicoti. Întrebarea părea să-l amuze.

— Plastografia este o artă foarte folositoare, dragul meu Jones, spuse el.

— Porcule! Strigă Bobby.

Frankie interveni. Era încă extrem de curioasă, iar prizonierul părea să fie dispus la confidenţe.

— De ce te-ai dat drept dr. Nicholson? Întrebă ea.

— De ce, chiar? Roger părea să-şi pună întrebarea sieşi. Cred că, în parte, din amuzament, ca să văd dacă vă pot păcăli. Eraţi atât de siguri că bietul Nicholson era vârât până-n gât în treaba asta. Râse, şi Frankie se înroşi. Şi asta numai pentru că te-a luat niţel la întrebări despre detaliile accidentului tău. Asta e obiceiul lui iritant – acurateţea detaliilor.

— Şi chiar e complet nevinovat? Întrebă Frankie.

— Ca un prunc, răspunse Roger. Dar mi-a făcut un mare serviciu. Mi-a atras atenţia asupra accidentului tău. Asta şi un alt incident m-au făcut să-mi dau seama că nu erai tânăra inocentă care păreai. Iar apoi, în ziua în care ai dat telefon, eram lângă tine şi am auzit clar vocea şoferului tău spunându-ţi „Frankie”. Am un auz foarte bun. Ţi-am sugerat să merg la Londra cu tine, şi ai fost de acord… Dar ai fost foarte uşurată când m-am răzgândit. După aceea… Se opri şi, atât cât îi permiteau legăturile, dădu din umeri. Era destul de amuzant să vă văd lucrând împotriva lui Nicholson. Sărmanul, el e un tâmpit inofensiv, dar arată exact ca supercriminalii din filme. M-am gândit să vă las sa credeţi mai departe că el e. În definitiv, nu se ştie niciodată. Chiar şi cele mai bune planuri dau greş, după cum dovedeşte situaţia mea actuală.

— Trebuie să-mi mai spui un lucru, spuse Frankie. Aproape că am înnebunit de curiozitate. Cine e Evans?

— Oh! Exclamă Bassington-ffrench. Aşadar, nu ştii?

Începu să râdă, şi râse mult timp.

— Destul de amuzant, spuse într-un târziu. Asta dovedeşte cât de proşti pot fi unii.

— Te referi la noi? Întrebă Frankie.

— Nu. În cazul de faţă mă refer la mine. Ştii, dacă nu ştii cine e Evans, nu cred că am să-ţi spun. Am s-o păstrez pentru mine, ca pe-un mic secret personal.

Situaţia era curioasă. Roata se învârtise în favoarea lor, şi totuşi, într-un fel ciudat, Roger le furase victoria.

Zăcând pe podea, un prizonier legat burduf, el era cel ce domina situaţia.

— Pot să întreb ce planuri aveţi? Întrebă Roger.

Nimeni nu se gândise la vreun plan. Bobby mormăi cu îndoială ceva despre poliţie.

— E cel mai bun lucru, spuse vesel Roger. Dă-le telefon şi predă-mă. Acuzarea va fi răpire de persoane, presupun. Nu prea pot nega asta. Se uită la Frankie. Voi mărturisi că am făcut-o din pasiune.

Frankie roşi.

— Dar cu crima cum rămâne? Întrebă ea.

— Draga mea, n-ai nici o dovadă. Absolut niciuna. Mai gândeşte-te şi vei vedea că n-ai.

— Badger, tu rămâi aici şi stai cu ochii pe el, spuse Bobby. Cobor la parter să sun la poliţie.

— Ai grijă, spuse Frankie. Nu ştim câţi pot fi în casă.

— Nu sunt decât eu, spuse Roger. Toată treaba e numai opera mea.

— Nu mă încred în cuvântul tău, spuse grosolan Bobby.

Se aplecă şi verifică nodurile.

— E bine legat. Foarte solid. Mai bine am coborî cu toţii. Putem încuia uşa.

— Eşti groaznic de neîncrezător, amice, spuse Roger. Dacă vrei să-l iei, am în buzunar un pistol. Poate te va face să te

simţi mai fericit, iar mie, în situaţia mea actuală, nu-mi prea foloseşte.

Ignorând tonul ironic, Bobby se aplecă şi scoase arma.

— E amabil din partea ta că ne-ai spus, zise el. Dacă vrei să ştii, chiar mă simt mai fericit.

— Bun, spuse Roger. E încărcat.

Bobby luă lumânarea şi ieşiră toţi trei din mansardă lăsându-l pe Roger zăcând pe podea. Bobby încuie uşa şi băgă cheia în buzunar. Într-o mână ţinea pistolul.

— O iau eu înainte, spuse el. Trebuie să fim foarte siguri şi să nu încurcăm acum lucrurile.

— E un tip ci-ci-ciudat, nu-i aşa? Întrebă Badger făcând semn cu capul spre uşa pe care ieşiseră.

— Ştie al dracului de bine să piardă, spuse Frankie.

Chiar şi acum, nu era pe deplin eliberată de farmecul acelui om extraordinar, Roger Bassington-ffrench.

Coborâră un grup de trepte. Totul era liniştit. Bobby se uită peste balustradă. Telefonul era în holul de dedesubt.

— Mai bine să ne uităm în camerele astea mai întâi, spuse el. Să nu fim luaţi pe la spate.

Badger deschise pe rând uşile. Din cele patru camere, trei erau goale. În a patra, o siluată subţire zăcea pe pat.

— E Moira, strigă Frankie.

Ceilalţi doi se îmbulziră. Dacă pieptul nu i s-ar fi mişcat încetişor în sus şi în jos, Moira ar fi părut moartă.

— Doarme? Întrebă Bobby.

— Cred că-i drogată, spuse Frankie.

Se uită în jur. Pe o masă de lângă fereastră, pe o tăviţă emailată se afla o seringă, iar lângă ea o lampă de spirit şi un ac pentru morfină.

— Cred că o să fie bine, dar ar trebui să chemăm un doctor, spuse Frankie.

— Să coborâm şi să dăm telefon, spuse Bobby.

Merseră în holul de jos. Lui Frankie îi era teamă că firele telefonului ar putea fi tăiate, dar teama i se dovedi nefondată. Prinseră uşor postul de poliţie, dar le trebui mult

să explice cum stăteau lucrurile. Cei de la poliţie erau foarte dispuşi să ia toată povestea ca pe-o glumă bună.

Totuşi, în cele din urmă fură convinşi, şi Bobby puse cu un oftat receptorul în furcă. Explicase şi că aveau nevoie de un doctor, iar şeful poliţiei promisese să aducă unul.

Zece minute mai târziu, o maşină trase în faţa casei şi din ea coborâră un inspector şi un ofiţer de poliţie, însoţiţi de un bărbat pe care profesiunea îşi pusese pecetea.

Bobby şi Frankie îi întâmpinară şi, după ce relatară din nou toată afacerea într-un mod oarecum maşinal, o luară spre mansardă. Bobby descuie uşa… Apoi rămase uluit în prag. În mijlocul podelei se afla un morman de frânghii desfăcute. Patul era tras până sub luminator, iar pe el se afla scaunul.

Nici urmă de Roger Bassington-ffrench.

Bobby, Badger şi Frankie erau uluiţi.

— Vorbea de scamator, spuse Bobby. Trebuie că el e scamatorul scamatorilor. Cum dracu şi-a tăiat sforile?

— Trebuie să fi avut un briceag în buzunar, spuse Frankie.

— Chiar şi-aşa, cum a ajuns la el? Avea ambele mâini legate bine la spate.

Inspectorul tuşi. Fostele îndoieli îi reveniră. Era mai dispus oricând să ia toată treaba ca pe-o farsă.

Frankie şi Bobby se pomeniră povestind o poveste lungă ce cu fiecare clipă părea mai imposibilă.

Salvarea lor fu doctorul.

Dus în camera în care zăcea Moira, el declară pe loc că fusese drogată cu morfină sau cu vreun preparat din opiu.

Consideră că starea ei nu era gravă şi că avea să se trezească pe cale naturală în patru, cinci ore.

Sugeră să fie dusă imediat într-o clinică bună din vecinătate.

Nevăzând ce altceva ar putea face, Bobby şi Frankie fură de acord. După ce-şi dădură numele şi adresa inspectorului care păru să se îndoiască total de cele ale lui Frankie, li se

permise să părăsească Vila Tudor şi, cu ajutorul inspectorului, fură primiţi la hanul Seven Stars din sat.

Aici, încă simţind că erau consideraţi infractori, se grăbiră să-şi ocupe camerele – una dublă pentru Bobby şi Badger, şi una cu un singur pat pentru Frankie.

La câteva minute după retragerea lor, în uşa lui se auzi un ciocănit.

Era Frankie.

— M-am gândit la ceva, spuse ea. Dacă prostul ăla de inspector insistă să creadă că am inventat toată treaba, am o dovadă că am fost adormită cu cloroform.

— Serios? Unde?

— În cutia cu cărbuni, spuse cu hotărâre Frankie.

Capitolul XXXI.

Frankie pune o întrebare.

Epuizată de toate aventurile ei, Frankie dormi până dimineaţă târziu. Era zece şi jumătate când coborî în cămăruţa unde se lua cafeaua şi îl găsi pe Bobby aşteptând-o.

— Bună, Frankie, iată-te în sfârşit!

— Nu fi atât de îngrozitor de energic, dragul meu, spuse Frankie lăsându-se într-un scaun.

— Ce mănânci? Au egrefin şi ouă şi costiţă şi şuncă rece.

— Am să iau nişte pâine prăjită şi un ceai slab, spuse Frankie cu ochii la el. Ce-i cu tine?

— Trebuie că e săculeţul cu nisip. Probabil mi-a înlăturat blocajele din creier. Mă simt plin de viaţă şi de idei sclipitoare şi am un chef nebun să ies şi să fac ceva.

— Ei bine, de ce nu ieşi?

— Am ieşit, şi ultima jumătate de oră am fost cu inspectorul Hammond. Deocamdată, va trebui s-o lăsăm ca glumă, Frankie.

— Dar…

— Am spus deocamdată. Trebuie să dăm de capătul afacerii ăsteia, Frankie. Suntem pe drumul cel bun şi tot ce avem de făcut este să-i dăm de capăt. Nu vreau ca Roger

Bassington-ffrench să fie acuzat de răpire. Vreau să fie acuzat de crimă.

— Iar noi o să-l prindem, spuse Frankie reînsufleţindu-se.

— Aşa mai merge, o lăudă Bobby. Bea un ceai.

— Cum se simte Moira?

— Destul de rău. Şi-a revenit într-o stare de nervi cumplită. Pare înţepenită de spaimă. A plecat la Londra… la o clinică din Queen's Gate. Spune că acolo se va simţi în siguranţă. Aici era îngrozită.

— Niciodată n-a stat bine cu nervii.

— Cu un criminal cu sânge rece ca Roger Bassington-ffrench în vecinătate, oricine ar fi speriat de moarte.

— El nu vrea s-o omoare pe ea. Pe noi ne vânează.

— Deocamdată probabil e prea ocupat cu propria-i persoană ca să-şi facă griji pentru noi. Da, Frankie, trebuie să rezolvăm afacerea asta. Toată treaba trebuie să fi început cu moartea lui John Savage şi cu testamentul. Aici e ceva care nu e în regulă. Fie testamentul a fost plastografiat, fie Savage a fost omorât, sau aşa ceva.

— Dacă Bassington-ffrench a fost amestecat, e foarte posibil ca testamentul să fi fost falsificat, spuse gânditoare Frankie. Se pare că plastografia e specialitatea lui.

— Se poate să fi fost şi plastografie şi crimă. Va trebui să aflăm.

Frankie dădu din cap.

— Am notiţele pe care le-am făcut după ce am văzut testamentul. Martori au fost Rose Chudleigh, bucătăreasă, şi Albert Mere, grădinar. Ar trebui să-i găsim uşor. Apoi mai sunt şi avocaţii care l-au întocmit, Elford şi Leigh. Din câte spunea domnul Spragge, o firmă foarte respectabilă.

— Corect, vom începe de azi. Tu cred că te descurci cu avocaţii mai bine decât mine. Eu îi voi căuta pe Rose Chudleigh şi pe Albert Mere.

— Ce-i cu Badger?

— El nu se scoală niciodată mai devreme de prânz, n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa lui.

— Va trebui să-i redresăm afacerea. La urma urmelor, chiar că mi-a salvat viaţa.

— Şi pe urmă, iar o ia la vale, spuse Bobby. Oh, apropo, ce părere ai de asta?

Îi întinse o bucată murdară de carton. Era o fotografie.

— Domnul Cayman, spuse pe loc Frankie. Când ai pus mâna pe ea? Unde?

— Noaptea trecută. Alunecase după telefon.

— Atunci, se pare că e limpede cine erau domnul şi doamna Templeton. Stai puţin.

Tocmai se apropia chelneriţa, aducând pâinea prăjită. Frankie îi arătă fotografia.

— Îl cunoşti? Întrebă ea.

Chelnăriţa privi fotografia cu capul uşor aplecat într-o parte.

— Păi, l-am văzut pe domnu… Dar nu ştiu de unde să-l iau. Oh, da, e domnul care are Vila Tudor – domnu' Templeton. Acum sunt plecaţi… Cred că undeva în străinătate.

— Ce fel de om era? Întrebă Frankie.

— N-aş putea spune. Nu prea veneau pe aici… Doar din când în când în weekend. Nimeni nu i-a prea văzut. Doamna Templeton era o doamnă drăguţă. Dar nu luaseră de mult Vila Tudor, când un domn foarte bogat a murit şi i-a lăsat doamnei Templeton toţi banii, aşa că s-au dus să trăiască în străinătate. Totuşi, n-au vândut vila. Cred că o închiriază la diverşi oameni pentru weekend. Dar nu îmi închipui că, având acum atâţia bani, s-ar întoarce să locuiască aici.

— Aveau o bucătăreasc̆ă pe care o chema Rose Chudleigh, nu-i aşa? Întrebă Frankie.

Dar pe fată nu părea s-o intereseze bucătăresele. Să primeşti o avere de la un gentleman bogat – asta-i întărâta imaginaţia. Răspunzând că n-ar putea spune, se retrase ducând ceainicul gol.

— E clar ca lumina zilei, spuse Frankie. Au şters putina, dar au păstrat casa ca loc de întâlnire pentru restul bandei.

Căzură de acord să procedeze cum stabiliseră. Frankie luă Bentley-ul şi porni la drum, iar Bobby plecă în căutarea grădinarului Albert Mere.

Se întâlniră la ora prânzului.

— Ei bine? Întrebă Bobby.

Frankie clătină din cap.

— Plastografia iese din discuţie. Vorbea cu deznădejde. Am stat mult de vorbă cu domnul Elford… E un scump. Îi ajunseseră la ureche păţaniile noastre din noaptea trecută şi vroia să cunoască mai multe detalii. Cred că n-au prea multă distracţie pe aici. În tot cazul, l-am făcut curând să-mi ciugulească din palmă. Apoi am discutat cazul Savage… Am minţit că am cunoscut o rudă a lui Savage şi că ruda aceea a făcut aluzie la plastografie. La asta, bătrânelul a sărit în sus – nici nu încape vorbă de aşa ceva! N-a fost o problemă de scrisori sau altceva în genul ăsta. A stat de vorbă personal cu domnul Savage, iar domnul Savage a insistat ca testamentul să fie întocmit pe loc. Domnul Elford vroia să plece la birou şi să-l întocmească aşa cum se cuvenea – ştii cum lucrează ei… Hârtii peste hârtii pentru orice fleac.

— Nu ştiu. Nu mi-am făcut nici un testament.

— Eu da – două. Al doilea în dimineaţa asta. Trebuia să găsesc un pretext ca să vorbesc cu un avocat.

— Cui ţi-ai lăsat banii?

— Ţie.

— A fost o nechibzuinţă, nu crezi? Dacă Roger Bassington-ffrench reuşea să-ţi vină de hac, probabil că eu aş fi fost spânzurat pentru asta!

— Nu m-am gândit la asta. Ei bine, cum spuneam, domnul Savage s-a enervat foarte tare şi i-a ordonat domnului Elford să întocmească testamentul pe loc, iar servitoarea şi grădinarul au semnat ca martori, după care domnul Elford l-a luat cu el spre păstrare.

— Asta pare să excludă falsificarea, admise Bobby.

— Ştiu. Nu poate fi vorba de plastografie când ai văzut cu ochii tăi cum omul în cauză şi-a depus semnătura. Cât

despre afacerea cu crima, o să ne fie greu să descoperim acum ceva. Doctorul care a fost chemat atunci a murit între timp. Cel pe care l-am văzut aseară e nou… E aici de vreo două luni.

— Se pare că avem de a face cu destule decese nefericite.

— De ce, cine a mai murit?

— Albert Mere.

— Crezi că toţi au fost eliminaţi?

— Prea au murit mulţi. În privinţa lui Albert Mere nu ştiu ce să zic… Avea şaptezeci şi doi de ani, sărmanul.

— Perfect. În cazul lui vom accepta că a fost o moarte naturală. Dar Rose Chudleigh? Ai fost mai norocos?

— Da. După ce a plecat de la familia Templeton, s-a dus să lucreze undeva în nord, dar s-a întors şi s-a măritat cu un bărbat cu care era în vorbă de vreo şaptesprezece ani. Din păcate, e cam sărmană cu duhul. Pare să nu-şi amintească nimic despre nimeni. Poate reuşeşti tu să scoţi ceva de la ea.

— Sigur am să scot. Mă pricep la neghiobi. Apropo, unde-i Badger?

— Doamne Sfinte! Am uitat de tot de el! S-a trezit şi a ieşit din cameră, iar după câteva momente s-a întors. Era somnoros. El la ora asta se trezeşte. Camerista a bătut de vreo patru ori la uşa lui, dar nu i-a răspuns.

— Ei bine, să mergem la toantă, spuse Frankie ridicându-se. Şi pe urmă, trebuie să-mi cumpăr o periuţă de dinţi şi o cămaşă de noapte şi un burete şi alte lucruri necesare unei existenţe civilizate. Noaptea trecută am fost atât de aproape de moarte că nu m-am gândit şi la altceva. De-abia mi-am scos hainele, că am şi căzut frântă.

— Ştiu. Şi eu la fel.

— Să mergem să vorbim cu Rose Chudleigh.

Rose Chudleigh, acum doamna Pratt, locuia într-o căsuţă înţesată de mobilă şi câini de porţelan. Doamna Pratt era o femeie mai mult decât solidă, cu aspect de bovină, cu ochi ca de peşte şi toate semnele de adenoidă.

— După cum vezi, m-am întors, spuse Bobby.

Doamna Pratt respiră greu şi îi privi fără curiozitate.

— Faptul că ai locuit cu familia Templeton ne-a făcut tare curioşi, spuse Frankie.

— Da, doamnă, spuse doamna Pratt.

— Sunt plecaţi în străinătate, parcă, continuă Frankie încercând să dea impresia că era o prietenă bună a familiei Templeton.

— Aşa am auzit, confirmă doamna Pratt.

— Ai stat la ei ceva timp, nu?

— Am ce? Întrebă doamna Pratt.

— Ai lucrat la familia Templeton ceva timp, răspunse Frankie vorbind rar şi clar.

— N-aş spune asta, doamnă. Doar două luni.

— Oh! Credeam că mai mult.

— Aia a fost Gladys, doamnă. Menajera. Ea a stat acolo şase luni.

— Deci aţi fost două?

— Chiar aşa. Menajera şi cu mine, care eram bucătăreasă.

— Erai acolo când a murit domnul Savage, nu-i aşa?

— Poftim?

— Erai acolo când a murit domnul Savage?

— Domnul Templeton n-a murit… Cel puţin eu n-am auzit. A plecat în străinătate.

— Nu domnul Templeton – domnul Savage, spuse Bobby.

Doamna Prott îl privi tâmp.

— Domnul care i-a lăsat toţi banii doamnei Templeton, spuse Frankie.

Prin ochii doamnei Prott trecu ceva asemănător priceperii.

— Oh, da, doamnă, domnul pentru care s-a făcut o anchetă.

— Aşa-i, spuse Frankie încântată de succesul ei. Venea pe aici destul de des, nu?

— N-aş putea spune, doamnă. Înţelegeţi, eu tocmai venisem. Gladys trebuie să ştie.

— Dar ai semnat ca martoră testamentul, nu?

Doamna Pratt se uită prostită.

— Te-ai dus şi l-ai văzut semnând o hârtie şi ai semnat-o şi dumneata?

Femeia păru că se luminează.

— Da, doamnă. Eu şi Albert. Nu mai făcusem asta şi nu mi-a plăcut. I-am spus lui Gladys că nu-i ca atunci când semnezi şi gata, dar Gladys mi-a spus că trebuie că toate erau în regulă, că era şi domnul Elford acolo, care era un domn cumsecade şi mai era şi avocat.

— Mai precis, cum s-a întâmplat? Întrebă Bobby.

— Poftim?

— Cine te-a chemat să semnezi? Întrebă Frankie.

— Stăpâna, domnule. A venit la bucătărie şi mi-a spus că trebuie să mă duc să-l iau pe Albert şi să mergem amândoi în camera cea mai bună (din care se mutase cu o seară în urmă ca să-l lase pe domnul… Ăă… Gentleman) şi acolo l-am văzut pe domnul în pat… Se întorsese de la Londra şi se dusese direct la culcare… Şi arăta tare bolnav. Nu-l mai văzusem până atunci. Dar arăta groaznic, şi era acolo şi domnul Elford, şi vorbea tare drăguţ şi ne-a spus că n-are de ce să ne fie frică şi că trebuia să semnez unde semnase şi domnul, şi eu am scris şi „bucătăreasă” şi adresa, şi Albert a făcut la fel,18

Pe urmă m-am dus tremurând toată la Gladys şi i-am spus că nu mai văzusem un domn să semene atât de tare cu moartea, iar Gladys mi-a spus că seara trecută arătase ca lumea şi că trebuie să-l fi supărat ceva la Londra. Plecase la Londra foarte devreme, când nimeni nu se trezise încă. Şi pe urmă i-am spus că nu-mi place să-mi scriu numele pe nimic, iar Gladys mi-a spus că era în regulă căci era acolo şi domnul Elford.

— Şi domnul Savage… Gentlemanul a murit… Când?

— Dimineaţa următoare, doamnă. S-a încuiat în noaptea aia în camera lui şi nu a lăsat pe nimeni să se apropie de el, iar când Gladys l-a strigat dimineaţă era ţeapăn de-a binelea şi mort şi lângă el era proptită o scrisoare. „Pentru

procuror”, scria pe ea. Oh, asta a întors-o pe dos pe Gladys! Şi pe urmă a fost ancheta şi toate celelalte. După vreo două luni, doamna Templeton mi-a spus că pleacă să locuiască în străinătate. Dar mi-a găsit un loc bun în nord, cu o leafă mare, şi mi-a dat un cadou frumos. Foarte cumsecade, doamna Templeton.

Deja doamna Pratt era mândră de limbuţia ei.

Frankie se ridică.

— Mi-a plăcut să aud toate astea, spuse ea. Scoase din poşetă o bancnotă. Lasă-mă să-ţi fac… Ăă… Un mic cadou. Te-am reţinut atâta timp din treburile dumitale.

— Vă mulţumesc din suflet, doamnă. Să aveţi o zi bună şi dumneavoastră şi domnul dumneavoastră.

Frankie se înroşi şi se retrase destul de rapid. Bobby o urmă după câteva minute. Părea preocupat.

— Se pare că ne-a spus tot ce ştie, spuse el.

— Da. Şi treaba se leagă. Pare că nu există nici un dubiu că Savage chiar şi-a făcut testamentul, şi presupun că teama lui de cancer a fost autentică. Nu prea puteau mitui un doctor din Harley Street. Cred că au profitat de faptul că-şi făcuse testamentul şi l-au lichidat repede ca să nu apuce să se răzgândească. Dar nu ştiu cum am putea dovedi că l-au lichidat.

— Ştiu. Am putea bănui că doamna T. I-a dat „ceva să-l adoarmă”, dar nu putem dovedi. Am putea bănui că Bassington-ffrench a plastografiat scrisoarea către procuror, dar nici asta n-o putem dovedi. Îmi închipui că scrisoarea a fost distrusă imediat după ce a fost prezentată ca probă la anchetă.

— Aşa că ne-am întors la vechea noastră problemă – ce naiba se tem atât de mult Bassington-ffrench şi compania că am putea descoperi?

— Nu te izbeşte nimic în mod deosebit?

— Nu, nu cred… Poate doar un singur lucru. De ce doamna Templeton a trimis după grădinar să vină să

semneze ca martor când menajera era în casă? De ce nu i-au cerut menajerei să semneze?

— E ciudat ce spui, Frankie.

Glasul lui Bobby suna atât de straniu că Frankie îl privi surprinsă.

— De ce?

— Pentru că am rămas în urmă ca să-i cer doamnei Pratt numele şi adresa lui Gladys.

— Şi?

— Numele menajerei e Evans!

Capitolul XXXII.

Evans Frankie icni.

Bobby vorbi emoţionat.

— Înţelegi, ai pus aceeaşi întrebare pe care a pus-o şi Carstairs. De ce nu i-au cerut menajerei? De ce nu i-au cerut lui Evans?

— Oh, Bobby, am găsit în sfârşit!

— Acelaşi lucru trebuie să-l fi izbit şi pe Carstairs. Adulmeca prin jur, ca şi noi, căutând ceva putred… Şi l-a izbit treaba asta, aşa cum ne-a izbit pe noi. Ba mai mult, cred că ăsta a fost motivul pentru care a venit în Wales. Gladys Evans este un nume galez… Probabil Evans era numele ei de fată. A urmărit-o până la Marchbolt. Iar cineva l-a urmărit pe el… Şi aşa n-a mai apucat să dea de ea.

— De ce nu i-au cerut lui Evans să semneze? Întrebă Frankie. Trebuie să fi existat un motiv. E un lucru atât de mărunt… Şi totuşi important. Când ai în casă două servitoare, de ce să chemi grădinarul?

— Probabil din cauză că şi Chudleigh şi Albert Mere erau tăntălăi, pe când Evans era o fată isteaţă.

— Nu poate fi numai asta. Domnul Elford era de faţă, or el este un om ascuţit la minte. Oh, Bobby, în treaba asta zace cheia misterului, o simt. Măcar de-am şti care a fost motivul. De ce Chudleigh şi Mere şi nu Evans?

Se opri brusc şi îşi duse mâinile la ochi.

— Stai că vine, spuse. E ca o licărire. Într-o clipă am să ştiu.

Rămase nemişcată câteva minute, apoi îşi luă mâinile de la ochi şi îşi privi tovarăşul cu o privire ciudată.

— Bobby, dacă ai avea în casă două servitoare, de care te-ai lovi mai mult?

— De menajeră, fireşte, răspunse surprins Bobby. De bucătăreasă nu se loveşte nimeni. În primul rând, pentru că n-o vede.

— Nu, şi nici ea nu te vede pe tine. Cel mult poate să te zărească în treacăt, când şi când. Dar menajera te aşteaptă cu masa şi te priveşte, şi îţi toarnă cafeaua.

— Unde vrei să ajungi, Frankie?

— Nu puteau să-i ceară lui Evans să semneze ca martoră testamentul… Pentru că Evans ar fi ştiut că cel care îl făcuse nu era domnul Savage.

— Doamne Sfinte, Frankie, ce vrei să spui? Atunci cine era?

— Bassington-ffrench, fireşte! Nu înţelegi, s-a dat drept Savage! Pariez că Bassington-ffrench a fost cel care s-a dus la doctor şi a făcut tot tămbălăul ăla cu cancerul. Apoi a fost chemat un avocat – un străin care nu-l cunoştea pe domnul Savage, dar care era în stare să jure că l-a văzut pe domnul Savage semnând testamentul şi că acesta a fost autentificat de doi martori, dintre care unul nu-l mai văzuse niciodată pe domnul Savage, iar celălalt era probabil aproape pe orb şi e posibil ca nici el să nu-l mai fi văzut vreodată pe domnul Savage. Acum înţelegi?

— Dar unde era adevăratul Savage în tot timpul ăsta?

— Oh, a ajuns bine – mersi, apoi îmi închipui că l-au drogat şi l-au dus în mansardă unde l-au ţinut douăzeci şi patru de ore, atât cât i-a trebuit lui Bassington-ffrench să-şi joace rolul. După aceea l-au pus în pat şi i-au dat cloral, iar dimineaţa Evans l-a găsit mort.

— Dumnezeule, cred că ai brodit-o, Frankie! Dar putem s-o dovedim?

— Da… Nu… Nu ştiu. Dacă i-am arătat lui Rose Chudleigh… Pratt, adică, fotografia adevăratului Savage? Ar fi ea în stare să spună „ăsta nu-i omul care a semnat testamentul”?

— Mă îndoiesc. E toantă rău.

— Tocmai de asta a şi fost aleasă ca martor. Dar mai e ceva: Un expert ar trebui să fie în stare să descopere că semnătura a fost imitată, că e un fals.

— N-a făcut-o până acum.

— Poate din cauză că nimeni n-a ridicat problema. N-a existat un moment în care testamentul ar fi putut fi falsificat. Acum e altceva.

— Un lucru trebuie să facem, spuse Bobby. S-o găsim pe Evans. S-ar putea să ne spună o mulţime de lucruri. Nu uita, a stat la familia Templeton şase luni.

Frankie mârâi:

— Asta o să complice şi mai mult lucrurile.

— Ce zici de oficiul poştal? Propuse Bobby.

Tocmai treceau pe lângă el. Părea mai degrabă magazin general decât poştă.

Frankie intră şi declanşă atacul. Nu era nimeni în afară de poştăriţă, o tânără cu ochi curioşi.

Frankie cumpără două coli cu timbre, comentă despre vreme, apoi spuse:

— Dar cred că pe aici vremea-i mai bună decât prin părţile mele. Locuiesc în Wales, la Marchbolt. Nici nu ştiţi cât plouă pe la noi.

Tânăra spuse că şi ei aveau parte de destulă ploaie şi că de sărbătoarea Băncii plouase ceva de groază.

Frankie spuse:

— Avem pe cineva în Wales care a venit de prin părţile astea. Mă întreb dacă o cunoaşteţi. O chema Evans – Gladys Evans.

Tânăra nu bănui nimic.

— Vai, desigur. A lucrat aici. La Vila Tudor. Dar nu era de pe aici. Venise din Wales, apoi s-a întors la ea acasă şi s-a

măritat. Acum o cheamă Robert.

— Aşa-i, spuse Frankie. Mi-aţi putea da adresa ei? Am împrumutat de la ea un fulgarin şi am uitat să i-l dau înapoi. Dacă i-aş şti adresa, i l-aş trimite prin poştă.

— Cred că o am. Primesc din când în când câte o carte poştală de la ea. Şi ea şi soţul ei lucrează în aceeaşi casă, la cineva. Aşteptaţi o clipă.

Se îndepărtă şi cotrobăi într-un colţ. La un moment dat se întoarse cu o bucată de hârtie.

— Uitaţi, spuse, întinzând hârtia peste tejghea.

Bobby şi Frankie o citiră împreună. Era ultimul lucru din lume la care s-ar fi aşteptat.

„Doamna Robert, Vicariatul din Marchbolt, Wales”.

Capitolul XXXIII.

Senzaţie la Orient Café.

Se ştie cum reuşiră Bobby şi Frankie să iasă din oficiul poştal fără să se dea de gol.

O dată afară, ca la un semn, se uitară unul la altul şi izbucniră într-un râs nebun.

— La vicariat… Tot timpul ăsta! Icni Bobby.

— Şi eu mă gândeam la sute de Evans! Se lamentă Frankie.

— Acum înţeleg de ce a fost atât de amuzat Bassington-ffrench când şi-a dat seama că habar n-avem cine era Evans!

— Şi e normal ca din punctul lor de vedere treaba să fie pericolul. Tu şi Evans locuiţi sub acelaşi acoperiş.

— Şi-acum spre Marchbolt, spuse Bobby.

— Înapoi la draga noastră casă.

— La naiba, trebuie să facem ceva pentru Badger. Ai ceva bani, Frankie?

Frankie deschise poşeta şi scoase un pumn de bancnote.

— Dă-i-le şi spune-i să aranjeze ceva cu creditorii, şi mai spune-i că tata o să cumpere garajul şi o să-l pună pe el şef.

— Pefect. Totul e să ne mişcăm repede.

— De ce atâta grabă?

— Nu ştiu… Am sentimentul că s-ar putea întâmpla ceva.
— Groaznic. Să plecăm repede.
— Eu am să aranjez cu Badger. Tu mergi şi porneşte maşina.
După cinci minute ieşeau în viteză din Chipping Somerton. Bobby nu se putea plânge de lipsă de viteză.
Totuşi, Frankie spuse pe neaşteptate:
— Uite, Bobby, nu mergem destul de repede.
Bobby se uită la acul indicator de viteză care în acel moment arăta optzeci de mile la oră şi remarcă sec:
— Nu văd ce am putea face.
— Am putea lua un taxi aerian. Suntem doar la şapte mile de Medeshot Aerodrome.
— Fii serioasă!
— Aşa am ajunge acasă în două ore.
— Bine. Să luăm un taxi aerian.
Întreaga poveste începea să ia caracterul fantastic al unui vis. De ce graba asta nebună de-a ajunge la Marchbolt? Bobby nu ştia să spună. Bănuia că nici Frankie nu ştia. Era doar un presentiment.
La Medeshot, Frankie întrebă de domnul Donald King şi la un moment dat apăru un tânăr cu aspect neîngrijit care păru uşor mirat s-o vadă.
— Bună, Frankie, spuse el. Nu te-am văzut de-un veac. Ce doreşti?
— Vreau un taxi aerian. Tu te ocupi cu asta, nu?
— Da. Unde vrei să mergi?
— Vreau să ajung repede acasă.
Domnul Donald King ridică din sprâncene.
— Asta-i tot? Întrebă el.
— Nu prea. Dar e ideea principală.
— Foarte bine, aranjăm imediat.
— Am să-ţi dau un cec.
După cinci minute îşi luară zborul.
— Frankie, de ce faci asta? Întrebă Bobby.
— Habar n-am. Dar simt că trebuie. Tu nu?

— Ciudat, şi eu. Însă nu ştiu de ce. În definitiv, doamna Robert n-o să dispară zburând pe o coadă de mătură.

— Ba s-ar putea. Nu uita că nu ştim ce pune la cale Bassington-ffrench.

— Asta-i adevărat, spuse gânditor Bobby.

Se făcuse târziu când ajunseră la destinaţie. Aeroplanul îi lăsă în Park şi cinci minute mai târziu goneau spre Marchbolt în Chrysler-ul lordului Marchington.

Traseră în faţa porţii vicariatului, aleea vicariatului nepermiţând maşinilor luxoase să întoarcă. Săriră şi o luară la fugă pe alee.

„Am să mă dezmeticesc curând”, gândi Bobby. „Oare ce facem şi de ce?”

În prag stătea o siluetă sveltă. Bobby şi Frankie o recunoscură imediat.

— Moira! Strigă Frankie. Moira se întoarse. Se clătină uşor.

— Oh! Mă bucur că vă văd. Nu ştiu ce să fac.

— Dar ce naiba te aduce aici?

— Cred că acelaşi lucru care v-a adus pe voi.

— Ai descoperit cine e Evans? Întrebă Bobby. Moira confirmă din cap.

— Da, e o poveste lungă…

— Vino înăuntru, spuse Bobby. Dar Moira se trase înapoi.

— Nu, nu, spuse ea repede. Să mergem undeva şi să vorbim. Trebuie să vă spun ceva… Înainte de-a intra în casă. Nu e vreo cafenea sau ceva asemănător pe aici? Undeva unde am putea merge?

— Perfect, spuse Bobby îndepărtându-se fără chef. Dar de ce…

Moira bătu din picior.

— Vei înţelege când am să-ţi spun. Oh, veniţi o dată! Nu-i timp de pierdut.

În faţa grabei ei, cedară. Pe la mijlocul străzii principale se afla Orient Café – un nume oarecum pretenţios, care nu

avea nimic de a face cu interiorul. Intrară toţi trei. Era o oră de acalmie – şase şi jumătate.

Se aşezară la o măsuţă din colţ şi Bobby comandă trei cafele.

— Aşadar? Întrebă el.

— Aşteptă până ne aduce cafeaua, spuse Moira.

Chelnăriţa reveni şi le puse în faţă cele trei cafele.

— Să auzim, repetă Bobby.

— Nu prea ştiu cu ce să încep, spuse Moira. S-a întâmplat în trenul spre Londra. O coincidenţă extraordinară, zău. Mergeam pe culoar.

Se opri. Era cu faţa spre uşă şi, aplecându-se, se uită fix.

— Trebuie că m-a urmărit, spuse ea.

— Cine? Strigară într-un glas Frankie şi Bobby.

— Bassington-ffrench, şopti Moira.

— L-ai văzut?

— E afară. L-am văzut cu o femeie cu părul roşu.

— Doamna Cayman, strigă Frankie.

Ea şi Bobby săriră şi alergară la uşă. Moira protestă dar niciunul nu-i dădu atenţie. Se uitară în sudul şi-n josul străzii, dar nici urmă de Bassington-ffrench.

Moira li se alătură.

— A plecat? Întrebă cu vocea tremurândă. Oh, aveţi grijă! E periculos… Groaznic de periculos.

— Nu ne poate face nimic atât timp cât suntem împreună, spuse Bobby.

— Vino-ţi în fire, Moira, spuse Frankie. Nu fi ca un iepure fricos.

— Deocamdată nu putem face nimic, spuse Bobby, luând-o spre masă. Continuă ce aveai să ne spui, Moira.

Ridică ceaşca de cafea. Frankie se dezechilibră, căzu peste el, iar cafeaua se vărsă pe masă.

— Scuză-mă, spuse Frankie.

Se întinse spre masa de alături pe care era o tăviţă cu două sticluţe, una cu ulei, cealaltă cu oţet.

Ciudăţenia purtării lui Frankie trezi atenţia lui Bobby. Frankie luă sticluţa cu oţet, o goli într-un bol de salată, apoi turnă în ea cafeaua ei.

— Te-ai ţăcănit, Frankie? Întrebă Bobby. Ce dracu faci?32

— Iau o mostră de cafea să i-o dau lui George Arbuthnot s-o analizeze, răspunse Frankie.

Se întoarse spre Moira.

— Jocul s-a terminat, Moira! Am înţeles totul adineaori, când stăteam în pragul uşii! Când l-am lovit peste cot pe Bobby şi i-am vărsat cafeaua, ţi-am văzut faţa. Ne-ai pus ceva în cafea când ne-ai făcut să alergăm la uşă după Bassington-ffrench. Jocul s-a sfârşit, doamnă Nicholson sau Templeton, sau cum vrei să-ţi zici.

— Templeton? Strigă Bobby.

— Uită-te la faţa ei, strigă Frankie. Dacă neagă, cere-i să vină la vicariat şi să vedem dacă doamna Robert n-o recunoaşte.

Bobby se uită la Moira. Îi văzu chipul, acel chip hăituit şi visător, transformându-se sub imperiul unei furii demonice. Gura frumoasă i se deschise pentru a lansa un potop de înjurături oribile.

Cotrobăi în poşetă.

Bobby era încă înmărmurit, totuşi reuşi să acţioneze repede.

Mâna lui abătu în sus pistolul.

Glontele trecu pe deasupra capului lui Frankie şi se înfipse în peretele cafenelei.

Pentru prima oară în istoria lui Orient Café, o chelnăriţă dădu fuga.

Se repezi în stradă şi începu să strige cât o ţinea gura:

— Ajutor! Crimă! Poliţia!

Capitolul XXXIV.

Scrisoare din America de Sud.

Câteva săptămâni mai târziu, Frankie primi o scrisoare care purta ştampila poştei unui stat mai puţin cunoscut, din America de Sud.

Scrisoarea suna aşa: «Dragă Frankie, Te felicit sincer! Tu şi prietenul tău marinar aţi spulberat planurile unei munci de-o viaţă. Aranjasem totul cu grijă.

Ţi-ar plăcea să le cunoşti? Prietena mea m-a trădat întrutotul (ranchiună, mă tem, femeile sunt invariabil ranchiunoase!) aşa că nu văd ce rău mi-ar mai face să mărturisesc totul. În plus, încep o nouă viaţă. Roger Bassington-ffrench a murit!

Îmi închipui că întotdeauna am fost ceea ce se cheamă „o lichea”. Nici chiar la Oxford nu m-am astâmpărat. A fost o prostie, căci treaba nu avea cum să nu fie descoperită. Tata nu m-a lăsat de căruţă, dar m-a trimis în colonii.

Acolo m-am împrietenit curând cu Moira şi gaşca ei. Era o tipă pe cinste. Deja de la cinsprezece ani era o delicventă desăvârşită. Când am cunoscut-o eu, laţul începuse să se strângă în jurul ei. Poliţia americană îi luase urma.

Ne-am plăcut. Ne-am hotărât să facem o pereche, dar, mai întâi, trebuia să ducem la împlinire câteva planuri.

Pentru început, s-a măritat cu Nicholson. În felul acesta a intrat într-o altă lume şi poliţia a pierdut-o din vedere. Nicholson tocmai venea în Anglia să întemeieze o clinică pentru bolnavii de nervi. Căuta o casă potrivită pe care s-o cumpere ieftin. Moira l-a dus la Conac.

Ea continua să lucreze cu banda ei în afacerea cu droguri. Fără s-o ştie, Nicholson îi era foarte util.

Întotdeauna am avut două ambiţii. Vroiam să fiu stăpân la Merroway şi vroiam să dispun de uriaşe sume de bani. Un Bassington-ffrench a jucat un mare rol la curtea lui Carol al II-lea. Dar, după el, familia a decăzut în mediocritate. Mă simţeam în stare să joc din nou un rol măreţ. Dar pentru asta îmi trebuiau bani.

Moira a făcut câteva călătorii în Canada, „să-şi vadă rudele”. Nicholson o adora şi credea tot ce-i spunea. Aşa fac aproape toţi bărbaţii. Datorită complicaţiilor afacerii cu droguri, a călătorit sub diverse nume. Când l-a cunoscut pe Savage, se numea doamna Templeton. Ştia totul despre

Savage şi uriaşa lui avere, şi şi-a pus toate farmecele la bătaie. Savage a fost atras, dar nu suficient ca să-şi piardă bunul simţ.

Totuşi, am conceput un plan. Povestea asta o cam ştii. Omul pe care îl cunoşti sub numele de Cayman a jucat rolul soţului nesimţitor. Savage a fost convins să vină şi să stea la Vila Tudor. A făcut-o nu doar o dată. A treia oară ne-am dus planul la îndeplinire. Nu e nevoie să mai intru în asta, ştii cum s-a întâmplat. Treaba a ieşit la mare fix. Moira s-a ales cu banii şi a plecat ostentativ în străinătate, dar de fapt s-a întors la Conac, la Staverley.

Între timp, eu îmi perfectam planurile mele. Henry şi micul Tommy trebuiau înlăturaţi. În privinţa lui Tommy am avut ghinion. Două accidente bine ticluite au ieşit rău. În cazul lui Henry nu vroiam să mă încurc cu vreun accident.

După un accident la vânătoare, Henry rămăsese cu o puternică durere reumatică. I-am făcut cunoştiinţă cu morfina. De bună credinţă, a luat-o. Henry era un naiv. A devenit dependent. Planul nostru era să-l facem să ajungă la Conac şi acolo ori „să se sinucidă”, ori să ia o supradoză de morfină. De treaba asta urma să se ocupe Moira. Eu nu trebuia să fiu asociat în nici un fel.

Şi atunci a intrat în joc prostul de Carstairs. Se pare că Savage îi scrisese de pe vapor, incluzând chiar şi o fotografie a Moirei. Curând după aceea Carstairs a plecat într-o călătorie. Când s-a întors din pustiuri şi a auzit despre moartea lui Savage şi despre testament, a devenit foarte bănuitor. Povestea nu i-a sunat bine, n-a crezut-o. Era convins că Savage nu era îngrijorat de moartea lui, şi n-a crezut că s-ar fi speriat atât de tare de cancer. De asemenea, felul în care suna testamentul i s-a părut necaracteristic lui Savage. El era un adevărat om de afaceri, şi chiar de-ar fi fost dispus să aibă o aventură cu o doamnă frumoasă, nu i-ar fi lăsat o sumă uriaşă, şi restul în scopuri caritabile. Chestia cu caritatea a fost ideea mea. Suna foarte respectabil şi corect.

Carstairs a venit încoace hotărât să cerceteze afacerea. A început să adulmece.

Şi iarăşi am avut ghinion. Nişte prieteni l-au adus la masă şi a văzut pe pian fotografia Moirei şi a recunoscut-o ca fiind femeia despre care îi scrisese Savage. S-a dus la Chipping Somerton şi a început să-şi bage nasul şi pe acolo.

Moirei şi mie a început să ne ţâţâie inima… Deşi uneori cred că fără motiv. Dar Carstairs era un tip isteţ.

M-am dus la Chipping Somerrton după el. N-a reuşit să dea de urma bucătăresei – Rose Chudleigh. Plecase în nord, dar a dat de Evans, a aflat că se măritase şi că plecase la Marchebolt.

Treaba devenea serioasă. Dacă Evans o identifica pe doamna Templeton ca fiind una şi aceeaşi persoană cu doamna Nicholson, lucrurile s-ar fi complicat teribil. În acelaşi timp, la vremea respectivă fusese în casă şi nu ştiam ce şi cât ar putea cunoaşte.

Am hotărât că amicul Carstairs trebuia înlăturat. Devenise o pacoste. Şansa mi-a venit în ajutor. Eram în spatele lui, aproape, când a urcat ceaţa dinspre mare. M-am strecurat mai aproape şi l-am împins în prăpastie.

Dar eram încă în dilemă. Nu ştiam ce dovadă incriminatoare putea avea asupra lui. Totuşi, prietenul tău marinar mi-a făcut perfect jocul. M-a lăsat singur cu cadavrul, suficient cât să-mi ating scopul. Carstairs avea o fotografie a Moirei, o obţinuse de la fotograf, probabil pentru identificare. Am luat-o şi am înlocuit-o cu fotografia unei femei din bandă.

Totul a ieşit bine. Falşii soră şi cumnat l-au identificat. Treaba părea să fi reuşit satisfăcător. Şi atunci tu şi prietenul tău aţi tulburat apele. Se părea că, înainte de a muri, Carstairs şi-a recăpătat cunoştinţa şi a pomenit de Evans… Iar Evans lucra de fapt la vicariat.

La ora asta recunosc că am intrat în panică şi că ne-am cam pierdut capul. Moira a insistat că Bobby trebuie scos din joc. Am încercat un plan care a dat greş. Apoi Moira a

spus că se va ocupa de asta. S-a dus cu maşina la Marchbolt. A profitat de o ocazie foarte bună, şi i-a strecurat morfină în bere în timp ce dormea. Dar diavolul n-a dat ortu popii. Asta a fost ghinion curat.

După cum ţi-am mai spus, interogatoriul lui Nicholson m-a făcut să mă întreb dacă într-adevăr erai ceea ce păreai că eşti. Dar imaginează-ţi ce şoc a avut Moira când s-a strecurat într-o noapte să se întâlnească cu mine şi s-a pomenit faţă-n faţă cu Bobby! L-a recunoscut pe loc. Nu-i de mirare că s-a speriat atât de tare că aproape să moară. Apoi şi-a dat seama că el nu pe ea o bănuia, aşa că a intrat în joc.

A venit la han şi i-a turnat nişte istorioare. El le-a înghiţit ca un mieluşel. Ea i-a spus că Alan Carstairs era un fost iubit şi a născocit povestea cu frica ei cumplită de Nicholson. De asemenea, a făcut tot posibilul să-ţi înlăture bănuielile în ceea ce mă privea. La fel am făcut şi eu referitor la ea, descriind-o ca pe-o făptură slabă, neajutorată – pe Moira, care e în stare să lichideze o mulţime de oameni fără să clipească!

Situaţia era gravă. Bani aveam. Planul cu Henry ne reuşise. Cu Tommy nu mă grăbeam. Îmi permiteam să mai aştept un pic. Nicholson putea fi uşor înlăturat când avea să-i vină timpul. Dar tu şi Bobby eraţi o ameninţare. Bănuielile voastre erau îndreptate asupra Conacului.

Poate te interesează să ştii că Henry nu s-a sinucis. Eu l-am omorât! Când stăteam de vorbă cu tine în grădină am înţeles că nu era timp de pierdut… M-am dus direct în casă şi m-am ocupat de problemă.

Avionul mi-a venit în ajutor. Am intrat în birou, m-am aşezat lângă Henry care scria şi mi-a spus: „Ascultă, bătrâne…”

Şi l-am împuşcat! Zgomotul avionului a acoperit împuşcătura. Apoi am scris o frumoasă scrisoare de adio, mi-am şters amprentele de pe revolver, am apăsat degetele lui Henry pe el şi l-am lăsat să cadă pe podea. Am pus cheia

de la birou în buzunarul lui Henry şi am ieşit, încuind cu cheia uşii de la sufragerie care se potriveşte şi la birou.

Nu voi mai intra în alte amănunte. Totul a ieşit perfect. Eram cu tine în grădină când am auzit „împuşcătura” (o treabă frumuşică pe care o aranjasem în cămin). O sinucidere ca la carte! Singura persoană care putea trezi bănuielile era bietul Nicholson. Tâmpitul se întorseseră după baston sau aşa ceva!

Fireşte că vitejia cavalerească a lui Bobby a cam complicat lucrurile pentru Moira. Ea tocmai plecase la vilă. Ne-am închipuit că explicaţiile lui Nicholson privind absenţa soţiei lui aveau să vă stârnească bănuielile.

La vilă, Moira şi-a demonstrat pe deplin clasa. Din zgomotele de la etaj şi-a dat seama că fusesem pus la pământ, şi atunci şi-a injectat o doză mare de morfină şi s-a întins pe pat.

După ce voi aţi coborât să daţi telefon, s-a strecurat la mansardă şi mi-a tăiat frânghiile. Apoi morfina şi-a făcut efectul, şi la ora la care a ajuns doctorul, era cufundată într-un somn veritabil.

Dar sângele rece a început s-o lase. S-a temut că o să daţi de Evans şi o să vă prindeţi cum a fost cu moartea lui Savage şi cu testamentul. De asemenea, îi era teamă că Alan Carstairs îi scrisese lui Evans înainte de a veni la Marchbolt. S-a prefăcut că pleacă la Londra, la o clinică. În schimb, s-a grăbit spre Marchbolt… Şi s-a întâlnit cu voi în pragul uşii! Atunci i-a venit ideea să vă lichideze pe amândoi. Metodele ei erau cum se poate mai crude, dar cred că i-ar fi reuşit. Mă îndoiesc că chelnăriţa şi-ar fi reamintit prea bine cum arăta femeia care intrase în cafenea. Moira s-ar fi întors la Londra şi s-ar fi internat într-o clinică. Tu şi Bobby o dată înlăturaţi, lucrurile s-ar fi liniştit.

Dar tu ai ghicit-o… Şi şi-a pierdut capul. Iar la proces m-a tras şi pe mine în treaba asta!

Probabil începusem să mă cam plictisesc de ea…

Dar habar n-aveam că-şi dăduse seama.

Înţelegi tu, ea obţinuse banii – banii mei! O dată însurat cu ea, m-aş fi putut plictisi de ea. Mie îmi place varietatea.

Aşa că acum încep o nouă viaţă…

Şi totul vi se datorează ţie şi căposului ăla de Bobby James.

Dar nu mă îndoiesc că am să mă fac bun! Sau ar trebui să fiu rău, nu bun? Încă nu m-am transformat.

Dar, dacă nu reuşeşti de la început, încearcă, şi iar încearcă!

Adio, draga mea… Sau, poate, au revoir. Nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Duşmanul tău afectuos, îndrăzneţul, personajul negativ al piesei, Roger Bassington-ffrench.”»

Capitolul XXXV.

Veşti de la vicariat.

Bobby înapoie scrisoarea şi Frankie o luă cu un oftat.

— E într-adevăr o persoană absolut remarcabilă, spuse ea.

— Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru el, spuse rece Bobby.

— Avea farmec, spuse Frankie, şi adăugă: Ca şi Moira.

Bobby se înbujoră.

— Ce e ciudat e că în tot timpul ăsta cheia afacerii se afla la vicariat, spuse el. Ştii, nu-i aşa, că Alan Carstairs chiar îi scrisese lui Evans… Doamnei Roberts, adică?

Frankie dădu din cap.

— Da, spunându-i că vine la ea şi că vrea informaţii despre doamna Templeton despre care avea motive să creadă că era o escroacă internaţională căutată de poliţie.

— Iar când el a fost împins în prăpastie, ea n-a făcut nici o legătură, spuse cu amărăciune Bobby.

— Asta din cauză că cel căzut în prăpastie era Pritchard. Identificarea asta a fost bine ticluită. Dacă împingi în prăpastie un om pe nume Pritchard, cum ar putea fi unul pe care îl cheamă Carstairs? Aşa gândeşte o minte obişnuită.

— Chestia amuzantă e că l-a recunoscut pe Cayman, continuă Bobby. Cel puţin, l-a zărit când Roberts l-a poftit

înăuntru şi a întrebat cine era. Roberts i-a spus că era domnul Cayman, iar ea a spus: „Ciudat, seamănă leit cu un domn la care am lucrat cândva”.

— Serios? Chiar şi Bassington-ffrench s-a dat de gol o dată sau de două ori, dar, ca o tâmpită, nu m-am prins.

— Zău?

— Da, când Sylvia a spus că poza din ziar semăna foarte bine cu Carstairs, el a spus că asemănarea nu era chiar atât de mare… Dovedind astfel că văzuse cadavrul. Iar apoi mie mi-a spus că nu-l văzuse niciodată pe mort la faţă.

— Cum naiba ai citit-o pe Moira, Frankie?

— Cred că datorită descrierii doamnei Templeton, spuse visătoare Frankie. Toţi spuneau: „era o doamnă atât de drăguţă!” Asta nu se potrivea cu nevasta lui Cayman. Nici o servitoare n-ar fi descris-o ca pe o „doamnă drăguţă”. Şi pe urmă am ajuns la vicariat şi am găsit-o pe Moira aici şi brusc mi-a trecut prin cap: „Dar dacă Moira era doamna Templeton?”

— Ai fost foarte deşteaptă.

— Îmi pare tare rău de Sylvia. Cum Moira l-a tras în toată povestea şi pe Roger Bassington-ffrench, trebuie să fi avut parte de o cumplită publicitate. Dar Dr. Nicholson a fost tot timpul lângă ea, şi n-ar fi de mirare dacă, într-o zi, vor forma un cuplu.

— Totul pare să se fi sfârşit cu bine, spuse Bobby. Badger o duce bine cu garajul… Mulţumită tatălui tău, şi tot mulţumită tatălui tău am slujba asta de-a dreptul minunată.

— E o slujbă minunată?

— Să conduc o plantaţie de cafea în Kenya, şi să tai şi să spânzur? Aşa aş crede. Este exact genul de slujbă la care am visat.

Se opri.

— Lumea vine des în excursie în Kenya, spuse cu intenţie.

— Mulţi chiar locuiesc acolo, rosti timidă Frankie.

— Oh, Frankie, tu n-ai vrea? Se înroşi, se bâlbâi, îşi reveni. A-a-ai vrea?

— Aş vrea, răspunse Frankie. Adică, vreau.
— Întotdeauna am fost topit după tine, spuse Bobby gâtuit. Mă purtam mizerabil… Ştiind că n-avea nici un rost.
— Îmi închipui că de asta ai fost atât de bădăran în ziua aia pe terenul de golf.
— Da, mă simţeam foarte trist.
— Hm! Şi cum rămâne cu Moira?
Bobby păru stânjenit.
— M-a dat gata chipul ei, recunoscu el.
— E mai frumos ca al meu, spuse generoasă Frankie.
— Nu e… dar mă obseda. Iar pe urmă, când eram în mansardă şi tu priveai lucrurile cu atâta curaj… Toată povestea cu Moira s-a stins. Nu mă prea interesa ce se întâmpla cu ea. Mă interesai tu… Numai tu. Ai fost pur şi simplu splendidă! Atât de vitează!
— În lăuntrul meu nu mă simţeam vitează, tremuram toată. Dar vroiam să mă admiri.
— Te-am admirat, draga mea. Te admir. Întotdeauna am făcut-o. Întotdeauna am s-o fac. Eşti sigură că n-ai să urăşti Kenya?
— Am s-o ador. M-am săturat de Anglia.
— Frankie!
— Bobby!
— Poftiţi aici, spuse, vicarul deschizând uşa şi invitând avangarda Societăţii Dorcas.
Închise precipitat uşa şi se scuză.
— Fiul… Ăă… Unul din fiii mei. E… ăă… Logodit.
O membră a Societăţii Dorcas spuse mustăcind că aşa se părea.
— E un băiat bun, spuse vicarul. Într-ovreme nu prea lua viaţa în serios. Dar în ultimul timp a făcut mari progrese. Urmează să administreze o plantaţie de cafea în Kenya.
Una din membrele Societăţii Dorcas îi şopti alteia:
— Ai văzut? Cea pe care o săruta era lady Frances Derwent. Într-o oră vestea se răspândi în întregul Marchbolt.

SFÂRŞIT